

Anh Không Thích Thế Giới Này, Anh Chỉ Thích Em

Contents

Anh Không Thích Thế Giới Này, Anh Chỉ Thích Em	1
1. Chương 1: Yêu Con Trai Cùng Ma Kết Đại Khái Là Như Vậy	2
2. Chương 2: Người Bạn Cùng Bàn	6
3. Chương 3: Cuộc Sống Hàng Ngày Của Hai Anh Em Dỗ Hơi	13
4. Chương 4: Người Trước Mặt Là Người Trong Lòng	19
5. Chương 5: Hách Ngũ Nhất Thân Ái Của Tôi	22
6. Chương 6: Cuộc Đời Dài Lắm, Phải Sống Bên Những Người Thú Vị	27
7. Chương 7: Ba Câu Chuyện Nhỏ	33
8. Chương 8: Cãi Nhau Với Đàn Ông Ma Kết Đại Khái Là Như Vậy	34
9. Chương 9: Sống Chung Phi Pháp	40
10. Chương 10: Điều Cậu Bé Đó Dạy Tôi	48
11. Chương 11: Giáp Trụ Và Điểm Yếu	49
12. Chương 12: Cuộc Đời Thật Đẹp	56
13. Chương 13: Những Người Sống Bên Tôi	61
14. Chương 14: Dao Đến Dao Đi	67
15. Chương 15: Những Ngày Nhàn Rỗi	70
16. Chương 16: Tru Sát Yy	76
17. Chương 17: Hỏi Nhanh Đáp Gọn	80
18. Chương 18: Trong Cuộc Sống Mọi Thứ Thay Đổi Nhanh Chóng Này, Tôi Muốn Tìm Thứ Gì Vĩnh Cửu	86
19. Chương 19: Hồi Đáp F Kun (phụ Lục)	90

Anh Không Thích Thế Giới Này, Anh Chỉ Thích Em

Giới thiệu

Lúc trước, nhờ vào câu trả lời của Kiều Nhất trên weibo về câu hỏi “Bạn và bạn trai đã bắt đầu tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-khong-thich-the-gioi-nay-anh-chi-thich-em>

1. Chương 1: Yêu Con Trai Cung Ma Kết Đại Khái Là Như Vậy

01

Năm ngoái F kun đi công tác Nhật Bản, tôi lên mạng thấy một chủ đề “Bình thường các chị em thường gửi tin nhắn trêu chọc bạn trai thế nào”, phì cười khi đọc đủ kiểu trả lời.

Đúng hôm đó tôi vừa đổi số điện thoại di động, tiện tay gửi cho hấn một tin nhắn nặc danh: “Ông chủ, có cần dịch vụ đặc thù không?”

Hấn không quan tâm.

Tôi lại gửi một tin nhắn nữa: “Mèo hoang cô đơn, nhiệt tình như lửa, giao hàng tận nhà, đảm bảo hài lòng”.

Một hồi lâu sau hấn gọi điện thoại lại, câu đầu tiên đã đốp thẳng: “Em ở nhà rảnh việc quá hả?”

Tôi khiếp sợ: “Tại sao anh biết là em?”

“Chỉ có em mới rối hơi như vậy”. Hấn suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Ngày kia anh về”.

“Sớm thế? Tưởng anh bảo tuần sau cơ mà?”

“Có thay đổi đột xuất”.

Không lâu sau đó một đồng nghiệp của hấn đến nhà ăn cơm. Trò chuyện về chuyến công tác Nhật Bản lần này, đồng nghiệp nói: “Ngay cả tiệc mừng công mà F cũng không tham gia, làm xong việc ra sân bay luôn, không dừng lại một giây đồng hồ nào, nói ở nhà không có ai, phải về chăm sóc mèo”.

Anh ta đưa mắt nhìn khắp nơi, tò mò hỏi: “Mèo nhà em đâu?”

Mặt tôi lập tức đỏ lên. F gấp cho tôi một miếng cá kho, mặt không đổi sắc: “Nó nhát gan, sợ người lạ”.

Tôi chỉ mong có thể vùi mặt vào trong bát.

02

Trước mặt người ngoài, F kun luôn hết sức nghiêm túc, lạnh lùng và kiêu ngạo, mọi người tặng cho ngoại hiệu Ice Man. Còn tôi thì hoàn toàn ngược lại, bệnh thần kinh thâm niên, rất thích diễn trò. Hấn thường xuyên mắng tôi không làm diễn viên thật là đáng tiếc.

Lúc ra ngoài ăn cơm, tôi đột nhiên dừng lại nói với hấn: “Anh rể, chúng ta làm như vậy có phải là có lỗi với chị gái em không?”

Mới đầu hấn còn lộ ra vẻ mặt bị sét đánh giống như nhân viên phục vụ, lâu rồi cũng quen dần, hôm qua còn rất bình tĩnh trả lời một câu: “Chị gái em dưới tuổi vàng sẽ chúc phúc cho chúng ta”.

Có một lần tôi tâm huyết dâng trào, nói với hấn: “Em sẽ đóng vai nam phụ si tình”.

Sau đó nhanh chóng vào vai, gào lên với hấn: “Tôi mới là người yêu thương Kiều Nhất nhiều nhất! Tôi sẽ không nhường cô ấy cho anh!”

Hấn ngồi bên cạnh giá sách, vừa thờ ơ lật sách vừa thoải mái trả lời: “Thì anh cứ mang cô ấy đi”.

Tôi ngẩn ra, kịch bản không nên phát triển như vậy chứ.

Tôi nói: “Tối nay tôi sẽ mang cô ấy đi, vĩnh viễn rời xa anh!”

Hấn gấp sách lại cái rụp, lạnh lùng nói: “Anh thử xem. Nếu cô ấy dám bỏ nhà theo trai, tôi sẽ đánh gãy chân cô ấy”.

Này! Ai cho anh đổi kịch bản lung tung thế?

03

Nhà tầng trên sửa nhà, suốt ngày ầm ĩ không ngừng. Tôi dứt khoát đi thuê phòng khách sạn, yên tâm viết sách.

Buổi tối F kun đến đưa cơm cho tôi. Hai mắt sáng lên, tôi hỏi hần: “Hai chúng ta thế này có giống vùng trộm không?”

Hần hùng hổ trợn mắt nhìn tôi.

Ai ngờ gã này vừa vào phòng đã vội vã cởi quần áo. Tôi hỏi hần làm gì?

Hần đáp, vẻ mặt nghiêm túc: “Nhanh một chút, bà xã anh năm giờ đi làm về”.

04

Đi công tác về, đến sân bay nhận được điện thoại của bạn thân, thất tình khóc bù lu bù loa. Tôi kéo va li đi uống rượu với nó.

Động viên nó gãy lưỡi, tình yêu là thứ đặc biệt của nhân gian, là bánh thịt từ trên trời rơi xuống, chúng ta không thể ảo tưởng tình yêu cũng giống như cơm hộp, đến giờ ăn mỗi người một hộp được.

Về đến nhà tôi rất thương cảm, ôm F kun nói: “Vận may của em luôn luôn không tốt, chuyện may mắn nhất của em trong đời có lẽ chính là gặp anh, cho nên em đặc biệt, đặc biệt trân trọng. Từ nhỏ đến giờ, chuyện duy nhất em có thể kiên định chính là yêu anh”.

Hần nói: “Ồ. Em nghĩ như vậy anh rất cảm động”.

Dừng lại một lát lại nói tiếp: “Nhưng em đừng tưởng vì thế anh sẽ tha thứ cho việc ba giờ sáng em mới về đến nhà”.

Sau đó hùng hổ trợn mắt nhìn tôi, đứng dậy đi vào bếp pha nước mật ong cho tôi giải rượu.

05

Tôi rất lảm lòi, thường xuyên nói lú lú không ngừng bên tai hần. Có hôm tôi đột nhiên hỏi hần: “Anh có cảm thấy em rất lảm chuyện không?”

Khi đó hần đang lái xe, mắt nhìn đường phía trước, mặt không biểu cảm: “Đúng, rất lảm chuyện”.

Tôi có chút không vui. Thì ra hần vẫn cảm thấy tôi phiền hà.

Hần đột nhiên cười, nói: “Dù sao cũng phải nghe em lái nhai cả đời, quen rồi sẽ tốt”.

06

Tôi và hần là bạn học cùng cấp ba. Thời đi học hần cũng như bây giờ, ngoài miệng không nề nang ai nhưng lòng dạ rất tốt, vẫn rất quan tâm đến tôi. Sau đó xảy ra vài chuyện, khi đó chúng tôi đều chưa chín chắn, vì một chút chuyện nhỏ đã đoạn tuyệt giao tình.

Hần sang Anh du học, rất nhiều năm chúng tôi không liên lạc nữa. Đi họp lớp nhắc tới hần, có người nói vô tình gọi nhầm số, gọi số điện thoại di động của hần trước kia, không ngờ vẫn liên lạc được, thế mới biết mấy năm nay F vẫn giữ lại số cũ.

“Ra nước ngoài giữ số trong nước chẳng phải rất bất tiện sao?”

Mọi người đều rất khó hiểu, cuối cùng thống nhất kết luận, tư duy của đại thần không phải người thường như chúng ta có thể hiểu được.

Chẳng bao lâu sau đến sinh nhật hần. Tôi lấy dũng khí nhắn cho hần một tin nhắn, ôm điện thoại di động cả đêm, hần không trả lời. Đến tận buổi chiều hôm sau hần mới nhắn lại, hai chữ rất xa cách, rất khách sáo: “Cảm ơn”.

Sau đó hần về nước, tôi đơn thương độc mã đến Bắc Kinh tìm hần. Chúng tôi làm lành, quyết định quay lại với nhau. Có hôm tôi thấy chiếc Nokia N97 hần dùng trước kia trong tủ sách, mở ra xem. Lịch sử cuộc gọi và tin nhắn đều xóa sạch sẽ, chỉ có mục bản nháp tin nhắn còn có tin. Tôi mở ra xem, trong đó có mấy chục bản nháp.

Hôm nay gặp một nữ sinh rất giống em ở Asda.

Paul ra album mới, lúc nghe có cảm giác như em đang ngồi bên cạnh anh. (ND: có lẽ là Paul McCartney, cựu thành viên The Beatles)

Trường Sa lạnh rồi, em nhớ mặc thêm quần áo. (ND: thành phố Trường Sa thuộc tỉnh Hồ Nam TQ)

Anh tha thứ cho em rồi. Gọi điện cho anh được không?

...

Tin nhắn nhấp cuối cùng là: Anh rất nhớ em.

Thời gian là sinh nhật hân.

07

Năm ngoải có hoạt động tại một vùng núi rất hẻo lánh. Trong đám đông, tôi bị xô ngã, chân đập vào một tảng đá, đau đến trợn mắt há mồm. Đồng nghiệp đến đỡ tôi dậy, hỏi có sao không. Tôi bò dậy phủi tay nói không sao, dán hai miếng dán tiếp tục công việc.

Lúc về mới phát hiện cả ống quần đầy máu, khắp khiêng đi đến phòng y tế. Bác sĩ nói phải khâu hai mũi, nhưng phòng y tế không có thuốc tê. Bởi vì hôm sau còn có việc phải làm, không thể bỏ lỡ được, tôi nghiêng răng, khâu, tôi cố chịu đựng.

Chịu đựng không kêu tiếng nào. Đồng nghiệp bên cạnh nhìn, đàn ông vùng đông bắc cao một mét tám mấy mà mắt lại đỏ lên. Anh ta nói anh thật tình bội phục em.

Tôi rất xấu hổ, nói: “Thế này đã là gì. Khi còn bé em phẫu thuật, đau gấp thế này một trăm lần mà vẫn chịu được”.

Về Bắc Kinh F kun đi đón tôi, tôi vừa lên xe đã gục đầu ngủ. Trên đường tỉnh dậy nghe thấy đồng nghiệp đang nói chuyện với hân, nói tôi sinh ra sớm vài chục năm chắc chắn cũng là một Lưu Hồ Lan. (ND: nữ anh hùng liệt sĩ TQ, 1932-1947)

“Cô ấy ở nhà cũng mạnh mẽ như vậy à?”

F đáp: “Không, ở nhà rất thích làm nũng, thường xuyên xem phim khóc nước mắt nước mũi tèm lem. Tôi phải dỗ dành như trẻ con ấy”.

Đồng nghiệp rất nghi hoặc: “Vì sao?”

“Bởi vì chỉ có trước mặt tôi, cô ấy mới có thể không cần kiên cường”.

Tôi im lặng nghe, đột nhiên sống mũi cay cay.

Trước kia tôi đọc được một câu trong sách, ấn tượng rất sâu, nói trong cuộc đời người, tình yêu không phải là hiếm, gặp người hiểu mình mới là hiếm.

Tôi nghĩ đây chính là hiểu.

08

Công ty cần làm một cuộc thăm dò về hoài niệm thanh xuân.

Tôi nhắn tin cho nhóm bạn: “Người bạn thích thời học sinh bây giờ thế nào rồi?”

Nhận được đủ loại đáp án.

“Thành bố của con người khác rồi”.

“Kết hôn rồi, sinh con rồi, buổi tối hôm qua mơ thấy hân, hân vẫn khinh thường tôi như trước. Dường như bất kể tôi cố gắng bao nhiêu đều không đuổi kịp bước chân của hân. Trong mơ rất khó chịu, bởi vì hân không làm sai gì cả, chỉ là hân không yêu tôi”.

“Thời học sinh chỉ yêu mỗi bộ đề luyện thi”.

Chậm rãi xem tiếp, phát hiện sơ ý gửi cả cho F kun. Tôi cũng không hi vọng gì, hân cơ bản không trả lời loại tin nhắn gửi hàng loạt này. Đợi một hồi lâu, quả nhiên hân không trả lời.

Đạo đó công việc của chúng tôi đều rất bận, tôi về nhà đã là hơn mười một giờ đêm, hấn về còn muộn hơn tôi. Buổi tối đang ngủ mơ màng thì cảm thấy hấn rón rén lên giường, đắp lại chăn cho tôi.

Hôm sau thức dậy hấn đã đi rồi. Tôi đến công ty mới phát hiện trong điện thoại có một tin nhắn chưa đọc, mở ra nhìn thấy câu trả lời của hấn.

“Trở thành vợ tôi, đang ngủ bên cạnh tôi”.

Thời gian: 2 giờ 45 phút sáng.

09

Lúc vừa yêu F kun, tôi không quá tin tưởng vào sự lâu dài của mối tình này. Hấn lại là người rất cố chấp, mỗi lần cãi nhau đều là tôi chủ động nhận sai lầm lạnh.

Có một lần chúng tôi cãi nhau, hấn làm mặt lạnh với tôi một tuần, tôi dày mặt cười làm lạnh nhưng hấn vẫn phớt lờ tôi. Hôm đó vừa lúc trên xe mở bài “Bảo bối” của Trương Huyền, bài hát có một đoạn: “Tiểu quý tiểu quý của tôi, đùa chơi đùa chơi cho em vui, làm cho em thích thế giới này”.

Tôi nói: “Anh xem lời bài hát này chẳng phải là viết cho anh sao? Như một đứa trẻ con, dường như cả thế giới đều là của anh”.

Tôi lẩm bẩm một hồi lâu, giọng càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nghẹn ngào, trong lòng tủi thân gần chết, thậm chí phớt lờ thì phớt lờ đi, cùng lắm là chia tay.

Trên đường không ai nói gì. Xe dừng lại trước tòa nhà công ty tôi. Tôi đang chuẩn bị mở cửa, hấn ở phía sau đột nhiên giữ tôi lại, cúi đầu nói nhỏ: “Nhưng mà... anh không thích thế giới này, anh chỉ thích em”.

Nước mắt tôi lập tức trào ra.

10

Bà ngoại tôi nhiều tuổi rồi, đầu óc hơi thiếu minh mẫn, cả nhà chỉ có F kun có thể tâm sự với bà, chúng tôi đều cảm thấy đặc biệt thần kì. Có một năm về quê ăn tết, tôi giúp mẹ nấu cơm, F nói chuyện với bà ngoại ngoài sân. Tôi nghe thấy hấn đang dạy bà ngoại nói tiếng Anh.

“I love you, nghĩa là em yêu anh”.

“Cháu nói chậm một chút, ai cái gì?”

F nói rất kiên nhẫn: “Ai - la - vợ - iu”.

Bà ngoại gật đầu đầy tự tin: “Nhớ rồi!”

Buổi tối ăn cơm tôi cố ý hỏi bà ngoại: “Nghe nói bà biết nói tiếng Anh rồi à?”

Bà ngoại rất vui vẻ: “Thằng F dạy bà đấy”.

F nghiêng đầu hỏi bà: “Em yêu anh nói thế nào?”

“Ai... ai... ai...” Bà nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nhớ ra: “Ai lao vào yêu!”

Mọi người ngồi quanh bàn đều cười òa.

Ban đêm tôi đi ra rót nước, nhìn thấy đèn trong phòng bà ngoại còn sáng, cho rằng bà lại quên tắt đèn. Đi tới trước cửa phòng bà, tôi nhìn thấy bà ngồi một mình trên ghế, cầm di ảnh của ông ngoại, nhỏ giọng nói: “Ông ơi! Ai lao vào yêu”.

Đêm đó ngủ, F ôm tôi nói: “Bà ngoại rất cô đơn. Chúng ta phải về thăm bà nhiều hơn”.

Đột nhiên tôi rất muốn khóc.

Người không thân với F kun đều cho rằng hấn rất lạnh lùng, ít nói, kiệm lời như một tảng đá.

Chỉ có tôi biết không phải vậy.

Hấn rất dịu dàng, là người đàn ông dịu dàng nhất tôi từng gặp.

Đêm trước hôm đi đăng ký, tôi hỏi hấn: “Anh bắt đầu thích em từ bao giờ?”

Hấn đáp: “Không nhớ”.

“Nhưng vì sao là em?”

“Vì sao không phải em?”

“Em rất hẹp hòi, lại hay ghen”.

“Anh cũng thế”.

“Em sợ mình không đáng được anh thích”.

“Anh cũng thế”.

“Em chưa yêu bao giờ, không biết tình yêu là gì”.

“Anh cũng không biết”. Hấn dịu dàng nắm tay tôi: “Nhưng anh biết, chỉ cần nghĩ có thể cùng em sống phần đời còn lại, anh đã tràn ngập chờ mong vào tương lai”.

16 tuổi, chúng tôi ngồi cùng bàn học, cánh tay và cánh tay cách nhau không quá mười xen ti mét, trong tầm mắt tôi chỉ có hấn.

26 tuổi, sáng sớm tôi thức giấc, quay sang nhìn thấy ánh nắng chiếu lên gương mặt hấn, muốn ở bên hấn như vậy đến già.

Có lẽ đây chính là tình yêu.

2. Chương 2: Người Bạn Cùng Bàn

01

Thời đi học, bạn học F là truyền kì của trường chúng tôi, có gương mặt chính khí lẫm liệt của cảnh sát chống khủng bố trên TVB, thành tích tốt đến mức nghịch thiên, còn biết thổi saxophone, được rất nhiều thiếu nữ hoài xuân nhưng nhớ cả khi thức lẫn khi ngủ.

Hấn rất khó tính, đối với ai cũng lạnh lẽo thờ ơ. Khi đó trong mắt tôi hấn chỉ là một chiếc tủ lạnh tình âm thích làm bộ làm tịch. Tình nhân trong mộng của tôi là Trần Hạo Nam, khát vọng trở thành người phụ nữ của đại ca, theo đại ca chém giết từ vịnh Đông La đến Tiềm Sa Thụ, yêu tự do, phóng túng ngang ngược một đời. (Trần Hạo Nam: đại ca xã hội đen trong phim Hồng Kông)

Trường chúng tôi học là trường cấp ba tốt nhất trong thành phố, tất cả căn cứ vào thành tích. Trường có một quy định, chỗ ngồi phải xếp theo thành tích. Chủ nhiệm lớp tôi lại tương đối chú trọng nghi thức (chắc hẳn là cung Cự Giải). Cho nên sau cuộc thi giữa kì và cuối kì, chúng tôi đều phải xếp hàng trên hành lang, chủ nhiệm lớp cầm bảng xếp hạng đọc từ trên xuống dưới, ai được gọi đến tên mới có thể vào lớp chọn chỗ ngồi.

Quy định này quá không tốt, tôi cho rằng đây là phát minh vô nhân đạo nhất của loài người từ xưa đến nay. Bạn học F vinh viễn là người đầu tiên đi vào, nhưng hấn không ngồi bàn đầu, bởi vì hấn không thích. Hấn thích chỗ ngồi gần cửa sổ ở bàn thứ tư, tầm nhìn rộng, tiện lơ đãng.

Khi đó lớp tôi có một bạn nam rất lười gọi đầu, tính tình văn nghệ sĩ thích tôi, hết sức nhiệt tình viết thơ tình cho tôi, đại loại như là “Máu nóng của anh thấm đẫm mộ phần em” gì đó. Lần thi nọ tôi xếp hạng ngay sau gã, điều này có nghĩa chúng tôi phải ngồi cùng bàn. Vừa nghĩ đến cảnh phần mộ của mình sẽ thấm đầy máu nóng của gã, tôi đã nổi hết da gà.

Khi đó cả lớp chỉ có bên cạnh bạn học F có chỗ trống, hắn vẫn ngồi một mình. Tại nơi trường điểm biến thành đó của chúng tôi, thành tích tốt sẽ được hưởng tất cả mọi đặc quyền.

Đó quả thực là giây phút hùng dũng quả cảm nhất trong đời tôi, tôi cầm cặp sách lên chạy tới bên cạnh bạn học F, không nói không rằng ngồi xuống.

Hắn quay lại thoáng nhìn tôi. Tôi còn nhớ khi đó hắn đeo tai nghe nghe nhạc. Tôi cười với hắn hết sức lúng túng. Hắn cứ thế nhìn tôi, mặt không biểu cảm, không nói gì, đến tận lúc nghe hết đĩa nhạc.

“Châu Kiệt Luân à?” Tôi bắt chuyện với hắn. Khi đó Chu Kiệt Luân đang nổi, khắp phố lớn ngõ nhỏ đều mở bài hát của Châu Kiệt Luân. Bạn học F mở máy nghe nhạc, thay đĩa CD rồi một lần nữa đeo tai nghe lên, lạnh lùng nói: “The Beatles”.

Chúng tôi trở thành bạn cùng bàn như thế.

Một số năm sau, nhớ lại chuyện này, tôi hỏi: “Anh không thể thân mật với người bạn cùng bàn mới của mình hơn một chút sao?”

“Xin lỗi”. Hắn nói hết sức áy náy: “Dù sao khi đó không ai biết được người vừa ngồi xuống đó chính là bà xã của anh”.

02

Bạn học F nói chuyện quả thực tiếu chữ như vàng, có thể dùng từ đơn âm tiết tuyệt đối không dùng song âm tiết, có thể dùng từ ngữ tuyệt đối không dùng cả câu, có thể dùng một câu diễn đạt rõ ràng tuyệt đối không dùng hai câu, tóm lại nói chuyện với hắn quả thực rất dễ bị tức chết.

Khi còn bé hắn học saxophone một thời gian, chính là bởi vì hắn tính tình cô độc, mẹ chồng tôi có một đạo nghi ngờ hắn mắc bệnh tự kỷ. Nhân tiện có quen biết một giáo viên saxophone rất nổi tiếng nên mẹ chồng tôi cho F theo học, chủ yếu là hi vọng hắn có thể có nhiều bạn bè hơn.

Chưa học được bao lâu, giáo viên đã phản ánh lại, nói hắn không hòa đồng.

Mẹ chồng tôi quyết định nói chuyện với hắn.

“Con này, ở lớp có bao nhiêu bạn cùng học với con?”

“Bốn năm”.

“Các bạn ấy thế nào?”

“Tạm được”.

“Có chơi thân với bạn nào không?”

“Không”.

“Con phải chủ động nói chuyện với các bạn, giao lưu với các bạn nhiều hơn. Cũng có thể mời các bạn đến nhà mình chơi”.

“Không được”.

Gã lăm lè này nghiêm túc lắc đầu.

Mẹ chồng tôi sụp đổ: “Vì sao?”

Gã lăm lè đáp chính khí lăm liệt: “Thối saxophone, miệng không rảnh”.

Sau đó mẹ chồng kể với tôi chuyện này, tôi cười lẩn lộn trên sofa, nói mẹ nên cho anh ấy đi học ba lê, học cái đó rảnh miệng.

Người nào đó đang cầm cốc nước đi qua lườm tôi một cái thật dài.

03

Thời cấp hai tôi trải qua một lần phẫu thuật rất lớn, vì thể thần kinh tổn thương, mấy năm liền cả lưng tôi không có cảm giác gì. Tôi rất ít nhắc tới chuyện này, gần như không ai biết.

Có hôm tự học, mọi người đều rất buồn chán, một bạn nữ ngồi bàn sau tôi nổi hứng chơi trò đoán chữ trên lưng với bạn cùng bàn.

Nó chơi được mấy lượt, đột nhiên kêu tôi ngồi thẳng lên, bưng bưng hào hứng dùng ngón tay viết lên trên lưng tôi. Tôi lập tức ngăn ra, bởi vì tôi không có một chút cảm giác nào.

Tôi lắc đầu nói không biết, nó lại viết một chữ khác, tôi vẫn lắc đầu.

Nó không tin, nói bạn giả vờ à, đơn giản như vậy làm sao lại không đoán ra được?

Khi đó tôi hết sức khó xử, không giải thích cũng khó mà giải thích lại rất phiền phức, chân tay tôi trở nên luống cuống.

Lúc này bạn học F rất ít khi tham gia câu chuyện của chúng tôi đột nhiên nói một câu: “Để tớ”.

Khi đó tôi và hắn còn chưa thân lắm, mặc dù ngồi cùng bàn nhưng chúng tôi rất ít nói chuyện với nhau. Hắn là núi băng vạn năm mà. Khi đó hắn vừa nói xong, tất cả mọi người đều khiếp sợ, thiên tài hôm nay tự nhiên hạ mình chơi với người phàm hay sao?

Hắn cũng bất chấp tôi có đồng ý hay không, đưa tay viết một chữ trên lưng tôi. Tôi đương nhiên không biết, nhưng bởi vì có sự tham gia của F nên mọi người đều rất hưng phấn, đồng loạt nhìn tôi chằm chằm, tôi mà vẫn nói không biết sẽ tỏ ra rất mất mặt. Thế là tôi nói bừa một chữ, là họ của hắn.

Ai ngờ hắn lại nói đúng rồi.

Tôi rất khiếp sợ. Đoán mò mà cũng trúng à?

Sau đó hắn lại viết một chữ nữa. Tôi thuận miệng đoán họ của tôi.

Hình như hắn cười một lát, giọng nói hơi nhỏ: “Ừ, đúng rồi”.

Bạn nữ ngồi bàn sau thắc mắc: “Sao tớ thấy không giống”.

Nhưng không có ai tiếp tục truy cứu, mọi người nói chuyện tiếp, tôi cũng qua được cửa này.

Đến giờ tôi vẫn không biết khi đó F viết chữ gì. Sau đó mới hay thì ra hắn biết tôi đã làm phẫu thuật, trước đó nhà trường tổ chức khám sức khỏe, hôm trả kết quả tôi xin phép nghỉ học, kết quả để trên bàn. Hắn xem lướt qua, lặng lẽ nhớ.

04

Nếu như F là tiên sinh “nhìn một lần là nhớ” thì tôi chính là tiểu thư “nhìn bao nhiêu lần cũng không nhớ được”.

Tôi học toán rất kém, hắn học toán rất giỏi. Lúc thi hắn làm bài tốc độ siêu nhanh, cơ bản nửa tiếng là xong, sau đó chống cằm ngắm người nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi nhân cơ hội lén lút chép bài của hắn.

Tôi vừa coi cóp vừa an ủi chính mình, kinh thánh nói người cho đi có phúc hơn người nhận được, không phải tôi gian lận mà là tôi đang giúp bạn học F tích cóp vốn liếng hạnh phúc.

Thông thường quá trình là thế này:

Tôi liếc trộm một cái, ACBCD, BCAAD, được, nhớ rồi.

Cắm đầu viết, ACBCD, BC... Phía sau là gì nhỉ? Quên rồi!

Lại liếc trộm cái nữa, à à, BCAAD...

Cắm đầu viết, đợi chút, cuối cùng là B hay là D? Không thấy rõ lắm.

Lại nhìn trộm lần nữa, phát hiện người nào đó đã gấp giấy thi lại.

Ngẩng đầu lên, hắn không nói câu nào, nhìn tôi đầy khinh thường.

Tôi gượng cười mấy tiếng, quay mặt lại, cố gắng nhớ xem rốt cuộc là B hay là D, nhưng sống chết không nghĩ ra được.

Sau đó nghe thấy hắn nói lạnh lùng: “D”.

Hắn cần nhằn: “Chép cũng không nổi, gốc chết đi được”.

Tôi chịu nhục làm bộ không nghe thấy.

Bạn học F là đại diện giờ toán. Lúc còn chưa ngồi cùng bàn, tôi và hắn cơ bản không có bất cứ qua lại gì, nhưng có một việc để lại ấn tượng sâu sắc cho tôi.

Có một lần trả bài thi toán, giáo viên chia bài thi thành hai phần, một phần là đạt yêu cầu, giao cho F phát, phần còn lại là không đạt yêu cầu, giáo viên tự mình phát. Tôi đương nhiên thuộc nhóm không đạt yêu cầu.

Lúc trả bài cho tôi, giáo viên nói đầy chán ghét: “Đề trắc nghiệm dễ như vậy mà chỉ đúng có bốn câu, tôi có dạy một con lợn nó cũng học được”.

F cầm tập bài thi vừa lúc đi tới bên cạnh tôi, liếc một cái, hết sức trượng nghĩa phản bác giúp tôi: “Bạn ấy đúng năm câu”.

Giáo viên hơi ngượng, cả lớp ồ một tiếng rất mập mờ.

Từ đó tôi có thêm một biệt danh, gọi là Ngũ Đạo (năm câu). Sau đó tôi đến Bắc Kinh làm việc, công ty lại trùng hợp ở Ngũ Đạo Khẩu, quả thực như một lời nguyện rửa.

Nói chuyện này, bạn học F không có một chút ấn tượng nào, hoàn toàn không biết biệt danh này của tôi là được hắn ban tặng.

Có điều bạn học F chỉ được làm đại diện giờ toán mấy tháng rồi mất chức, nguyên nhân là gã này không nhớ được tên bạn cùng lớp, trả bài thi toàn trả nhầm người.

05

Tôi rất thích Châu Kiệt Luân. Có một năm Châu Kiệt Luân đến thành phố tôi giao lưu với người hâm mộ. Ban tổ chức phát vé mời từ năm giờ chiều, mười hai giờ trưa các fan đã bắt đầu xếp hàng, từ rất xa đã có thể nhìn thấy một đám người đông nghịt ôm biểu ngữ đứng tùm tùm như tụ tập bất hợp pháp.

Tôi định trốn học đi kiếm vé, nhờ F giúp đỡ, hắn không đồng ý.

Bất kể hắn có đồng ý hay không, tôi vẫn phải đi, nhấn tin cho giáo viên chủ nhiệm lớp, nói tôi đau bụng sinh lí xin phép về nhà.

Ai biết hôm đó anh trai tôi đột nhiên tốt bụng, chủ động đến xin phép giúp tôi, nói tôi ngã bị thương ở chân phải đến bệnh viện. Riêng món này tôi chuyên nghiệp hơn anh trai tôi phải hai mươi năm.

Bạn học F ngoài miệng nói không giúp, khi chuyện tới trước mắt lại không đành lòng đứng nhìn, lon ton chạy đến nói với chủ nhiệm lớp tôi bị sốt về nhà rồi. Chủ nhiệm lớp lập tức nổi giận đập bàn: “Chính nó gửi tin nhắn cho tôi nói đau bụng sinh lí phải về nhà. Anh trai nó nói với tôi nó ngã bị thương ở chân phải đi viện. Bây giờ cậu lại nói nó bị sốt. Rốt cuộc là nó đi đâu rồi?”

Nghe những người chứng kiến kể lại, khi đó F giấu ra một giấy, thật sự chỉ có một giấy, sau đó trả lời, mặt không đổi sắc: “Bạn ấy đến kỳ sinh lí sốt cao không đỡ, trong giờ thể dục ngã từ xà đơn xuống, mẹ bạn ấy đưa bạn ấy đi viện rồi”.

Toàn bộ quá trình lưu loát như mây trôi nước chảy, mặt cũng không đỏ chút nào, quả thực làm người ta nhìn mà ngưỡng mộ. Sau đó tôi nghe kể lại chuyện này, võ vai hắn nói đáng tiếc nhóc con nhà người sinh ra ở Trung Quốc, nếu người sinh ra ở Tam Giác Vàng tuyệt đối sẽ là trùm băng đảng tội phạm đi súng vào trán vẫn không đổi sắc mặt.

Còn có một lần chúng tôi thi hóa học, một lớp khác đã thi trước, tôi khôn lỏi kiếm được đáp án.

Bạn học F yêu cầu tôi ôn thi đảng hoàng, tôi đương nhiên không ngoan như vậy, lời hấn nói vào tai này ra tai kia, sách ném sang bên cạnh, chỉ chăm chú học thuộc đáp án. Vì thế hấn còn giận, cả ngày không nói chuyện với tôi.

Đến hôm thi tôi tràn ngập tự tin, kết quả vừa nhận đề thi đã há hốc mồm, đề bài hoàn toàn không giống đề tôi kiếm được.

Trên mặt F rõ ràng viết “đáng đời quân gian ác”, chậm rãi làm bài thi, hoàn toàn không đếm xỉa đến tôi.

Tôi hoàn toàn choáng váng, cuống đến mức nước mắt đảo quanh. Giáo viên nhắc nhở còn mười phút nữa hết giờ, bài thi của tôi cơ bản vẫn để trống. Bạn học F bên cạnh đột nhiên hỏi tôi: “Biết lỗi chưa?”

Tôi gật gật đầu, nước mắt lưng tròng.

Hấn đẩy bài làm cho tôi: “Không có lần sau”.

06

Giọng F đặc biệt dễ nghe, phát âm rõ ràng, hiếm thấy đối với người ở phía nam. Mỗi lần thi tháng, giáo viên đều nhờ hấn giúp làm đề thi nghe. Tôi bắt đầu nảy ra âm mưu.

“Đọc đến đáp án chính xác bạn hơi chậm lại một chút được không?”

“Không được”.

“Không ai phát hiện đâu, bạn không cần câu nào cũng làm hiệu, chỉ cần mấy câu khó thôi”.

“Không được”.

“Lần tới tớ nhất định sẽ ôn thi nghiêm túc, lần này bạn giúp tớ đi mà”.

“Không được”.

Bạn thật sự nhẫn tâm thấy chết mà không cứu sao?”

“Tớ sẽ không giúp bạn gian lận”.

Tôi rất tủi thân: “Nhưng mẹ tớ nói lần này còn thi không tốt là sẽ bị nhốt ở nhà không cho đi đâu”.

Tôi đã hẹn hấn đi barbecue ở vùng ngoại ô.

Hấn tiếp tục cúi đầu lật sách, dường như không nghe thấy.

Nào ngờ đến hôm thi, gã này trịnh trọng đọc trong băng ghi âm: “C. Show - her - the - way - to - the - hospital”.

Có một lần hấn cảm cúm rất lâu không khỏi, tôi rất thương, muốn mang thuốc cho hấn nhưng lại xấu hổ. Tôi rất ngại thơ ngãi ra một cách rất vòng vo: Về nhà dùng nước lạnh gội đầu, thành công làm chính mình cũng cảm cúm.

Hôm sau đeo khẩu trang đến lớp, tôi chia thuốc cảm cúm cho hấn, cố ý nhấn mạnh là “nhân tiện” mang cho hấn.

Hấn hỏi: “Sao bạn cũng bị cúm? Bị lây tớ à?”

Tôi lắc đầu, không dám nói thật, sợ bị cười nhạo đến chết.

Ai biết gã này cảm cúm hôm sau đã khỏi rồi, còn tôi ngược lại ngày ngày hắt xì, chóng mặt vầng đầu một tháng.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là phát khóc vì sự dỏ hơi của mình.

07

Học kì mới xếp lại chỗ ngồi lần nữa, tôi và bạn học F không còn ngồi cùng bàn. Hôm bị tách ra tôi rất buồn, vì thế còn khóc thầm một trận, cảm thấy trời sắp sụp xuống rồi. Khi đó tôi e thẹn ngượng ngùng, không

tùy tiện như bây giờ, còn hắn càng không chủ động liên lạc với ai, cho nên sau khi không còn ngồi cùng bàn chúng tôi rất ít nói chuyện với nhau.

Cứ cách hai tuần là lớp tôi lại đến phòng thí nghiệm học hóa học. Chỗ ngồi trong phòng thí nghiệm vẫn sắp xếp như khi vừa khai giảng, cũng có nghĩa chỉ có ở phòng thí nghiệm tôi mới có thể ngồi cùng hắn.

Cho nên mỗi lần nhìn thấy thời khóa biểu có giờ “Thí nghiệm hóa học” là tâm tình tôi sẽ rất tốt, từ tối hôm trước đã lấy bộ quần áo đẹp nhất ra đặt ở đầu giường, rất chờ mong đến giờ đi học.

Có lần nhà trường phát phiếu điều tra, chúng tôi giấu tên, điền giáo viên thích nhất, môn học thích nhất vào đó. Người khác đều viết toán, văn, địa lí, riêng tôi lại viết “Thí nghiệm hóa học”.

Giờ ra chơi tôi đến văn phòng, lớp trưởng đang thống kê kết quả điều tra, nói môn tiếng Anh là nhiều nhất, đại khái bởi vì chủ nhiệm lớp là giáo viên tiếng Anh.

“Không ngờ lại có hai bạn viết là thí nghiệm hóa học”. Gã nói.

“Hai?” Tôi thất thanh hỏi.

Gã gật đầu: “Đúng vậy, hai”.

Tôi nhớ tâm tình khi đó như trong lòng có một quả pháo hoa, bùng một tiếng, nổ tung.

08

Lớp 11 phân ban toán văn, trước khi chia lớp mọi người đều bận rộn viết lưu bút. Viết lưu bút thực ra là một chuyện cực kì mập mờ, những gì không thể nói bằng lời đều có thể viết ra, lớp tôi có mấy người thành đôi thành cặp sau khi ngỏ lời với nhau trong lưu bút.

Tôi cũng mua sổ lưu bút cho cả lớp viết vào, cuối cùng mới đặt xuống trước mặt bạn học F.

Mới đầu hắn còn không vui, nói việc này chán ngắt. Tôi nằng nặc yêu cầu hắn mới chịu đồng ý, nói: “Cứ để ở đây, lúc nào rảnh rồi tớ viết”.

Nhưng hắn vĩnh viễn không rảnh, đến tận gần cuối lớp 11 hắn mới trả lại sổ lưu bút cho tôi. Tôi mở ra đầy chờ mong, gã này lại chỉ có tám chữ to: Học hành chăm chỉ, không được lười biếng.

Tôi suýt nữa bị hắn làm tức chết.

Sau đó tôi mới biết gã này thật sự quá mưu mô. Sổ lưu bút của tôi để ở chỗ hắn, tôi sẽ không thể không thường xuyên chủ động đến tìm hắn. Còn hắn thì chậm rãi đọc hết lưu bút của các bạn nam trong sổ của tôi, sau khi xác định không có gian tình mới yên tâm, cuối cùng vung bút viết bừa mấy chữ cho có rồi trả lại.

09

Sau khi phân ban tôi học văn, bạn học F học toán, cùng lớp với anh trai tôi.

Để tiết kiệm thời gian, mẹ của F tìm thuê nhà cho hắn ở gần trường. Sau đó anh trai tôi cũng chuyển đến ở cùng, hai người bắt đầu sống chung, thỉnh thoảng tôi lại đến mang quần áo cho anh trai tôi.

Có một lần tôi mang quần áo đến cho anh trai tôi như thường lệ, lớp toán là lớp trọng điểm phải tự học đến chín giờ cho nên trong nhà không có người.

Lúc tan học mưa rất to, tôi không có thói quen mang ô, bị ướt như chim sẻ đi mưa. Nghĩ chẳng nào trong nhà cũng không có người nên đi tắm một cái, tiện thể mặc luôn chiếc áo phông của anh trai tôi treo trong phòng tắm.

Sau đó tôi vào phòng anh trai tôi đọc sách, định chờ ngớt mưa rồi về. Một lát sau tôi cầm cốc ra ngoài, đang khom lưng lấy nước thì cửa nhà vệ sinh phía sau két một tiếng mở ra.

Tôi vừa quay đầu lại đã nhìn thấy F.

Hắn vừa tắm xong, tóc ướt sũng, vẫn đề là hắn chỉ mặc quần, cởi trần đi ra ngoài.

Tôi trơ mắt nhìn nước từ tóc hắt rơi xuống tong tong, chảy xuống ngoằn ngoèo trên người hắt, lập tức cảm thấy hô hấp cũng khó khăn.

Còn bạn học F thì bình tĩnh đối mặt với tôi một hồi lâu. Lúc này người bình thường sẽ hỏi một câu “Tại sao bạn lại ở đây” hay “Bạn đến từ bao giờ” để hai người bớt khó xử đúng không? Hắt thì khác, dường như hắt quên mất sự thật là hắt không mặc áo, rất thân nhiên đi tới trước mặt tôi, bỏ khăn mặt đang vắt trên vai xuống trùm lên đầu tôi, hỏi: “Bạn tắm rồi à?”

Tôi ngơ ngác gật đầu: “Ồ”.

Hắt cầm lấy chiếc cốc trong tay tôi, xoay người lấy đầy cốc nước cho tôi, nói: “Anh trai bạn về muộn một chút, lát nữa tớ đưa bạn về nhà”.

Tôi tiếp tục ngơ ngác: “Ồ”.

Sau đó tôi như người mộng du, cầm cốc nước, trên đầu đội chiếc khăn mặt của hắt, hai chân nhũn ra đi về nhà.

Rất lâu sau, khi nhớ lại chuyện này, tôi mắng hắt: “Khi đó anh cố ý giở trò lưu manh đúng không?”

Hắt lườm tôi một cái: “Trách anh cái gì? Chiếc áo em mặc trên người đó là áo của anh”.

Tôi: ...

10

Trường mở đại hội thể thao, tôi bị bắt đi tham gia chạy tiếp sức. Lúc đang khởi động thì gặp F, tôi căng thẳng cực kì, hắt đồng ý cổ vũ cho tôi. Tôi chỉ lên khán đài bên cạnh nói với hắt: “ lát nữa bạn và anh trai tớ đứng ở kia nhé”.

Hắt gật đầu.

Trước lúc chạy tôi đến xếp hàng, đứng trên đường chạy quay đầu sang tìm bọn họ, lại không thấy hai người đâu. Hỏi người bên cạnh được biết giáo viên gọi họ đi tham gia nhảy cao rồi.

Tiếng súng vang lên, xung quanh ầm ầm tiếng cổ vũ. Đầu óc tôi rối bời như mớ bòng bong, căng thẳng đến mức đau bụng. Tôi chạy thứ hai, thấy người chạy đầu đã sắp cầm gậy chạy đến nơi, tôi lại quay sang tìm kiếm theo thói quen và tưởng mình hoa mắt. Không biết hắt đã quay lại khán đài từ bao giờ, đang đứng ở đúng chỗ tôi vừa chỉ cho hắt.

Ánh mắt gặp nhau, tôi lập tức yên tâm.

Hắt nói trong giờ khắc quan trọng đó tôi lại phân tâm nhảy dựng lên vẫy tay với hắt, nhưng tôi không nhớ gì cả, chỉ nhớ nhìn thấy hắt đứng ở đó trong lòng cực kì, cực kì vui vẻ. Kể cũng lạ, khi còn bé tôi không dám mở lòng đón nhận hạnh phúc như bây giờ, bởi vì sợ thất vọng cho nên đối với bất cứ chuyện gì cũng không dám hi vọng. Nhưng tôi lại vẫn tín nhiệm hắt, đặc biệt tín nhiệm, chưa từng có người nào có thể mang đến cảm giác an toàn cho tôi như hắt.

Sau đó tôi được biết hắt nhảy cao nấc đầu tiên đã không qua, hỏi hắt có phải cố ý không, hắt nói tôi nghĩ nhiều quá rồi.

11

Lần đầu tiên xem múa ba lê trong đời là đi theo bạn học F. Người dẫn đầu đội múa là mẹ của F. Hôm đó sau khi kết thúc hắt ra sau cánh gà tìm mẹ hắt, tôi cũng đi theo. Bạn học F chỉ tôi giới thiệu: “Mẹ, đây là Kiều Nhất, bạn cùng bàn con”.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp mẹ hắt, hết sức căng thẳng (mặc dù khi đó chúng tôi còn chỉ là bạn cùng bàn đơn thuần). Khi đó tôi muốn nói chào cô, chúc mừng cô biểu diễn thành công, kết quả đầu óc thể nào mà mở miệng ra lại biến thành: “Mẹ, chúc mừng mẹ biểu diễn thành công”.

Sau khi nói xong mọi người đều ngẩn ra, sau đó cười òa. Tôi chỉ muốn tìm được khe nứt nào chui xuống đất cho đỡ xấu hổ.

Hôm sau tôi lên hỏi F mẹ hẳn nói tôi thế nào, F nhin cười, nói: “Mẹ bạn nói bạn rất đáng yêu”.

Tôi lại một lần nữa muốn tìm khi nứt chui xuống.

Khi đó ai cũng không ngờ rằng một số năm sau tôi thật sự phải gọi là mẹ.

3. Chương 3: Cuộc Sống Hàng Ngày Của Hai Anh Em Dở Hơi

01

Tôi có một anh trai tên là Quan Triều, lớn hơn tôi một tuổi, mặc dù cùng cha mẹ sinh ra nhưng anh em tôi lại không giống nhau chút nào. Từ bé gã đã thông minh hơn tôi. Khi còn bé đồ chơi của tôi là xếp hình, đồ chơi của gã là biễn trở và Ampe kế. Tôi còn đang học bảng cửu chương, gã đã bắt đầu học thuộc bảng tuần hoàn nguyên tố. Gã cùng giáo viên thảo luận điện tích sinh ra từ trường khi vận động có vi phạm định luật bảo toàn năng lượng hay không, tôi đứng bên cạnh ngay cả dấu chấm câu cũng nghe không hiểu.

Tôi không chỉ một lần nghi ngờ gã có hai bộ não, cướp mất cả bộ não của tôi.

Khi còn bé tôi rất hâm mộ các bạn con một. Quan Triều và tôi đánh nhau cãi nhau từ bé đến lớn. Năm ngoài chị họ tôi sinh con thứ hai, cậu con lớn râu rĩ không vui. Hôm đến ăn đầy tháng, Quan Triều mặt mày hớn hờ nói với thằng lớn, chúc mừng cháu, sau này làm sai chuyện gì có thể đổ oan cho nó. Có thể thấy khi còn bé tôi sống bị thảm thế nào.

02

Khi còn bé Quan Triều luôn bắt nạt tôi, không chơi với tôi, còn giành đồ ăn vặt của tôi. Khi đó tôi béo hơn gã nhiều, khi đánh nhau luôn có ưu thế áp đảo, không cướp lại được là tôi đánh. Nhưng gã này là chúa ăn vạ, tôi còn chưa giơ nắm đấm lên, gã nhìn thấy mẹ đi tới đã lập tức ngã xuống đất, ôm đầu nằm bò dưới đất đau khổ kêu rên, cả quá trình liên mạch như mây trôi nước chảy.

Thế là tôi bị mẹ đánh một trận.

Đương nhiên tôi cũng có lúc thông minh. Mẹ dạy hai anh em viết chữ, tôi chưa học được viết tên mình nhưng lại học được viết tên gã, viết “Quan Triều chi mộ” lên que kem sau khi ăn xong, sau đó cắm ngay ngắn giữa chậu hoa trong nhà.

Thế là lại bị đánh một trận.

Anh em có rất nhiều kiểu, kiểu tương thân tương ái, kiểu tình như thủ túc, kiểu nhìn nhau là ghét, còn tôi và Quan Triều thuộc về kiểu đánh nhau từ nhỏ đến lớn.

Độc mồm độc miệng là kỹ năng bẩm sinh của Quan Triều, có từ khi nằm trong bụng mẹ. Khi đó tôi là một con bé mập mạp hàng thật giá thật, mùa đông mẹ sợ lạnh nên mặc cho chúng tôi rất nhiều quần áo. Quan Triều mặc bao nhiêu cũng không thấy béo, còn tôi lại biến thành một quả bóng tròn xoe.

Quan Triều lo lắng nói: “Sau này mày lấy chồng làm thế nào? Cô dâu khác mặc váy cưới vào thành công chúa, mày thì thành một cái bánh bao...”

Vì vậy tôi thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy Tuxedo mặt nạ lấy tôi, chúng tôi đang tuyên thệ trong nhà thờ. Cha đạo nói bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu. Tuxedo mặt nạ chậm rãi vén mạng che mặt tôi lên, phát hiện bên trong là một chiếc bánh bao nhân thịt...

Từ khi đi học tôi bỗng dưng gầy đi, đến bây giờ vẫn gầy như vậy. Tôi hết sức đặc ý gửi ảnh cho gã: “Xem này, không đến 45 cân...”

Gã đáp: “Cân nặng dưới 50, không lùn cũng hai lưng. Mày lại được cả hai...”

03

Tôi đi học sớm một năm, cấp một và cấp hai đều học cùng lớp Quan Triều. Quan Triều rất thông minh, không nghe giảng cũng có thể thi đứng đầu lớp. Tôi vẫn cho rằng anh trai tôi là vô địch, đến tận khi lên cấp ba gặp F.

Hai người này như số mệnh tương khắc, mỗi lần thi kết quả của F đều có thể cao hơn Quan Triều một chút. Quan Triều bề ngoài không để ý, kì thực vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Lần đầu tiên hai người này giao phong một lần tan học, tôi đến sân bóng chờ Quan Triều chơi bóng rổ xong cùng về nhà. F đến tìm tôi, hình như là bởi vì tôi cầm nhầm sách của hắn.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, Quan Triều đang đánh bóng lại chạy tới xen vào. Tôi đứng bên cạnh lục cặp sách, nghe thấy hai người bọn họ đối thoại như sau:

“Phải về à?” (rõ ràng không có gì khác để hỏi)

F không trả lời, vẻ mặt “ngươi là ai”.

“Tôi là Quan Triều lớp A9”. (tự giới thiệu, đầy tự tin)

“Ai?”

“Cậu không biết tôi?” (rất kinh ngạc)

F lắc đầu, mặt không biểu cảm.

“Chúng ta từng cùng học lớp ôn thi Olympic môn toán, tôi là lớp trưởng, cậu không nhớ à?”

F vẫn không có biểu cảm gì.

“Cậu thật sự không nhớ? Mỗi lần thi tôi đều ngồi phía sau cậu (lúc thi chúng tôi ngồi theo thứ tự thành tích). Lần đầu tiên thi tháng tôi kém cậu 5 điểm, lần thứ hai kém 8 điểm, lần trước suýt nữa tôi vượt được, chỉ kém một điểm”. (thang điểm 100)

F tiếp tục vô tội nhìn gã. Tôi đoán chắc chắn là hắn muốn nói gì đó cho đỡ khó xử, nhưng nhiệm vụ này đối với hắn thật sự là quá khó khăn, hắn nghĩ một hồi lâu mới bật ra được một câu.

“Vậy cậu phải tiếp tục cố gắng”.

Sau đó cầm quyển sách tôi trả, phất tay áo ung dung đi mất, để lại Quan Triều trợn mắt há mồm.

04

Khi còn bé có một phóng viên đến nhà phỏng vấn, hình như là vì Quan Triều được giải gì đó.

Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ phóng viên đó, rất thích làm bộ làm tịch, đầu tiên là yêu cầu Quan Triều đảm lưng cho mẹ, sau đó lại bắt Quan Triều kèm tôi làm bài tập, còn phóng viên bên cạnh thì chụp ảnh tanh tách.

Nói đùa à, Quan Triều hoàn toàn không bao giờ dạy tôi làm bài, bài tập của gã đều là tôi làm cho gã, biết không?

Sau đó phóng viên nói cần chụp giấy khen của Quan Triều, có thể anh ta nghĩ trong nhà học sinh ba tốt đều dán đầy giấy khen trên tường. Nhưng nhà tôi thật sự không có, Quan Triều nhận được giấy khen hay cúp gì đó đều tiện tay ném mất.

Chuyện đặc sắc nhất hôm đó là lúc sắp kết thúc phóng viên hỏi: “Có thể chia sẻ cho mọi người kinh nghiệm học tập của cháu không?”

Quan Triều nghĩ một hồi lâu, nói: “Không có”.

“Thế vì sao lần nào cháu cũng đứng đầu?”

Gã đáp thẳng luôn: “Bởi vì mọi người gốc quá mà”.

05

Quan Triều cực kì tự yêu bản thân, cả ngày đắm chìm trong suy nghĩ “Mình đẹp trai nhất”. Các bạn nữ nhìn gã một cái là gã cho rằng người ta thích gã. Đối với gã, ai nhìn gã đều là thích gã, không nhìn gã là tính tình nhút nhát không dám nhìn gã.

Từ bé gã đã thích phụ nữ già dặn. Trước kia gã thậm chí thích một bà chị, bà chị này là một thiếu nữ hư hỏng xinh đẹp, chưa học hết cấp ba đã nghỉ học, trong lúc bạn bè cùng tuổi còn vất vả học hành thì chị ta đã biết trang điểm đến quán bar. Quan Triều bị chị ta làm cho mê mẩn thất điên bát đảo. Gã không chỉ một lần nói với tôi: “Ngực to mới xứng gọi là phụ nữ, còn mày?”

Gã nhìn tôi từ đầu đến chân đầy ghét bỏ: “Cùng lắm chỉ có thể xem như giống cái”.

Tôi bị hắn làm tức giận đến hộc máu.

06

F kun rất ít dùng weixin, hầu như cả năm không đăng gì lên. Một lần hiếm hoi hắn đăng ảnh, nội dung là: Làm thêm giờ, bạn.

Phía dưới nhanh chóng có người bình luận.

Đồng nghiệp A: Anh F vẫn đang làm à? Chị dâu nhìn thấy sẽ thương lắm.

Trả lời đồng nghiệp A: Cô ấy ngủ rồi.

Đồng nghiệp B: Cậu hôm nay đăng ảnh cơ à?

Trả lời đồng nghiệp B: Ờ.

Bạn học C: Cậu định dùng tuổi trẻ đánh đổi tương lai đấy à?

Trả lời bạn học C: Không.

Bạn học D: Lớp mình có bạn là triển vọng nhất, hi vọng bạn làm rạng rỡ cho lớp.

Trả lời bạn học D: Không dám.

Quan Triều: Đi công tác à?

Trả lời Quan Triều: Ờ.

Quan Triều: Em gái anh đâu?

Trả lời Quan Triều: Ở Chiang Mai.

Quan Triều: Chú yên tâm để một mình nó đi chơi à? Cần thận bà xã bị người ta cướp mất.

Trả lời Quan Triều: Không có việc gì.

Quan Triều: Chú chiều nó quá, nó sẽ được đăng chân lân đăng đầu.

Trả lời Quan Triều: Không đâu.

Quan Triều: Này, chú có thể trả lời anh dài hơn chút không?

Trả lời Quan Triều: Không thể.

Quan Triều: Thôi được rồi. Tháng sau anh đến Bắc Kinh, chú sắp xếp thời gian đi uống rượu với anh.

Trả lời Quan Triều: Được.

Kiều Nhất trả lời Quan Triều: Tốt quá tốt quá, em đi đón anh. Uống rượu nhớ gọi em đi theo!

Trả lời Kiều Nhất: Sao em còn chưa ngủ?

Kiều Nhất: Không ngủ được. Em nằm trên giường hai tiếng rồi, muốn đi mua thuốc ngủ mà không biết đâu có hiệu thuốc.

Trả lời Kiều Nhất: Không được uống thuốc, tìm room service gọi một cốc sữa nóng, uống rồi đi ngủ. Tắt nguồn điện thoại đi, hai mươi phút sau anh gọi điện kiểm tra.

Quan Triều: Oh shit! Chú phân biệt đối xử quá đáng rồi đấy!

07

Tôi nói với Quan Triều tôi cảm thấy F thay đổi rồi.

“Làm sao?”

“Khi còn bé anh ấy tốt với em lắm, chép bài cho em, mang bánh ngọt cho em, em lên lớp ngủ anh ấy trông chừng cho em, nếu ai dám bắt nạt em anh ấy sẽ đứng ra đầu tiên. Nhưng bây giờ anh ấy cả ngày tìm cách bắt nạt em, trêu chọc em, dùng IQ để chế em. Em không thông minh như anh ấy, không cãi lại được anh ấy, cũng không kiếm được nhiều tiền bằng anh ấy, anh ấy mà dẫn một đứa nào trẻ trung xinh đẹp về nhà em cũng đâu không lại người ta, chỉ có thể cuốn gói về nhà mẹ đẻ”.

Quan Triều vội vàng ngắt lời tôi: “Chuyện đó không thể xảy ra được”.

“Anh đừng an ủi em, tình hình bây giờ rất nghiêm trọng”.

“Ý anh là nhà mẹ đẻ tuyệt đối sẽ không thu nhận em”.

Tôi tức giận tố cáo với mẹ, hỏi Quan Triều có phải anh ruột tôi không, tôi thật sự không phải mẹ xin về nuôi chứ?

Mẹ tôi nghiêm túc suy nghĩ một lát, nói: “Không phải xin, mà nhất định”.

08

Tôi giận dữ F kun, cụ thể vì nguyên nhân gì thì quên rồi. Tôi kể khổ với Quan Triều.

Bên kia điện thoại, gã cười trên nỗi đau của tôi: “Anh bảo mày đừng lấy chồng sớm mà mày không nghe. Trước khi cưới có chia tay mày vẫn là thiếu nữ thất tình đáng yêu, bây giờ chia tay mày chỉ có thể là phụ nữ li hôn thôi”.

Tôi sợ quá lập tức về nhà làm lạnh với F kun.

Quan Triều còn rất đặc ý, nói mình có kĩ xảo hòa giải đặc biệt.

09

Hồi chúng tôi học tiểu học rất thịnh hành sưu tầm hình các anh hùng Thủy Hử trong các gói bim bim, gần như người nào cũng sưu tầm. Khi đó tôi và Quan Triều đều không có bao nhiêu tiền tiêu vặt. Nhưng trí nhớ của Quan Triều cực tốt, đã xem qua là không quên được. Gã đọc truyện Thủy Hử một lượt, hôm sau đến trường kể chuyện cho các bạn, kể một truyện đổi một hình, cuối cùng sưu tầm đủ 108 anh hùng.

Mãi sau này tôi tình cờ lục thấy bộ hình này trong học giường, gọi điện thoại cho Quan Triều, Quan Triều tắc tặc cảm khái về chuyện thời đó.

Quan Triều: “Mày biết khi đó vì sao anh lại làm như vậy không?”

Tôi: “Chẳng lẽ không phải vì anh muốn khoe khoang trí nhớ kinh người của mình à?”

“Không phải. Mày có nhớ khi đó mày thích Lâm Xung không? Trong lớp chỉ có Trình Giai Giai có hình Lâm Xung, mày bảo nó cho mày xem mà nó không cho, bảo mày tự đi mà mua. Anh rất tức giận, nhưng lại không có tiền nên chỉ có thể làm như vậy”.

Tôi rất cảm động, lập tức đồng ý mua cho hắn chiếc bàn phím cơ mà hắn ao ước đã lâu.

Buổi tối tôi nước mắt lưng tròng kể chuyện này cho F nghe, đang kể đột nhiên vỗ đùi: “Thôi chết! Bị lừa rồi!”

F ngẩng đầu hỏi làm sao. Tôi nghiêng răng nghiêng lợi: “Em vừa nhớ ra, Trình Giai Giai năm thứ hai đã chuyển trường rồi!”

Hình anh hùng Thủy Hử lớp bốn mới thịnh hành!

10

Gã cùng tôi đi dạo phố. Tôi thích một chiếc cốc, ba mươi lăm tệ một chiếc. Tôi trả giá: “Ông chủ bớt một chút đi, tám mươi tệ hai chiếc”.

Ông chủ cười: “Cô nương còn tăng giá giúp tôi cơ à?”

Tôi bâng hoàng tỉnh ngộ: “Ồ ơ, tính nhầm rồi”.

Quan Triều bên cạnh nói: “Xin lỗi, em gái tôi mười tuổi đã phẫu thuật ruột thừa”.

Ông chủ hỏi có quan hệ gì với chuyện này.

“Bác sĩ không cẩn thận lấy ra cả não nó luôn”. Gã đáp không nhanh không chậm.

Buổi tối về mách F, tôi nói: “Hoàng thượng phải lấy lại công bằng cho thần thiếp”.

Hắn nói: “Được, Trẫm sẽ đi bắt nạt hắn giúp khanh”.

Hai người đóng cửa chiến Xbox trong phòng sách cả đêm.

Hôm sau Quan Triều hai mắt đỏ ngầu nói với tôi: “Chồng mày hành hạ anh cả đêm”.

Nói cũng không sai, nhưng sao nghe có vẻ có gì đó không ổn?

11

Ba mươi tết ra sân bay đón gã.

Một năm không gặp, Quan Triều đại gia phong thái như cũ, đeo kính đen bước dài về phía trước, tôi đẩy xe hành lý chạy theo sau.

Lên xe, tôi nói: “Anh không ôm em gái anh một cái à? Em phải dậy từ sáu giờ để đi đón anh đấy”.

Gã: “Có gì hay mà ôm? Trừ khi mày trả tiền vé cho anh”.

Tôi: “Biển!”

Về đến nhà gã nằm khểnh trên ghế, gân cổ gọi: “Mẹ, con đói rồi”.

Tôi đập một phát vào đầu gã: “Muốn ăn thì lăn vào bếp”.

Mẹ ở trong bếp nói cơm trưa sắp xong rồi. Tôi cũng gân cổ kêu: “Mẹ thật là bất công, từ bé mẹ vẫn chiều anh ấy”.

“Có giỏi thì mày đừng ăn xem”.

“Hừ, người ba mươi tết mới về nhà không có tư cách nói lời này”.

“Người một tháng không gọi điện thoại về nhà thì có tư cách chắc?”

Vừa rồi công việc của tôi quá bận, quên gọi điện thoại cho mẹ, gã này tin tức thật nhạy bén.

Mẹ bưng mâm đi ra cười nói: “Con đừng bắt nạt em gái”.

Tôi lập tức tố cáo: “Anh ấy độc mồm độc miệng lắm”.

Gã lồm cồm bò dậy, nói nghiêm túc: “Mẹ, mẹ có thể khoan dung cho mình có một đứa con gái bất hiếu, lại không thể khoan dung chính mình có một thằng con trai độc mồm độc miệng sao?”

Mẹ: Sao vận mệnh bi thảm thế này?

12

Đi mua vòng tay cho mẹ và mẹ chồng tôi, chọn hai chiếc đều không rẻ. Lúc tiền trả đột nhiên nhớ ra cô cháu gái của F cũng sắp đầy trăm ngày, thế là lại mua một dây xích tay trường mệnh.

Chợt thấy ví mỏng đi không ít, tôi hết sức đáng thương nói với Quan Triều: “Anh này, vòng của mẹ anh em mình năm mươi năm mươi được không?”

“Mày còn chưa tỉnh ngủ à?”

“Rốt cuộc anh có phải anh ruột em không?”

“Không phải, mày là nhật được, sợ mày tự ti nên mới không nói với mày”. Gã nghiêm mặt bịa chuyện.

“Hừ, anh thì là hàng tiếp thị miễn phí”.

“Mày là giải chót xổ số cào”.

“Anh là đồ tặng kèm khi mua bàn chải đánh răng”.

Nhân viên bán hàng phì cười: “Tình cảm của hai anh em tốt thật”.

“Ai thèm tốt với nó/hắn chứ?”

Cả hai đồng thanh.

13

Năm lớp sáu tôi mắc một bệnh rất lạ, gọi là cột sống cong sang bên. Người bình thường nhìn thẳng cột sống thẳng tắp, cột sống của tôi bất hạnh biến thành hình chữ S. Là bệnh cấp tính, đến nay vẫn không tra ra nguyên nhân bệnh, chắc thuộc về thiên tai nhân họa.

Mặc dù bây giờ tôi có thể cười nói ra những lời này, nhưng khi đó thật sự rất tuyệt vọng. Bởi vì mắc bệnh, cơ thể tôi biến dạng nghiêm trọng, tâm phách bị đè ép, nếu tiếp tục chuyển biến xấu còn có thể sẽ liệt.

Mà phẫu thuật thì cần một khoản tiền rất lớn, gia đình không lo liệu được.

Kí ức sâu sắc nhất về thời gian đó là đêm nào tôi cũng trốn trong chăn khóc, lại không dám phát ra âm thanh. Khóc xong hôm sau dậy tiếp tục làm bộ vui vẻ, làm bộ coi thường, bởi vì sợ mẹ đau lòng. Mẹ đã tự trách mình lắm rồi.

Đêm nào tôi cũng mất ngủ, nằm nghĩ xem tự tử kiểu gì. Có một buổi tối Quan Triều đột nhiên trèo lên giường tôi, nói với tôi rất nghiêm túc: “Mày biết không, nhảy lầu trừ khi đập đúng đầu xuống đất, óc bắn ra mới chết ngay. Rất nhiều người đều ngã gãy xương, ngã dập nội tạng, nằm trên mặt đất vùng vẫy rất lâu, trơ mắt nhìn máu mình chảy hết mới chết được”.

Gã thao thao bất tuyệt nói một buổi tối, về nhảy sông, cắt cổ tay, treo cổ...

Thân thể và tâm lí đều phải chịu áp lực cực lớn, tôi tiếp tục gắng gượng hai năm, mẹ vay mượn khắp nơi gom đủ tiền, cuối cùng tôi lên bàn phẫu thuật.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lại không biết lần phẫu thuật này mạo hiểm rất lớn. Bác sĩ nói không loại trừ khả năng chết trong khi phẫu thuật, mẹ vừa khóc vừa kí thỏa thuận.

Sau khi phẫu thuật tôi nằm trong phòng hồi sức đặc biệt 8 tiếng. Quan Triều nói đó là 8 tiếng giày vò nhất của gã trong đời này. Gã nói khi đó gã đứng trên hành lang bệnh viện, nghĩ rất nghiêm túc, nếu tôi không qua khỏi gã sẽ đổi tên thành tên tôi, thay tôi tiếp tục sống trên đời này.

May mà phẫu thuật rất thành công, bây giờ tôi có thể chạy có thể nhảy.

Có một chi tiết tôi nhớ rất rõ. Để dẫn lưu máu sau phẫu thuật, bác sĩ cấy một ống dẫn lưu dài hơn 30 phân bên cạnh cột sống tôi, mười ngày sau khi phẫu thuật phải rút ra.

Tôi là người chịu đau rất giỏi, lúc rút ra vẫn cắn răng chịu đựng, cảm nhận rất rõ chiếc ống đó cọ vào xương rút ra từng tắc từng tắc một, đau đến mức cả người run lên. Quan Triều vẫn đứng bên cạnh nắm tay tôi. Đại khái mất mười phút, cuối cùng rút được chiếc ống ra, Quan Triều vẫn còn nắm tay tôi. Tôi kêu gã buông tay ra, gã không có phản ứng. Tôi ngẩng đầu lên, ý nghĩ đầu tiên là cho rằng mình nhìn nhầm.

Không ngờ gã lại khóc.

Gã cúi đầu nghẹn ngào, vai rung lên từng hồi, tay còn nắm tay tôi không chịu buông.

Sau đó tôi luôn trêu gã vì chuyện này, tôi nói anh thật là mất mặt, đàn ông con trai mà khóc rưng rức trước mặt bao nhiêu người.

Tôi cho rằng gã sẽ độc mồm độc miệng phản kích như bình thường, ai ngờ gã nói: “Đúng vậy, em gái quá kiên cường, anh trai không giúp được gì, chỉ có thể khóc giúp nó”.

Bất kể đau đến mức nào tôi cũng có thể chịu được, tại sao gã chỉ nói một câu mà mũi tôi lại cay sè?

4. Chương 4: Người Trước Mặt Là Người Trong Lòng

Mùa hè sau khi thi đại học là mùa hè gian nan nhất của tôi. Khi đó F sang Anh, hai chúng tôi bắt đầu thời gian chiến tranh lạnh dài đến bốn năm. Nguyên nhân chiến tranh lạnh nói ra cũng buồn cười: Hắn tỏ tình với tôi, mà tôi từ chối hắn. Thực ra cũng không được tính là tỏ tình, F kun vừa lằm lì vừa kiêu ngạo, ngay cả tỏ tình cũng rất vòng vo.

Liên hoan chia tay lớp, hôm đó tâm tình tôi rất kém, bởi vì vừa được biết F sẽ du học Anh, mà tôi lại được biết từ miệng người khác, trước đó hắn không nói với tôi một câu nào. Một bạn nam nói chuyện đầu tiên khi vào đại học chính là tìm bạn gái, trước khi hết năm nhất phải có một mối tình. Chúng tôi vui đùa cần thành lập một đội giải quyết vấn đề mối tình đầu, F cũng được kết nạp làm đội viên.

Kết quả là F nói rất bình tĩnh: “Tớ đã có mối tình đầu rồi”.

Lúc nói lời này, mắt hắn nhìn tôi. Đầu tiên mọi người ồn ào, sau đó nhìn theo ánh mắt hắn và thấy tôi đang ngây như phỗng liên lập tức yên tĩnh lại.

Khi đó tôi cảm thấy rất tức giận. Cậu đã sắp đi rồi, bây giờ nói lời này là có ý gì? Trêu tôi cho vui à? Tôi lạnh mặt trả lời hắn: Không phải, tình đầu là chuyện của hai người.

Có lẽ đây là câu nói khiến tôi hối hận nhất trong cuộc đời.

Hắn và tôi đối mặt vài giây rồi cúi đầu không nói gì nữa. Sau đó có người chuyển đề tài, mọi người cũng không nhắc lại chuyện này. Cuối cùng giải tán, từng người về nhà, không biết tại sao chỉ còn lại hai người tôi và hắn. Hắn đưa tôi ra ven đường bắt xe, tôi có thể cảm nhận được hắn đang tức giận. Lúc xe đến, tôi ra về thoải mái nói với hắn: “Sang bên kia nhớ giữ liên lạc nhé!”

Hắn nói lạnh lùng: “Sẽ không liên lạc nữa”.

Hắn đúng là đã nói là làm. 4 năm sau đó hắn không chủ động tìm tôi nữa. Tôi nhắn tin cho hắn, hắn cũng không trả lời lần nào.

Tôi biết rất nhiều người không thể hiểu được vì sao tôi lại từ chối hắn. Tôi đã suy nghĩ rất nghiêm túc về vấn đề này, mới đầu cho rằng vì mình giận dữ, giận hắn đi xa mà không nói với tôi trước.

Nhưng giả sử hắn không đi, ở lại, thì tôi có nhận lời không?

Hình như cũng sẽ không.

Gặp người mình thích lại e dè không dám tới gần người ta hơn. Tôi không quá hiểu tại sao mình lại như vậy. Sau đó tôi xem một bộ phim, nam nhân vật chính hỏi giáo viên: “Vì sao chúng ta luôn yêu những người không để ý đến chúng ta?”

Giáo viên trả lời: “Bởi vì chúng ta luôn cảm thấy mình không xứng nhận được tình yêu tốt hơn”.

Tôi bàng hoàng tỉnh ngộ. Đúng vậy, tôi cảm thấy mình không xứng nhận được tình yêu của hắn.

Trong tính cách của tôi có một loại tự ti thâm căn cố đế. Khi còn bé người lớn luôn so sánh tôi với anh trai. Quan Triều rất thông minh, tôi thua kém gã về mọi mặt. Khi lớn hơn một chút, tôi lại đột nhiên bị bệnh, luôn cảm thấy mình là gánh nặng của gia đình, trông chờ không hề gì vào tương lai. Đến tuổi thanh xuân đã biết nghĩ, tôi phát hiện gia đình mình không giống người ta, một gia đình không có cha khiến tôi trở nên hèn nhát và nhạy cảm.

Có một lần đến nhà F chơi, tôi triệt để hiểu được thế nào là tự ti mặc cảm.

Không phải nói điều kiện kinh tế nhà hần quá tốt, mà là cảm giác hâm mộ bầu không khí trong nhà. Cởi mở, hài hòa, cha mẹ yêu nhau. Tôi nhớ phòng khách nhà hần có một cửa sổ rất lớn, rất sáng sủa. Khi đó tôi đã nghĩ, một đứa trẻ lớn lên trong ngôi nhà này nhất định sẽ quang minh chính đại.

Đại khái đó là lần đầu tiên hần dẫn một bạn nữ về nhà, mẹ hần tỏ ra rất thân mật, ngồi bên bàn ăn hỏi thăm tình hình nhà tôi, hỏi cha mẹ tôi làm gì. Thật sự chỉ là một câu hỏi vô tình lại khiến tôi cảm nhận được sự quăn bách trước đó chưa từng có.

Tôi không nhớ khi đó mình trả lời thế nào, có lẽ là luống cuống nói dối, sơ hở chồng chất.

Lúc sắp về, mẹ hần cho tôi một hộp bánh quy tự làm, dịu dàng nói lần sau lại đến chơi.

Tôi cũng cười, gật đầu đồng ý, nhưng tôi biết tôi sẽ không quay lại.

Tôi rất thích nhà hần, thích cái cửa sổ đó, cũng thích mẹ hần, nhưng tôi sẽ không quay lại, bởi vì tôi không ngẩng đầu lên được, tôi nhục nhã.

Đúng vậy, thứ khó chịu nhất trên đời là lòng tự trọng.

Tuổi trẻ của tôi chính là như vậy, tự ti, vắn vẹo, miễn cảm.

Một thời gian rất dài, tôi không rõ vì sao hần lại thích một người như tôi.

Chúng tôi vẫn không liên lạc, sau đó tôi tốt nghiệp đại học làm việc tại Trường Sa. Trường học cũ kỉ niệm sáu mươi năm thành lập, tôi về quê một chuyến, gặp các bạn học cấp ba mới biết F cũng về rồi.

Lớp trưởng gọi điện thoại cho hần, nói: “Mọi người đang ở quán karaoke X, cậu có đến không?”

Tôi có dự cảm hần sẽ đến. Quả nhiên chẳng bao lâu sau lớp trưởng đã ra ngoài đón hần.

Tôi cực kì căng thẳng, đứng ngồi không yên, cuối cùng nhát chết trốn vào nhà vệ sinh.

Tôi ở trong nhà vệ sinh hơn mười phút, tự mình động viên, chuẩn bị tâm lý, sau đó chỉnh lại tóc, hít sâu một hơi, mở cửa đi vào.

Trong đám người, tôi nhìn một cái đã thấy hần.

Rất lạ, chúng tôi bốn năm không gặp, trong phòng đèn rất tối, người rất đông, hần cũng không ngồi ở chính giữa, nhưng tôi vừa vào cửa đã nhìn thấy hần.

Hần cắt tóc ngắn, mặc chiếc áo len màu đen tôi chưa từng thấy trong trí nhớ, gầy hơn rất nhiều, cũng già dặn hơn rất nhiều.

Hần ngẩng đầu lên, đối mặt với tôi vài giây, sau đó hờ hững di chuyển ánh mắt, hoàn toàn không có ý định chào hỏi tôi.

Bởi vì không có ghế trống tôi đành phải hậm hực ngồi xuống trước màn hình chọn bài, cúi đầu chọn bài làm bộ mình rất bận. F ngồi cách tôi hai người.

Từ lúc hần xuất hiện, tôi cảm thấy tay chân thừa thãi, trong lòng hỗn loạn. Tôi phải kiếm việc cho mình làm, làm bộ mình không hề quan tâm đến sự tồn tại của hần. Vừa lúc trên bàn có lon nước ngọt, tôi cầm lên như nhìn thấy cứu tinh, giật hai cái không giật ra được, đành phải khó xử đặt lại chỗ cũ.

Ai ngờ tôi vừa đặt xuống, lon nước ngọt đó đã bị một người cầm lên, giật một cái bật nắp.

Là F.

Hần vừa mở lon nước ngọt rất tự nhiên rồi đặt xuống trước mặt tôi vừa nghiêng đầu nói chuyện với người bên cạnh, cả quá trình thậm chí không nhìn tôi cái nào.

Tôi bỗng dưng rất muốn khóc.

Sau lần đó quan hệ giữa chúng tôi dịu hơn một chút, bắt đầu nối lại liên lạc. Kể ra rất thú vị, tôi và hần lúc cắt đứt quan hệ không hề cãi nhau, lúc làm hòa không hề khóc lóc, lúc yêu nhau không hề tỏ tình, sau đó kết hôn cũng không cầu hôn tử tế, đều xảy ra rất tự nhiên... Đường như chúng tôi đều biết nó sẽ xảy ra, chỉ là giờ khắc đó đã đến mà thôi.

Hắn đến Bắc Kinh làm việc, tôi ở lại Trường Sa. Có một lần hắn đến công tác, tôi hẹn hắn đi ăn cơm.

Hôm đó tôi từ công ty đi ra, xa xa nhìn thấy hắn mặc một chiếc áo gió màu đen, đứng một mình hút thuốc lá dưới đèn đường. Gió thu xao xác, hắn cau mày, nặng nề tâm sự. Sau lưng là ánh đèn nên ông muôn màu muôn vẻ khiến bóng dáng hắn càng tỏ ra lẻ loi.

Sau đó tôi mới biết thời gian đó là điểm đáy cuộc đời hắn, có lẽ là thời khắc hắn tuyệt vọng nhất. Chịu oan thay cấp trên, mất việc lại nợ rất nhiều. Hắn thường mất ngủ cả đêm, liều mạng làm việc cho chính mình tê liệt, rất nhiều đau khổ chỉ có thể kìm nén trong lòng, không có người để thổ lộ, cũng không muốn thổ lộ.

Trong nháy mắt đó tôi rất thương hắn, cảm giác trên vai hắn có gánh nặng đè xuống. Tôi lại chưa hề chia sẻ gì cho hắn, thậm chí tôi cũng không biết hắn hút thuốc lá từ bao giờ.

Tôi đi ra phía sau hắn vỗ hắn một cái. Hắn nhìn thấy tôi, lông mày lập tức giãn ra, dường như rất vui vẻ, tiện tay dập điếu thuốc.

Hôm đó chúng tôi nói chuyện rất nhiều, phần lớn là kỷ niệm và công việc, tránh không nói chuyện tình cảm.

“Tớ còn trẻ, tớ phải mở mang trời đất rộng lớn hơn”.

“Phét lác”. Hắn mắng tôi.

Tôi đành phải nói thật: “Thời đi học có một bạn nam rất tốt thích tớ, tớ cảm thấy mình không thể quá ích kỷ, bạn ấy đã đi chín mươi chín bước vì tớ, tớ cũng nên đi một bước còn lại vì bạn ấy”.

Hắn hỏi không hề khách khí: “Không có bạn nam đó thì bạn sẽ chết à?”

“Chết thì chưa đến mức, nhưng chắc chắn sẽ tiếc nuối. Lần đầu tiên trong đời tớ cảm thấy có người đáng để tớ ra sức trân trọng, tớ không muốn để mất bạn ấy lần nữa”.

Hắn không nói nữa, im lặng hút thuốc. Tôi nhớ hắn vẫy tay với tôi trong phòng khói trắng lượn lờ, nói: “Đi thôi, hồi hận thì lại về”.

Thế là tôi mang hành lý đến Bắc Kinh, đến giờ không hồi hận.

Mấy năm nay tôi thay đổi rất nhiều, dần trở nên cởi mở, tự tin, thú vị. Thời học sinh tôi không phải như vậy, khi đó tôi là một nữ sinh rất không nổi bật, luôn mặc đồng phục dài rộng, đeo kính dày, ngày nào cũng buộc tóc đuôi ngựa, xoa tóc hay gọt tay phát biểu đều cần có dũng khí rất lớn.

Sau đó tôi rời khỏi nhà một mình bên ngoài học đại học, làm quen một đám bạn bè, đều là những người rất thú vị. Khi đi làm tiếp xúc với vô vàn kiểu người, vứt bỏ sự tự ti trẻ con, bước vào xã hội người lớn, từ một nhân viên quen dần trở thành người đảm đương một góc trời. Rất nhiều người nói trưởng thành là tàn khốc, tôi hoàn toàn ngược lại, cảm thấy trưởng thành là chuyện tuyệt vời nhất trên thế giới này, vĩnh viễn có hi vọng, vĩnh viễn không sợ thua, rất nhiều phong cảnh rực rỡ chỉ có lớn lên mới có thể thấy được.

Trong thời gian F không ở bên cạnh tôi, tôi đã hiểu rõ một việc.

Vấn đề không phải vì sao hắn yêu tôi, mà là tôi rốt cuộc có đáng không được yêu không?

Tôi rất đồng ý với quan điểm của Lâm Tịch, thích một người cũng như thích núi Phú Sĩ, bạn có thể nhìn thấy nó, nhưng không thể mang nó đi. Chuyện duy nhất bạn có thể làm chính là tự mình đi tới, đến với người mình yêu.

Lí lẽ này tôi mất rất nhiều năm mới hiểu được. May mà người tôi cho rằng cả đời sẽ không tha thứ cho tôi đó vẫn đứng ở chỗ cũ chờ tôi.

Cho nên tôi nói, gặp F là chuyện may mắn nhất trong đời tôi.

Lúc tôi không hiểu chuyện từng nói với hắn, anh đi đi, anh sẽ tìm được người tốt hơn.

Hắn trả lời một câu đến giờ vẫn khiến tôi chấn động, hắn nói: “Anh chưa bao giờ cần người nào tốt hơn, anh chỉ cần người trước mắt, rốt cuộc bao giờ em mới hiểu?”

Đúng vậy, bây giờ tôi đã hiểu. Cảm ơn anh vẫn không bỏ lại tôi, cảm ơn anh có đủ kiên nhẫn để chờ một cô bé từ từ lớn lên.

Trăng dưới biển là trăng trên trời, người trước mặt là người trong lòng.

5. Chương 5: Hách Ngũ Nhất Thân Ái Của Tôi

01

Hách Ngũ Nhất là bạn thân của tôi, học cùng cấp ba. Nó sinh ngày 1 tháng 5, người nào biết nguồn gốc cái tên nó đều sẽ nói cha mẹ bạn đúng là lười quá đáng. Hách Ngũ Nhất thờ dài, đúng vậy, may mà tớ không sinh ngày 8 tháng 3.

Nghe nói khi còn bé Hách Ngũ Nhất bị ốm một trận rất nặng, suýt nữa mất mạng, cho nên cha mẹ nó không có yêu cầu gì đối với nó trong chuyện học hành, chỉ cần thân thể khỏe mạnh, có thể chạy nhảy là được. Hách Ngũ Nhất cũng cực kì nghe lời, các cuộc thi từ bé đến lớn đều có kết quả rất ổn định, chưa bao giờ ra khỏi top 3, từ dưới lên.

Nhưng cha nó cũng không sốt ruột, lúc nào cũng nói không sao, sau này cha nộp phí chọn trường cho con vào trường X. Khi còn bé đám trẻ chúng tôi đều được nghe lời dạy bảo “Vào trường X chẳng khác nào bước một chân vào ngưỡng cửa đại học danh tiếng”, nhưng sau đó chúng tôi đều phát hiện có thể thi đỗ đại học hay không hóa ra không có bao nhiêu quan hệ với cái chân này.

Hách Ngũ Nhất yên tâm chơi suốt ba năm cấp hai (ND: TQ 6 năm cấp 1, 3 năm cấp 2, 3 năm cấp 3). Đến năm thi vào cấp ba lại gặp đúng đợt cải cách của bộ giáo dục, quy định không cho phép nộp phí chọn trường, thi bao nhiêu điểm vào trường lấy bấy nhiêu điểm. Cả nhà Hách Ngũ Nhất đều chết sững, cha nó xoay sở quan hệ một hồi lâu mà không có cách nào. Đến tận lúc hiệu trưởng trường tôi phát mình ra “phí xây dựng trường”, Hách Ngũ Nhất mới bước chân vào cổng trường X được.

02

Lúc mới vào trường tôi chịu áp lực rất lớn. Thời cấp hai tôi còn có thể chen chân vào top 10, đến đây mới biết nhân thượng hữu nhân, đưa mắt nhìn bốn phía toàn là cao thủ, so với họ thì tôi còn chưa được coi là học sinh yếu kém.

Cho nên tôi đặc biệt tốt với Hách Ngũ Nhất, giúp nó mua đồ ăn sáng, cùng nó trực nhật lớp, ăn cơm nhường thịt cho nó, làm cho nó cảm nhận được tình bạn thắm thiết, cho đến bây giờ mỗi khi nhắc tới chuyện này nó vẫn còn rơm nước mắt. Tôi thật sự không nhẫn tâm nói với nó, kì thực là bởi vì tôi sợ nó sẽ chuyển trường. Có nó học cùng, ít nhất tôi không bị đội sổ.

Có một lần thi toán, tôi làm bài rất kém. Hách Ngũ Nhất ngồi phía sau tôi, lúc nộp bài thi nó mang bài đi qua chỗ tôi, tôi lập tức khiếp sợ khi thấy bài thi của nó viết kín chữ. Trước mắt tôi tối sầm, nghĩ bụng toi đời rồi, lần này tôi chắc chắn đứng thứ nhất đếm ngược.

Hết giờ bạn học F giúp giáo viên kiểm bài thi, về nói với tôi: “Yên tâm, bạn làm tốt hơn bạn ấy một chút”.

Tôi nói bạn đừng an ủi tớ, tớ nhìn thấy bạn ấy làm dài lắm.

Bạn học F mặt đầy vệt đen: “Bạn ấy không làm bài nào cả, chỉ chép lại đề bài năm lần”.

03

Tôi và Hách Ngũ Nhất đều có sở thích sưu tầm. Tôi thích sưu tầm các loại giấy gói quà đẹp, nó thích sưu tầm các loại vở đẹp. Mỗi một học kì khai giảng, nó đều sẽ chuẩn bị năm sáu quyển vở mới, rất trang trọng viết ngoài bìa vở: “Bút kí ngữ văn”, “Bút kí toán”, “Bút kí tiếng Anh”, nghiêm túc chép bài được năm trang là không kiên trì được nữa, phía sau toàn bộ dùng để chơi cờ ca rô.

Đạo đó chúng tôi đến lớp thường viết giấy truyền tay trao đổi đủ loại chuyện trên đời, mọi người đều tiện tay xé tờ giấy nháp là xong, chỉ có Hách Ngũ Nhất chuẩn bị riêng một quyển vở nháp gửi.

Quyển vở này có thể nói là sử kí tộc mạch của lớp tôi, ghi chép tỉ mỉ ai yêu ai, ai chia tay ai, ai bắt cá hai tay...

Sau đó quyển vở này bất hạnh bị giáo viên chủ nhiệm lớp bắt được, tất cả mọi bí mật trong lớp đều bị chủ nhiệm lớp biết hết, mọi người chỉ hận không thể bóp chết Hách Ngũ Nhất.

04

Có một dạo trong lớp thịnh hành đi giày Nike, loại không lực số 1, hình như là hơn bốn trăm tệ. Những lúc như thế tôi cực kì căm thù mình không phải con một, mẹ không có nhiều tiền, tôi biết mẹ kiếm tiền không dễ dàng gì. Quan Triều biết nói ngọt, giỏi làm nũng, đòi mẹ mua cho gã trước, tôi không nhẫn tâm đòi mẹ mua một đôi nữa.

Nói trong lòng không ngại là nói dối. Mười sáu mười bảy tuổi chính là lúc lòng hư vinh mạnh nhất, nhìn thấy người khác chân xỏ hàng hiệu còn chính mình đi giày loại mấy chục tệ, cảm giác nói chuyện cũng không được tự tin.

Có hôm học giờ thể dục, khi hoạt động tự do các nữ sinh túm tụm lại tán gẫu, mọi người nói đến kiểu giày mới của Nike, sau đó phát hiện cả lớp gần như người nào cũng đi Nike hoặc Adidas. Đột nhiên có một bạn nữ nói không phải, Kiều Nhất không đi.

Lại có người chỉ xuống chân tôi hỏi, giày của bạn hiệu gì?

Trong nháy mắt mắt tôi đỏ bừng như chính mình làm sai chuyện gì bị người khác phát hiện, không biết nên trả lời thế nào.

Hách Ngũ Nhất bên cạnh mua một que kem, tiện tay bẻ cho tôi một nửa (?), ngồi xuống nói: “Mẹ tớ nói giày Nike vừa cứng vừa đắt chết đi được, chỉ lừa loại phá gia chi nữ như tớ thôi”.

Mọi người đều lộ vẻ ngượng ngùng.

Sau đó Hách Ngũ Nhất rất ít khi đi Nike nữa, suốt ngày đi giày rẻ tiền chơi với tôi.

Sau này có một năm đến sinh nhật Hách Ngũ Nhất, tôi tặng nó một đôi giày. Đêm đó uống nhiều, tôi nói với nó tôi vẫn nhớ năm đó nó giải vây giúp tôi.

Nó trợn mắt, đã quên sạch: “Có chuyện này thật à? Tại sao tớ không nhớ gì nhỉ? A đúng rồi! Quả thật mẹ tớ từng mắng tớ là loại phá gia chi nữ, cái này thì tớ nhớ rõ lắm”.

Có một số người tràn ngập tàn bạo và ác ý, đó là bởi vì họ chưa từng được người khác đối xử dịu dàng. Tôi tin rằng mình có thể luôn luôn dịu dàng, đó là vì khi còn trẻ đã gặp được người tốt bụng.

05

Trường chúng tôi có hai bộ đồng phục, một bộ màu lam một bộ màu đỏ. Có một lần lãnh đạo sở giáo dục đến thị sát, chủ nhiệm lớp nhiều lần nhấn mạnh phải mặc đồng phục đồ thống nhất. Không biết Hách Ngũ Nhất không nghe thấy hay là quên mất, tóm lại đến thứ hai cả trường đều đỏ rực, chỉ có một mình nó mặc đồng phục màu lam, đứng trong hàng ngũ đặc biệt nổi bật.

Chủ nhiệm lớp tức giận đứng ngoài hành lang mắng nó một trận thậm tệ: “Vì em mà trường ta không được đánh giá xuất sắc, em là con sâu làm rầu nồi canh, phải trừ điểm hạnh kiểm em thật nặng...”

Hách Ngũ Nhất có vô tâm thế nào thì cũng là con gái, bị mắng trước mặt bao nhiêu người vẫn cúi đầu cố gắng chịu đựng không khóc. Tôi muốn an ủi nó nhưng lại do dự một chút, bởi vì trước đó tôi với nó cãi nhau một trận, cụ thể là vì chuyện gì thì bây giờ tôi không nhớ rõ, chỉ nhớ đoạn tuyệt quan hệ với bạn thân đầu lòng không thua gì chia tay người yêu.

Hôm đó hết tiết một bất ngờ có thông báo xuống sân tập hợp, mọi người đều đoán chắc chắn là bởi vì chuyện đồng phục nên hiệu trưởng phải chấn chỉnh lại, Hách Ngũ Nhất sợ đến sắc mặt tái nhợt. Chủ nhiệm lớp vội vàng gọi mọi người xuống sân xếp hàng, trên lớp chỉ còn lại mình tôi. Khi đó tôi quyết định một việc, vì bạn, quyết định cùng chịu phạt.

Tôi thay đồng phục màu lam đi vào hàng ngũ, F cực kì kinh ngạc, bởi vì tôi mặc đồng phục của hán. Hán không buồn mang đồng phục về nhà, bình thường luôn nhét trong ngăn bàn.

Nhìn thấy tôi, Hách Ngũ Nhất sững sờ một lát, sau đó ủa một tiếng bật khóc, khóc rất to. Thấy nó khóc tôi cũng khóc theo, có thể là vì sợ mình cũng sẽ bị trừ hạnh kiểm nặng. Nếu lúc này có camera quay lại, có thể nhìn thấy hình ảnh giữa một đại dương đỏ rực có hai chấm xanh mặt đối mặt khóc nức nở như hai đứa thần kinh. Ngay cả hiệu trưởng đang giáo huấn trên đài chủ tịch cũng dừng lại, tròn tròn mắt nhìn hai đứa tôi.

Đương nhiên sau đó chúng tôi không bị trừ hạnh kiểm, chỉ bị phạt quét dọn vệ sinh một tháng. Hách Ngũ Nhất nói với tôi, đó là lần nó mất mặt nhất từ trước tới giờ, nhưng vì có tôi mà lại trở thành một kí ức vô cùng ấm áp. Khi đó nó đã cảm thấy tôi nhất định là bạn của nó suốt đời.

06

Hách Ngũ Nhất học rất lệch, điểm toán lí hoá cộng lại còn không bằng điểm ngữ văn. Năm lên lớp 11, có tin đồn nhà trường sẽ chia lại lớp trọng điểm, lớp dưới trọng điểm và lớp bình thường, Hách Ngũ Nhất bắt đầu sốt ruột.

F kun là con ngoan, phải về nhà đúng giờ. Tôi kéo Quan Triều đến bổ túc cho Hách Ngũ Nhất, sau đó ác mộng của tôi bắt đầu.

Tình hình thông thường là thế này:

Quan Triều đưa ra một đề toán.

Hách Ngũ Nhất còn đang đọc đề, Quan Triều đã viết xong đáp án.

Hách Ngũ Nhất: “Bạn viết cái gì đấy? Tôi hoàn toàn xem không hiểu”.

Quan Triều: “Thế này mà cũng xem không hiểu? Tôi đã viết rất tỉ mỉ rồi”.

Tôi thò đầu vào xem. Bó tay, bài toán phải giải năm bước, Quan Triều đại gia từ bước đầu tiên nhảy thẳng đến bước cuối cùng, hoàn toàn không hiểu được đáp án đó gã tính toán từ đâu ra.

Sau đó chúng tôi tổng kết, Quan Triều có tư duy của chính gã, chỉ có chính gã có thể hiểu được, hơn nữa chúng tôi còn nói gã, nói là gã tức giận đập bàn bỏ đi, mắng chúng tôi ngốc hết phần thiên hạ. Thông thường những lúc này tôi sẽ câm miệng, theo kinh nghiệm trước đó của tôi, cãi nhau với gã tốn thời gian, tốn công sức mà cơ thắng lại rất nhỏ. Nhưng Hách Ngũ Nhất thì khác, Hách Ngũ Nhất vĩnh viễn sẽ không chịu thua, xông lên như võ sĩ đấu bò tốt, hai người cãi nhau rồi đánh nhau ầm ĩ. Lúc tôi cho rằng hai người sẽ cắt đứt quan hệ, không ngờ hai người này lại ngồi vào bàn, vừa chép bài vừa nghiên cứu từ bước đầu tiên tính thế nào ra bước thứ năm.

Đây cũng là một loại kiểu chung sống đặc thù.

07

Quan Triều và tôi lớn lên cùng nhau từ nhỏ, gã không có khái niệm giới tính gì. Có một lần tôi, F kun, Hách Ngũ Nhất và Quan Triều cùng về nhà. Tôi và F kun đi phía trước, Quan Triều đi giữa, Hách Ngũ Nhất đi cuối cùng. Đi được nửa đường Hách Ngũ Nhất đột nhiên dừng lại gọi tôi.

“Kiều Nhất, bạn có mang cái đó không?”

“Cái gì?”

Nó dùng khẩu hình.

Tôi không hiểu ra sao.

Quan Triều nói: “Băng vệ sinh”.

“Cái gì?” Tôi không nghe rõ.

“Hách Ngũ Nhất hỏi mày có mang băng vệ sinh hay không, họ hàng nó đến thăm rồi”. Quan Triều nói oang oang.

Hách Ngũ Nhất lập tức hóa đá, ngay cả bộ mặt núi băng vạn năm của bạn học F cũng phải đổ lên...

08

Hách Ngũ Nhất có một bạn trai thanh mai trúc mã, lớn hơn nó bốn tuổi, đang học đại học. Quan hệ giữa hai gia đình đặc biệt tốt, có lúc còn gọi nhau là thông gia luôn. Đại khái cũng là bởi vì có bạn trai chiều chuộng nên Hách Ngũ Nhất vẫn vô tâm vô tính. Nhưng năm vào lớp 10, bạn trai kia đột nhiên đề nghị chia tay Hách Ngũ Nhất.

Hách Ngũ Nhất rất đau lòng, cả người gầy rộc đi, nửa tháng như người mất hồn. Có buổi tối đột nhiên nó gọi điện thoại cho tôi, nói ngày mai phải nói chuyện tử tế với gã đó, cuối cùng thần thần bí bí hỏi: “Bạn biết trang điểm không?”

Tôi đương nhiên không biết, hỏi nó vì sao phải trang điểm.

Nó nói: “Tớ phải xuất hiện trước mặt hắn với dáng vẻ xinh đẹp nhất.

Thế là hôm sau Hách Ngũ Nhất lấy trộm một đồng mỹ phẩm của mẹ chạy đến nhà tôi. Chúng tôi loay hoay một buổi sáng, trang điểm tự cho là rất đẹp nhưng thực ra xấu đến không đỡ được. Tôi ca ngợi nó là Paris Hilton của Trung Quốc, nó khen tôi là Quê Luân Mỹ của đại lục. Quan Triều bên cạnh không nghe được nữa, nói tình hữu nghị của nữ sinh chúng mày thật là giả dối.

Tôi nói anh biết cái gì, thế cần bạn thân làm gì? Chính là để thỏa mãn lòng hư vinh! Paris Hilton của Trung Quốc đi đàm phán với bạn trai, quá trình tôi không rõ, tóm lại cuối cùng Hách Ngũ Nhất khóc như xé rách tim gan không chịu về nhà, gã kia tìm được số điện thoại của tôi trong điện thoại của Hách Ngũ Nhất, tôi kéo Quan Triều đi đón nó về.

Còn nhớ hôm đó trăng mờ gió nhẹ, chúng tôi tìm được Hách Ngũ Nhất ở bờ sông. Nước mắt nước mũi tèm lem, tóc tai bù xù, trang điểm trên mặt nhoe nhoét. Theo Quan Triều nói, khi đó gã sợ đến mức hai chân bủn rủn, cho rằng là ma chết đuổi từ dưới sông bò lên.

Sau đó gã kia đưa ra một yêu cầu hết sức vô lý, hắn nói chỉ cần Hách Ngũ Nhất gấp chín ngàn chín trăm chín mươi chín ngôi sao may mắn trước sinh nhật hắn làm quà tặng hắn, hắn sẽ đồng ý làm lành.

Nhưng cách sinh nhật hắn chỉ còn không đến một tuần. Hách Ngũ Nhất ngày nào cũng gấp, tôi cũng gấp giúp nó, sau đó các bạn nữ ngồi xung quanh chúng tôi biết việc này cũng chủ động giúp đỡ, cuối cùng gần như cả lớp đều gấp. Mấy người tay chân vụng về không biết gấp (chẳng hạn như bạn học F) thì đếm giúp, đúng giờ báo cáo còn thiếu bao nhiêu ngôi.

Một tuần đó quá mức thần kì, chuông ra chơi vang lên mà cả lớp hoàn toàn yên lặng, không có ai ra ngoài chơi, tất cả mọi người đều vui đầu gấp sao may mắn, toàn tâm toàn ý giúp Hách Ngũ Nhất. Mọi người đều bị cuốn vào sự đoàn kết này, dường như là sắp ra chiến trường, chúng tôi đều là chiến hữu sánh vai chiến đấu.

Bây giờ nhớ lại hình ảnh đó đúng là kì lạ, trong phòng học yên lặng, mỗi người đều cúi đầu, miệng lẩm bẩm, người không biết còn cho rằng lớp chúng tôi đang tổ chức hoạt động tôn giáo tập thể nào đó.

Cuối cùng đến trước sinh nhật gã đó, lớp chúng tôi đã gom đủ chín ngàn chín trăm chín mươi chín ngôi sao may mắn. Hách Ngũ Nhất mua một lọ hoa siêu lớn. Hôm đó sau giờ tan học mọi người đều không về, lọ hoa truyền khắp cả lớp, mỗi người đều cho sao may mắn mình gấp vào lọ hoa, cuối cùng trở lại chỗ Hách Ngũ Nhất, đây một lọ.

Hách Ngũ Nhất mang lọ sao may mắn này đi tìm bạn trai. Gã kia cực kì khiếp sợ, khi đó đưa ra yêu cầu này kì thực là muốn làm nó biết khó mà lui, không ngờ nó lại làm được thật. Hôm đó hai người vẫn chia tay, nhưng Hách Ngũ Nhất nói, rất lạ, trên đường ôm lọ sao may mắn đó về nhà nó lại không thấy buồn chút nào.

Sau đó có một chị lớp 12 bị bệnh máu trắng, nhà trường kêu gọi các lớp bán hàng từ thiện quyên góp cho chị đó. Chúng tôi đề nghị Hách Ngũ Nhất bán lọ hoa đựng sao may mắn đó. Hôm tổ chức bán hàng, cả lớp tôi cùng Hách Ngũ Nhất khiêng lọ sao may mắn to đùng ra sân bóng, mọi người đều phải liếc nhìn, quả thực rất oách.

Cuối cùng lộ sao may mắn này được giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi mua, đặt ở trong phòng làm việc. Năm nay có bạn học về thăm, nói không ngờ lộ sao vẫn còn nguyên ở đó. Bây giờ nghĩ lại, năm đó cả lớp tôi cùng gấp sao, trở thành một chuyện lạ trong toàn khối, vậy mà giáo viên chủ nhiệm luôn luôn nghiêm khắc khắt khe lại coi như không thấy, có lẽ cũng bị lay tinh thần đoàn kết của chúng tôi. Khi đó chúng tôi trẻ trung, đơn thuần mà tràn ngập nhiệt tình, phản nghịch mà ngây thơ lương thiện, đó là chúng tôi lúc tốt đẹp nhất.

09

Một hôm uống rượu với Hách Ngũ Nhất, bạn học Hách Ngũ Nhất xem mắt rất nhiều nhưng vẫn chưa quyết được mối nào, tôi hỏi nó vì sao, nó nói: “Tớ có chứng ngại tâm lý”.

Tôi hỏi: “Sao, chứng ngại gì?”

Hách Ngũ Nhất: “Thích một người luôn cần một chút thời gian, mà trong thời gian này tớ lại luôn phát hiện đối phương là đồ ngốc”.

Tôi: “Ha ha ha ha, tớ thì ngược lại với bạn, hồi trước tớ nhanh chóng lấy F kun chính là vì sợ anh ấy phát hiện tớ là đồ ngốc”.

F kun bên cạnh đồng tai nghe một hồi lâu, cuối cùng nói: “Thảo nào anh vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, thì ra là bị úp sọt rồi...”

10

Hách Ngũ Nhất bây giờ làm việc ở nhà xuất bản. Một hôm đi cùng nó đến nhà sách nghiên cứu thị trường, nhìn thấy sách của Lý An, Hách Ngũ Nhất tắc lưỡi cảm khái: “Thật sự muốn làm một quyển sách của danh nhân, bìa ngoài không cần viết giới thiệu, chỉ cần điền tên tác giả là có thể bán chạy rồi”.

Tôi nói: “Đúng thế, bạn cố gắng làm một quyển sách của Trương Nghệ Mưu đi, chắc chắn cũng có hiệu quả như vậy”.

“Toàn Trung Quốc nhiều biên tập muốn làm sách của Trương Nghệ Mưu lắm, tớ không tranh được. Tớ lại cho rằng bạn và F đều có tiềm năng, đợi sau này hai bạn nổi danh rồi nhất định phải cho tớ làm tự truyện”.

“Tớ không có chí tiến thủ, không thể trông chờ vào tớ được”.

“Đương nhiên là không trông chờ vào bạn, chỉ cần F nổi tiếng là được. Đến lúc đó sách của tớ chính là tự truyện của vợ cả của F tiên sinh, nhà doanh nghiệp nổi tiếng”.

“Chờ đã, vì sao là vợ cả? Hấn còn có vợ hai hay sao?”

“Cái này thì ai biết được. Kiếm được nhiều tiền sẽ gặp rất nhiều cám dỗ. Tớ định ra tự truyện của vợ cả, vợ hai, vợ ba, vợ bốn của hấn, thành một bộ sách, nhất định bán chạy”.

“Tạm biệt, tớ quyết định từ bây giờ đoạn tuyệt quan hệ với bạn!”

11

Nhắn tin cho Hách Ngũ Nhất, hẹn cuối tuần đi xem phim mới của Trương Chấn.

Nó: “Người đàn ông này làm thế nào mà hàng chục năm vẫn đẹp trai như một ngày thế nhỉ?”

Tôi: “Nam thần là bất biến, Trương Chấn vĩnh lưu truyền”.

Nó: “Chờ tớ trở thành phú bà, chuyện đầu tiên chính là bao hấn”.

Tôi: “Bao Trương Chấn chắc phải tốn rất nhiều tiền!”

Nó: “Không bao nổi thì ngủ một đêm cũng được”.

Tôi: “Vậy chúng ta phải cố gắng kiếm tiền mới được”.

F kun bên cạnh im lặng xem từ đầu đến đuôi bất chợt lên tiếng: “Chờ hai người kiếm đủ tiền thì Trương Chấn đã không còn khả năng tình dục nữa rồi”.

Tôi và F quyết định kết hôn, mọi người đều nói với ta trăm năm hòa hợp, chỉ có Hách Ngũ Nhất nắm tay tôi trịnh trọng nói: “Bạn thân ái, bạn làm gì tổ cũng đứng về phía bạn, kể cả bạn muốn đào hôn tổ cũng mua giày chạy cho bạn”.

F kun trợn mắt nhìn nó hồi lâu.

Nó là bạn học, khuê mật, phù dâu của tôi, là mẹ đỡ đầu của con gái tôi, đến tám mươi chúng tôi vẫn là bạn cùng viện dưỡng lão, ngày ngày ngồi trên xe lăn ngắm trai đẹp, nó là Hách Ngũ Nhất thân ái của tôi./.

6. Chương 6: Cuộc Đời Dài Lắm, Phải Sống Bên Những Người Thú Vị

01

Mùa đông năm ngoái tự nhiên tôi bị mất ngủ.

Đến bệnh viện kê một đồng thuốc, bác sĩ dặn tôi phải ăn kiêng, không được ăn hải sản, không được uống sữa, không được ăn trứng gà, không được ăn thịt bò dê, không được ăn ớt...

Lập tức cảm thấy cuộc đời vô vị.

“Sống còn có ý nghĩa gì nữa? Con người sinh ra trên đời không phải là để ăn hay sao?”

Hắn trợn mắt nhìn tôi: “Em không thể cầu thị hơn được à?”

Dưới sự giám sát của F kun, gia đình tôi quả thực có thể xin tặng danh hiệu gia đình bảo vệ môi trường xanh. Trên bàn ăn xanh lét toàn là rau dưa, tôi ăn đến mức xanh cả mắt. Thấy tôi đáng thương quá, cuối cùng hắn nhượng bộ cho phép tôi ăn thịt lợn.

Tối hôm đó nấu một đĩa thịt sốt chua ngọt, tôi ăn mà suýt chảy nước mắt, nói từ đáy lòng: “Em cho rằng có một chữ làm người ta chỉ cần nhìn đã cảm thấy hạnh phúc, đó là chữ THỊT”.

Hết mùa đông cuối cùng cũng đỡ, bắp chân bị tôi gãi nhiều thành sẹo, mùa hè mặc quần lửng bạn hỏi chuyện gì.

Tôi thấy F kun một cái, nói đáng thương hết sức: “Bởi vì tổ không ngoan, bị bạo hành”.

Hắn ngẩn ra vài giây, lập tức nghiêm mặt nói: “Anh đã cảnh cáo em không được nói cơ mà? Về nhà đánh một trận nữa”.

Ha ha ha ha! Tôi không nhịn được cười to.

02

Hôm tôi và F kết hôn, hắn bị chuốc rất nhiều, chủ yếu là hắn vẫn che chở không cho phép tôi uống, rượu của tôi toàn bộ được hắn uống thay hết.

Lúc đi mời rượu hắn vẫn nắm tay tôi, nắm rất chặt. Tôi cười nói anh sợ em chạy mất à?

Hắn nghiêm túc gật đầu. Đúng vậy, không dễ gì lừa được. Tôi nói anh yên tâm đi, em sẽ không chạy đâu, trừ khi Châu Kiệt Luân đến cướp cô dâu.

Sau đó lúc gã này uống nhiều, thay đổi hình tượng núi băng trước kia, cầm chén rượu lắc lư: “Hôm nay tôi rất vui. Ở đây có ai chuyển lời giúp tôi được không? Kể hèn này từ đáy lòng cảm ơn Thái Y Lâm, Hầu Bội Sầm, các vị phải giữ Châu Kiệt Luân cho thật chặt...” (ND: Thái Y Lâm là bạn gái Châu Kiệt Luân từ 2001-2005, Hầu Bội Sầm 2005-2006)

Mọi người xung quanh, bao gồm cả tôi, cười phun cả cơm ra.

03

Trước hôn cưới đám bạn gái tổ chức một bữa tiệc chia tay quãng đời tự do cho tôi. F thường xuyên mắng tôi ham vui, thật sự không sai chút nào. Một đám bạn tốt tụ tập cùng nhau là tôi vô cùng vui vẻ, mà đã vui vẻ là chủ động tìm rượu uống. Trong trí nhớ, đêm đó dường như tôi không ngừng cụng ly với mọi người, rượu vang, bia, cốc tai, sâm panh đủ loại. Cuối cùng tôi thoải mái uống đến say khướt.

Hôm sau ngủ mê man đến bốn giờ chiều, tỉnh dậy tôi hỏi F kun: “Có phải hôm qua em uống nhiều không?”
Hắn gật đầu.

“Em... không làm gì mất mặt chứ?”

Hắn: “Không dám nghĩ lại”.

“Em làm gì?”

“Cầm micro kêu nhân viên phục vụ đưa em nào đẹp nhất vào đây, ép mọi người khen em đẹp, cầm ảnh Châu Kiệt Luân nói xin lỗi kiếp sau nhất định sẽ lấy hắn...”

Tôi úp mặt xuống gối, thật sự là không có dũng khí nghe tiếp.

“Có điều người mất mặt nhất không phải em mà là Quan Triều”.

“Cái gì?”

“Mọi người không dễ gì dễ dàng em về nhà, em đột nhiên ôm Quan Triều khóc”.

“Vì sao?”

“Em vừa khóc vừa nói xin lỗi Quan Triều, trước kia người đàn ông em yêu nhất là hắn, bây giờ em không thể yêu hắn được nữa”.

F nhin cười tiếp tục nói: “Quan Triều vội vã giải thích với những người xung quanh rằng hắn là anh ruột em, ánh mắt người khác nhìn hắn lại càng thêm kì lạ...”

04

Tôi luôn ngọng hai chữ L và N.

Mỗi lần nói “Nó lên núi Nùng”, tôi đều nói thành “Nó lên núi Lùng”.

Đây là trò cười vĩnh cửu của người nào đó. Lúc nào hắn buồn chán là lại trêu tôi: “Em nói nó lên núi Nùng xem nào”.

Tôi không phục, chẳng lẽ lại cứ nói sai mãi? Thế là ngoan ngoãn nói theo: “Nó lên núi Lùng...”

Nói xong biết ngay mình lại sai, hắn cười ha ha ha một hồi lâu.

Tôi cũng không biết có gì đáng cười.

05

F kun có một thằng cháu trai, học rất giỏi, tính tình như ông cụ non. Mỗi lần nhìn thấy nó tôi lại có cảm giác như nhìn thấy F kun lúc nhỏ, không nhin được trêu chọc: “Nghe cháu nói cháu dán khẩu hiệu của Oxford lên đầu giường à?”

Thằng nhóc nói với tôi: “Bây giờ đổi thành Harvard rồi”.

“Không đi Anh nữa à?”

Thằng nhóc nói đầu ra đấy: “Nguồn nước ở Anh nhiều can xi, sống ở đó thời gian dài dễ bị hói đầu”.

Tôi lặng lẽ nhìn F kun.

Thằng nhóc nhân cơ hội nịnh bợ thần tượng của nó: “Nhưng trường chú F học rất hay”.

F xoa đầu thằng nhóc, được đấy, có ánh mắt.

“Mẹ cháu nói ngành chú F học rất khó thi”.

Tôi trêu nó: “Cũng không khó lắm, chủ yếu xem mặt mũi thế nào”.

Thằng nhóc lộ vẻ khó tin: “Thím lừa cháu à?”

Tôi nghiêm túc: “Sẽ phải phỏng vấn, giáo sư thấy ai đẹp trai sẽ nhận người đó”.

“Thật không?”

“Đương nhiên là thật”.

Nhân sinh quan của thằng nhóc hoàn toàn bị lật đổ, quay sang nước mắt lưng tròng hỏi F: “Dựa vào mặt mũi thật à?”

Bạn học F trầm ngâm một lát, đáp: “Cũng không hẳn vậy”.

Hắn nói, mặt không đổi sắc: “Thỉnh thoảng đổi thành oản tù tì”.

Mấy năm nay đúng là hắn bị lây tính xấu của tôi rồi. Trước kia hắn là một người nghiêm túc lắm.

06

Tôi có một sở thích quái gở, lúc đi vệ sinh nhất định phải đọc sách. F kun trêu chọc tôi: “Sau khi tốt nghiệp, địa điểm tiếp thu giáo dục văn hóa từ nhà trường chuyển thành bồn cầu”.

Có một lần vội quá quên cầm sách, tôi đọc hết một lượt hướng dẫn sử dụng dầu gội đầu.

Lúc đi ra tôi hỏi hắn có thể lắp một giá sách bên cạnh bồn cầu hay không.

Hắn lườm tôi một cái: “Không thể”.

“Ai quy định nhà vệ sinh không thể lắp giá sách?”

“Anh quy định”.

“Chuyện này không thương lượng được à?”

“Cửa cũng không có”.

Tôi nghĩ ra một kế, nói: “Em nghĩ ra một phương pháp vịn cả đôi đường”.

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Em muốn nói không đồng ý là em mang bô vào phòng sách à? Đừng nằm mơ”.

Hắn chậm rãi bổ sung: “Em gạt bàn tính lách cách trong đầu, anh đứng cách hai con phố cũng nghe được”.

Tôi tức giận không nói được gì nữa.

Thế mà hắn cũng đoán được.

07

Tuần trước cùng hắn đi dự tiệc, có mặt sếp tổng của công ty hắn, tôi không dám kinh suất, hết sức ngoan ngoãn.

Không biết sếp tổng nghe ai nói tôi học chuyên ngành ngữ văn, yêu cầu tôi viết một danh sách những quyển sách hay cho con gái sếp đọc.

“Con gái anh toàn đọc loại sách mà cả trai lẫn gái chỉ biết yêu. Bọn nó không cần làm việc à? Không có áp lực xã hội à? Đúng là vô lí”.

Tôi chột dạ gạt đầu vâng dạ, trợn mắt nói dối: “Bình thường em chỉ đọc văn học chính thống”.

Rồi thảo luận với sếp về phong cách sáng tác của Stendhal và đặc điểm của tiểu thuyết thời kì Victoria.

Ăn tiệc mà như ngồi trong phòng bảo vệ luận văn thời đại học.

Trên đường về tôi cảm khái với F: “Sếp tổng của anh thật khó hầu hạ”.

“Ông nội sếp là XX” (ND: tên một nhà văn nào đó)

Tôi hít sâu một hơi. Đó là một ngôi sao sáng trên văn đàn. Khi còn bé tôi còn phải học tác phẩm của ngài.

“Thế vừa rồi em chẳng phải là múa rìu qua mắt thợ sao?”

“Cũng không phải. Có điều... bình thường chỉ đọc văn học chính thống? Tối qua ai thức đêm đọc tiểu thuyết tình cảm ấy nhỉ?”

Tôi mặt không đổi sắc: “Không biết, chắc là vợ bé của anh?”

08

Trong nhà tôi, F kun còn được gọi là thầy bói. Chuyện gì hắn cũng có thể tính chuẩn. Tôi phải đến thành phố X dự lễ cưới của bạn, vì ham giá rẻ nên đặt vé máy bay 7 giờ sáng. F kun đi công tác bên ngoài, sau khi nghe nói việc này tỏ ra không tin tưởng tôi lắm.

“7 giờ bay, 5 rưỡi đã phải từ nhà đi. Em có dậy được không?”

Tôi dậy tự tin: “Yên tâm đi, không thành vấn đề!”

Kết quả tối hôm đó làm việc đến hai giờ sáng mới ngủ.

Rạng sáng nhận được điện thoại của bạn học F: “Dậy đi”.

Tôi: “Bây giờ mới năm giờ...”

“Hôm qua em thức khuya à?”

“Không nói nữa, em tranh thủ ngủ thêm mười phút...”

Mơ mơ màng màng dừng điện thoại, lúc mở mắt ra đã là 7 rưỡi.

Rất chán nản nói với F kun: “Em dậy muộn”.

“Biết rồi”.

“Em đi đổi vé...”

“Anh đổi cho em rồi. 9 giờ 45, đi sân bay nếu không kẹt xe mất ba mươi phút, bây giờ em dậy còn kịp ăn sáng. PS: Anh biết sẽ như thế mà”.

Tôi: “Thánh ngồi yên nhận của tiểu nhân một lạy!”

09

Trước lúc ngủ tôi hỏi hắn: “Anh thích em ở điểm gì?”

Hắn trả lời ngay: “Lương thiện, chu đáo, thú vị, tự lập, tốt tính”.

“Còn gì nữa?”

“Xinh đẹp”.

100 điểm, về chỗ! Tôi khen hắn thành thật, hôn một cái, tắt đèn đi ngủ.

Nửa đêm đột nhiên bừng tỉnh, không đúng, đó căn bản không phải tôi. Hay là gã này còn có bồ nhí bên ngoài?

10

Công việc của hắn cần thường xuyên đi công tác, lại không yên tâm để tôi ở nhà một mình. Trước khi đi tôi chuẩn bị hành lý giúp hắn, hắn đột nhiên nói rất trẻ con: “Em đi cùng anh nhé!”

Tôi nói không được.

Bởi vì hắn bay sớm, hôm sau tôi dậy hắn đã đi rồi. Tôi mơ mơ màng màng dậy uống nước, nhìn thấy hắn dán tờ giấy trên tủ lạnh. Đến gần xem, trên đó viết: “Không được mở cửa cho người lạ”.

Tôi phun ra một ngụm nước, nổi giận lôi đình gọi điện thoại cho hắn: “Anh coi em là trẻ con ba tuổi à?”

“Em mà là trẻ con ba tuổi thì tốt, anh đi đâu cũng mang em theo”.

Tôi rất thích sưu tầm bưu thiếp, cho nên mỗi lần đến một nơi hấn đều gửi bưu thiếp về cho tôi.

Chẳng bao lâu sau tôi đã nhận được những mấy tấm bưu thiếp, nhưng tên người nhận lần lượt là: Vương Kiến Quốc, Lý Thắng Lực, Vương Tự Cường.

Tôi lại nổi giận lôi đình gọi điện thoại cho hấn. Hấn nói chính khí凛冽: “Để người chuyển bưu thiếp biết trong nhà có đàn ông”.

Vài ngày sau tôi mua đồ trên taobao, nhân viên chuyển phát nhanh gọi điện thoại cho tôi, hỏi có phải số điện thoại của Thân Đại Dũng hay không.

Quả nhiên gã này đã đổi luôn cả họ tên trong tài khoản taobao của tôi.

Bạn học F, không biết bạn có bao giờ nghĩ rằng, khiến người khác cho rằng trong nhà thường xuyên ra vào rất nhiều đàn ông, tình hình còn nguy hiểm hơn không?

11

Có một đêm tôi và hấn cãi nhau vì một chuyện nhỏ, nằm trên giường không ai để ý đến ai. Sáng sớm hôm sau hấn phải ra sân bay, 4 giờ đã rời giường. Tôi không ngủ được, thấy đồng hồ báo thức vừa kêu một tiếng hấn đã tắt rồi, sau đó không bật đèn, rón rén ôm quần áo ra ngoài.

Trước kia tôi còn thắc mắc vì sao mỗi lần hấn đi tôi đều không phát hiện. Người cãi nhau với tôi, không chịu nói chuyện với tôi là hấn, người không muốn đánh thức tôi, lần nào cũng sờ soạn ra ngoài thay quần áo cũng là hấn.

12

Tôi thích ăn trái cây, đặc biệt là anh đào. Đi siêu thị mua một cân định vừa xem ti vi vừa ăn.

Về đến nhà chuyện đầu tiên chính là rửa anh đào, cho vào bát thủy tinh mới mua, mừng khắp khối bụng vào phòng khách. Đúng lúc có điện thoại, tôi tiện tay đưa bát anh đào cho F rồi đi vào phòng ngủ nghe điện thoại.

Lúc tôi gọi điện thoại xong quay ra, bát đã trống trơn.

Tôi giận: “Ai cho anh ăn?”

“Không phải em cho anh à?”

“Đó là của em. Anh nhiều nhất chỉ có thể ăn ba quả!”

Vừa lúc học được từ “hữu tận” khi nói chuyện điện thoại vừa rồi, tôi lập tức nói với hấn: “Tạm biệt, tình hữu nghị mười năm đã đến tận cùng”.

Hấn chưa xót: “Thì ra tình cảm của chúng ta còn không bằng một cân anh đào”.

Hôm sau đi làm về hấn xách một túi anh đào to. Tôi lập tức vui mừng hơn hở, thầm nghĩ gã này đúng là biết điều.

Buổi tối cơm nước xong, tôi thấy hấn chậm rãi bụng một một bát to anh đào đi ra, ngồi xuống, bật ti vi, sau đó... sau đó ăn một mình...

Tôi đợi một hồi lâu, cuối cùng không nhịn được, chìa tay ra nói: “Em muốn ăn”.

Hấn làm như mới nhìn thấy tôi, bàng hoàng tỉnh ngộ, chậm rãi lấy ba quả trong bát ra đưa cho tôi.

Tôi thắc mắc. Hấn giải thích không chút hoang mang: “Tình cảm của chúng ta chỉ đáng giá ba quả”.

Tôi ngẩn ra mắt vài giây mới phản ứng lại. Bạn học F, các đồng nghiệp của bạn có biết bạn non nớt thế này không?

13

Kì thực bạn học F rất biết cách dỗ dành tôi vui vẻ, một trong những bằng chứng là hôm qua tôi nói với hắn: “Thực ra em rất dễ nuôi, không quệt thẻ củ anh, cũng không đòi mua túi xách, anh chỉ cần khen em thật nhiều là được. Lấy em có phải rất có lời không?”

Hắn ngắt lời tôi, chém đinh chặt sắt: “Không, chỉ vì anh thích bề ngoài của em. Nếu em không đẹp thì anh đã li hôn từ lâu rồi”.

Tôi mở cờ trong bụng. Bạn học F thân ái, buổi tối muốn ăn gì em nấu!

14

Thường xuyên bị hắn mắng là đồ ngốc, dường như tôi cũng chấp nhận cách xưng hô này.

Có hôm hẹn bạn đi ăn cơm, hai vợ chồng đi muộn, chạy mấy vòng không tìm được chỗ đậu xe. Đang vội đột nhiên thấy phía trước có một chỗ trống, tôi vội vã giục hắn: “Mau mau! Chỗ kia!”

“Đó là chỗ dành riêng cho người khuyết tật”.

Tôi buột miệng nói: “Không sao! Em khuyết nào!”

Nói xong chính tôi cũng ngẩn ra, hắn úp mặt vào vô lăng cười ra nước mắt.

15

Lúc đọc sách tôi thích tiện tay phê chú bên cạnh, nghĩ gì viết nấy. Có một lần đọc “Tả truyện”, nhắc tới Văn Khương thời Xuân Thu loạn luân với anh ruột, hoàng đế nước Tề vì nàng mà giết hoàng đế nước Lỗ. Tôi ghi vào bên cạnh: Ngũ hồ tứ hải giai huynh đệ!

Vài ngày sau đọc tiếp, phát hiện người nào đó ghi thêm một hàng chữ bên dưới: Thiên hạ lưu manh vốn một nhà.

Trước kia hắn là một người rất đứng đắn, tại sao bây giờ lại thiếu đứng đắn đến như vậy?

16

Muốn cùng hắn ra ngoài chơi, thừa dịp hắn tâm tình tốt ôm hắn làm nũng: “Ông xã biết hôm nay là ngày gì không?”

Quả nhiên tâm tình rất tốt, hắn hỏi rất phối hợp: “Ngày gì?”

Tôi nói: “Là kỉ niệm 587 ngày chúng ta kết hôn!”

“Thì sao?”

Tôi nịnh bợ: “Có phải anh nên làm gì đó không?”

Hắn lườm tôi: “Chỉ có nuôi lợn người ta mới ghi chép số ngày từ khi sinh ra”.

Tôi bị hắn làm cho cứng họng, ngồi bên cạnh rất khó chịu.

Hắn nhin cười, nói: “Muốn gì cứ nói thẳng”.

Tôi nói: “Ai thèm”.

“Nể mặt anh đi, coi như chúc mừng anh”.

Tôi tức giận: “Chúc mừng cái gì?”

“Chúc mừng anh nuôi lợn được 587 ngày”. Hắn cười tí mắt xoa đầu tôi./.

7. Chương 7: Ba Câu Chuyện Nhỏ

01

Đêm khuya đột nhiên nhớ tới vài chuyện.

Năm thứ hai đại học, một bạn học thời cấp ba đến Trường Sa gặp tôi.

Lúc tán gẫu nó nói: “Tớ vẫn cho rằng bạn học đại học C là vì F”.

Tôi nói đâu có, hỏi nó tại sao lại nghĩ như vậy.

Nó nói: “Bạn không biết sao? Đại học C và trường F học bên ANh hàng năm đều trao đổi sinh viên”.

Tôi biết, mới vào trường đã nghe nói, nhưng tôi chưa bao giờ lưu ý.

“Khi đó chúng ta điền nguyện vọng, F đột nhiên đến tìm tớ, hỏi có phải anh trai tớ học đại học C, bây giờ đang học bên Anh theo diện trao đổi hay không. Tớ bảo đúng, đại học C năm nào cũng có suất trao đổi. F xin tớ tài khoản MSN của anh trai tớ. Khi đó tôi còn tưởng F muốn vào đại học C, sau đó mới biết cậu ấy hỏi cho bạn”.

Tôi ngẩn ra: “Nhưng cậu ấy chưa từng nói với tớ chuyện này”.

“Có lẽ là không muốn tạo áp lực cho bạn”.

Khi đó đầu óc tôi trống rỗng.

Tôi chọn nguyện vọng rất khó khăn, không giống Quan Triều và F, điền tên trường tốt nhất là được. Với thành tích nửa vời của tôi, việc lựa chọn sẽ rất khó khăn. Bây giờ nhớ lại, tất cả các trường tôi chọn đều là F tìm cho tôi.

Đến tận lúc đó tôi mới hiểu, kì thực rất sớm trước kia, sớm đến mức tôi còn đang co ro trốn tránh đẩy hấn ra xa, hấn đã lẳng lặng quy hoạch tôi vào tương lai của hấn rồi.

Sự tiếc nuối lớn nhất trong quá trình trưởng thành nằm ở chỗ chúng ta luôn gặp được người tốt nhất khi chúng ta ấu trĩ nhất, mà mỗi người lại không tự biết.

02

Chuyện thứ hai.

Tôi là một người có cung phản xạ rất dài. Sau khi hấn đi tôi không quá nghĩ đến hấn. Trên thực tế, thời đại học không có hấn, cuộc sống của tôi rất phong phú và vui vẻ, có một đám bạn cởi mở và thú vị, đến nay tôi vẫn hoài niệm thời gian đó.

Có hôm tôi đọc sách ở thư viện, khoảng 4 5 giờ chiều gì đó. Tôi ngồi gần cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua cửa chớp chiếu xuống quyển sách trên tay. Dưới ánh nắng ấm áp, tôi nhìn thấy một câu: “Nhưng cảnh xuân như thế, lại không được thấy anh”.

Trên đường về câu nói đó vẫn quanh quẩn trong đầu không gạt đi được. Từ thư viện về phòng ngủ bình thường chỉ cần mười phút, hôm đó tôi đi đường rất xa, một mình đi một vòng quanh trường.

Mặt trời xuống núi, tôi đi về.

Vết nắng cuối cùng chiếu xuống mặt đất, cây ngô đồng hai bên đường bị gió thổi xào xạc, hết thấy đều bình thường, hết thấy đều rất tốt. Nhưng trong nháy mắt đó, tôi đột nhiên cảm nhận được thế nào gọi là “Có thể nói chuyện với người khác là không coi như cô độc”.

Trong đầu vẫn vang vọng câu nói đó, có điều cảnh xuân như thế, lại không được thấy anh.

Khi đó dài truyền thanh của trường phát bài “Ánh trăng bạc” của Trương Tín Triết rất hợp với tâm tình.

Ánh trăng bạc chiếu hai phía chân trời

Người trong lòng lại không ở bên người

Không lau khô được nước mắt khi đó
Đường quá dài không tìm được thứ tha
Ánh trăng bạc chiếu hai phía chân trời
Càng hoàn hảo càng cảm thấy cô đơn
Không lau khô được nước mắt trong hồi ức
Đường quá dài làm sao bù đắp được...
Tôi nghe lời bài hát, đột nhiên bật khóc ven đường.

Đó là lần đầu tiên tôi rơi lệ vì chuyện hắn ra đi. Tôi rất giỏi kiềm chế tình cảm của mình, cũng rất giỏi nhẫn nại, nhưng khi đó thật sự cảm thấy mình không thể tiếp tục kiềm chế được nữa. Tôi phát hiện mình có rất nhiều lời muốn nói với hắn. Bây giờ tớ rất vui vẻ, tớ không còn tự ti nữa. Cuộc sống của tôi thoải mái vui sướng, mỗi ngày đều cố gắng làm cho mình trở nên tốt hơn. Tớ tham gia các hoạt động ngoại khóa của hội học sinh, dần dần trở nên ưu tú. Tớ tràn ngập mong đợi vào tương lai. Tớ bây giờ ổn lắm, nếu có bạn ở bên cạnh thì thật tốt.

Có điều cảnh xuân như thế, lại không được thấy bạn.

03

Hai chuyện vừa rồi viết ra rất buồn, tôi tắt máy tính quay lại nhìn hắn.

Hắn đã ngủ, vừa rồi dùng dao cạo râu mới mua, cắt phạm một vết. Tôi đùa dai cố tình dán một miếng dán lên cằm hắn.

Tôi trèo lên giường, nhẹ nhàng nói bên tai hắn: “Sau này chúng ta không xa nhau nữa, được không?”

“Nửa đêm thần kinh cái gì đấy?” Hắn nửa tỉnh nửa mê lẩm bẩm.

“Cứ trả lời em đã”.

Hắn vẫn nhắm mắt, đắp chăn cho tôi.

“Từ khi gặp em đã không nghĩ tới chuyện xa nhau”.

Đây là câu chuyện nhỏ thứ ba./.

8. Chương 8: Cải Nhau Với Đàn Ông Ma Kết Đại Khái Là Như Vậy

01

Thời đi học có một lần cãi nhau với hắn, nguyên nhân là gì tôi cũng quên rồi, tóm lại chúng tôi rất lâu không nói chuyện với nhau. Nghỉ hè có hôm lớp trưởng gọi điện thoại cho tôi, bảo đến chúc mừng sinh nhật giáo viên chủ nhiệm lớp, nhờ tôi liên lạc với F.

Tôi đành chủ động gọi điện thoại cho hắn. Điện thoại di động tắt máy, đành phải gọi máy bàn nhà hắn. Mẹ hắn nghe máy, nói hắn không có nhà, đến Thượng Hải du lịch rồi.

Mấy ngày trước khai giảng đột nhiên hắn gọi điện thoại cho tôi, hỏi có chuyện gì.

Đã hơn một tháng rồi, cung phản xạ của gã này thật là dài. Tôi đột nhiên nhớ ra lần trước mẹ hắn nghe điện thoại cũng không hỏi tên tôi, hỏi hắn tại sao biết là tôi.

Hắn nói: “Mẹ tớ nói người gọi điện thoại là một bạn nữ. Trong lớp mình chỉ có một bạn nữ biết điện thoại nhà tớ”.

Tự nhiên tôi vui như mở cờ trong bụng, hôm sau còn chủ động mua đồ ăn sáng cho hắn. Gã này không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Tôi đúng là một phụ nữ không có nguyên tắc.

02

Chọc giận con trai Ma Kết là điều rất đáng sợ. Bọn họ sẽ không cãi nhau, chỉ dùng hệ thống bạo lực lạnh ném bạn tới bắc cực.

Cụ thể có thể xem cuộc chiến tranh lạnh kéo dài đến bốn năm của hắn và tôi. Sau đó tôi hỏi hắn: “Xin hỏi F tiên sinh, tại sao tiên sinh lại nhẫn tâm như vậy?”

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Tha thứ quá dễ dàng, em sẽ không nhớ”.

“Anh biết em buồn thế nào không?”

Hắn thở dài: “Anh chưa chắc đã vui hơn em”.

03

Đồng nghiệp (nam) ở văn phòng chia sẻ về các bước chính xác khi cãi nhau với bạn gái.

Bước đầu tiên: Câm miệng. Bất kể bạn gái nói gì đều không được tranh luận, không nhả được việc nhỏ sẽ làm hỏng mưu lớn, nếu không nhịn được mở miệng cãi nhau, chắc chắn sẽ có phiền toái lớn hơn nữa.

Bước thứ hai: Nhận sai. Đừng hỏi vì sao, phải chủ động nhận sai.

Bước thứ ba: Ôm và biểu lộ. Phải ôm đối phương thật chặt, nhìn chăm chăm vào mắt đối phương, nói với giọng thành khẩn nhất trong đời: Xin lỗi, anh yêu em.

Tôi im lặng ghi lại. Đồng nghiệp nói về cho chồng em học à? Tôi lắc đầu, không, để em học, về dễ dàng gã Ma Kết nhà em.

04

Tôi nói với F kun: “Bạn học F, có lúc tớ cảm thấy hai chúng ta đều bị nhầm giới tính rồi”.

“Sao?”

“Thật đấy. So với anh, em mới là đàn ông”.

“Sao lại nói thế?”

“Anh thử nghĩ lại xem, hai chúng mình ai giận dữ nhiều lần hơn?”

“Anh”.

“Điều này cho thấy gì?”

“Cho thấy em thường xuyên làm sai việc”.

“Vớ vẩn, cho thấy anh là người nhỏ nhen”.

Có một lần tôi và hắn cãi nhau, sau đó tôi gọi điện thoại cho Hách Ngũ Nhất, nói hết sức bức bối: “Lần này hắn thật sự quá đáng! Hắn nói xong câu đó, lập tức tớ thấy máu xông thẳng lên não, suýt nữa bị tức điên”.

Hách Ngũ Nhất hỏi: “Thế tóm lại hắn nói cái gì?”

“Hắn nói...” Tôi cầm điện thoại nghĩ hồi lâu: “Mẹ nó chứ, tớ quên mất rồi”.

Hách Ngũ Nhất mắng tôi: “Không phải bạn rộng lượng, là bạn dễ quên!”

Tôi rút ra bài học kinh nghiệm, lần sau hắn định cãi nhau với tôi, tôi hô to: “Đợi chút đã!”

Nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, bật ghi âm, giơ micro về phía hắn: “Được rồi, tiếp tục!”

Hắn sững sốt, mắng tôi có bệnh rồi phì cười.

Lại cãi nhau một trận to.

Hôm đó đi dạo phố, tôi thích một chiếc váy đầm in hoa, hết sức vui mừng thử cho hấn xem. Hấn lắc đầu nói không đẹp, không nói không rằng kéo tôi đi, lên trên xe còn mắng tôi: “Không phải vấn đề tiền nong, đẹp thì đắt thế nào anh cũng mua cho em”.

“Nhưng mà em thích, không đẹp thì sao chứ? Anh không thể dung túng cho em một lần à?”

Hấn nói cực kì bá đạo: “Em mua váy không phải mặc cho anh xem à? Anh nói không đẹp tức là không đẹp!”

Tôi tức giận kêu hấn dừng xe: “Không muốn nói chuyện với anh nữa! Cho em xuống xe!”

Nghe thấy tiếng phanh kết một tiếng, tôi suýt nữa đụng vào kính chắn gió, không ngờ gã này dừng xe lại thật.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi mở cửa xuống xe, chân vừa bước xuống đất, hấn đã nhún ga vọt đi không thèm nhìn lại. Tôi giận lắm, trên đời thiếu quái gì đàn ông, tại sao tôi lại gặp phải một gã gia trưởng đến cùng cực như thế? Đi được vài bước mới phát hiện túi xách của tôi còn để ở trên xe. Bên cạnh một quán Starbucks, tôi đi vào tìm người mượn điện thoại di động gọi điện cho Hách Ngũ Nhất, càng nói càng tủi thân, nước mắt rơi như mưa. Hách Ngũ Nhất nói dừng khóc, chỉ là một cái váy thôi mà, thích thì chị mua cho hấn hai cái, một cái mặc một cái treo trong tủ mà nhìn cho đã.

Phụ nữ vẫn hiểu phụ nữ nhất.

Chẳng bao lâu sau Hách Ngũ Nhất tới đón tôi, câu đầu tiên đã là: “Chồng bạn sốt ruột lắm rồi, gọi điện thoại cho tớ nói quay lại không tìm được bạn”.

Tôi nói cứ kệ cho hấn sốt ruột, ai bảo hấn bỏ tôi lại dọc đường chứ.

Ăn tối ở nhà Hách Ngũ Nhất, nói chuyện trên trời dưới đất, xem phim Hàn, đến mười giờ tôi nói phải về nhà.

“Không phải hai vợ chồng đang cãi nhau à? Dừng về nữa, ngủ lại nhà tớ đi”.

“Không được, ngày mai hấn đi công tác, tớ phải về chuẩn bị hành lí cho hấn”.

Hách Ngũ Nhất đưa tôi xuống lầu. Đèn đường dưới lầu nhà nó hồng, đột nhiên có ánh đèn sáng lên, một chiếc xe bật đèn pha soi đường cho chúng tôi. Tôi đi tới nhìn và rất vui vẻ, đây chẳng phải xe của F sao?

Hấn ngoan ngoãn xuống xe mở cửa cho tôi. Tôi hỏi hấn: “Anh đến bao giờ?”

Hấn nói: “Vừa đến”.

Hách Ngũ Nhất nói: “Tớ đánh cuộc với hấn, nói bạn sẽ ngủ lại nhà tớ. Hấn nói không thể, nhất định phải tới đón”.

Tôi cười ngây ngô.

Hách Ngũ Nhất mắng: “Đồ thấy sắc quên bạn, mau biến đi!”

Tôi vội vàng cùng hấn về nhà.

Tính tôi giận cũng nhanh, nguôi cũng nhanh, mỗi lần cãi nhau xong lại hối hận, vò đầu bứt tai nghĩ cách xin lỗi. Sau đó F nói với tôi, thực ra hấn cũng thế.

Hấn đi họp lớp đại học, hỏi tôi có muốn đi cùng không.

“Thôi, em có biết ai đâu”.

“Không sao, họ biết em hết mà”. Hấn nói.

Tôi đi theo. Vừa ngồi xuống đã có người chỉ vào tôi, kêu lên: “A! Chính là em!”

Tôi không hiểu ra sao. Tôi làm sao chứ?

“Ảnh đại diện QQ của em là một con thỏ đúng không?”

“Làm sao anh biết?”

Hắn rất đặc ý: “Tiểu F ngày nào cũng vào QQ của em. QQ của em viết nhiều như nước chảy, thế mà bài nào hắn cũng đọc hết không bỏ một chữ nào”.

Tôi khiếp sợ hỏi F: “Sao anh chưa bao giờ nói chuyện này với em?”

Ngày nào tôi cũng treo QQ đợi hắn mà.

“Anh còn chưa tha thứ cho em!” Hắn lại bắt đầu giở thói kiêu ngạo.

Bạn học tiếp tục tiết lộ: “Hắn chỉ mạnh miệng thế thôi. Có một buổi tối đọc xong nhật kí của em, hắn cầm rượu chạy tới gõ cửa phòng anh, bắt anh uống rượu cùng với hắn”.

“Ha ha ha ha, vì sao?”

“Còn có thể vì sao nữa? Biết em có bạn trai chứ sao? Hôm sau anh còn phải thi, thế mà gã này bắt anh uống cả đêm, cuối cùng chỉ nhớ hắn ôm bồn cầu nôn một hồi lâu không ra. Anh đi vào xem, nhìn thấy một cảnh mà tỉnh cả rượu...”

F lừ mắt một cái, ngắt lời anh ta: “Đủ rồi đấy”.

Người đó nghe lời không nói nữa.

Tôi đang hào hứng nghe, sao có thể dừng lại được, mè nheo hỏi F lúc đó làm gì.

Hắn đặt đĩa xuống, giọng nói mơ hồ: “Anh khóc”.

Đầu tôi ong ong.

“Hôm đó anh rất đau lòng, chưa bao giờ đau lòng như vậy. Anh uống say khóc một trận, thế thôi, đừng hỏi nữa, ăn cơm đi”.

Hắn múc cho tôi một bát canh.

Tôi đâu còn ăn được nữa, nhìn bát canh chăm chăm, chỉ muốn lao đầu vào đó. Trong lòng rất khó chịu, trước kia hắn luôn nói mấy năm chia tay hắn còn đau khổ hơn tôi, tôi không nghĩ nhiều, cho rằng hắn chỉ nói vậy thôi. Tôi chưa từng nghĩ hắn ở bờ bên kia đại dương mỗi ngày đều âm thầm theo dõi tôi, còn khóc một trận vì tôi nữa.

Sau khi về chúng tôi nói chuyện rất nghiêm túc. Hắn nói tôi không cần áy náy, chuyện đã qua rồi, tôi cũng không làm sai chuyện gì.

Dù hắn nói như vậy nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có lỗi với hắn, thế là đối với hắn đặc biệt ân cần, muốn gì cũng chiều, nói chuyện với hắn cũng vắn nhỏ vô lum.

Sau đó có hôm tôi đột nhiên nhớ ra, không đúng, tôi chưa bao giờ nhắc tới chuyện bạn trai trên QQ. Tôi hỏi hắn: “Khi đó em viết cái gì?”

“Quên rồi”.

“Có phải anh nhìn nhầm không? Em không nhớ em từng viết gì về bạn trai cả”.

Lần này hắn lại phần chân: “Nhật kí ngày x tháng x năm xxxx, em tự đi mà xem”.

Anh vừa mới nói là quên rồi cơ mà? Có cần phải trở mặt nhanh như thế không?

Tôi giở lại nhật kí ngày x tháng x, một ghi chép rất thông thường, được nghĩ, ở nhà nặn sủi cảo với mẹ, cãi nhau với Quan Triều một trận vì chuyện nhân rau cần hay là nhân hẹ... Không có gì khác thường.

“Có gì không ổn?” Tôi hỏi hắn.

“Dòng cuối cùng đoạn thứ hai”.

“Mùa đông năm nay lạnh hơn bình thường, không biết bạn trai ở trường có lạnh lắm không...”

Tôi chết sững ba giây, ném chuột xuống bàn: “Này! Đó là một con chó chị trưởng phòng kí túc của em nhặt được, đặt tên là Bạn Trai!”

Hắn cũng chết sững, vẻ mặt phức tạp khó tả: “Vì sao lại đặt tên như vậy?”

“Thì đặt bừa thôi. Chị ấy còn nhặt được một con mèo đặt tên là Monroe nữa!”

“Thần kinh à?”

“Đâu phải lỗi của em”.

“Lúc viết em không thể nói rõ một chút sao?”

“Ai viết nhật kí còn ghi chú thích nữa?”

“Em cố ý đúng không?”

“Em đâu biết anh ngày nào cũng xem nhật kí của em như một kẻ cuồng nhìn trộm thế”.

Hắn ghen một hồi lâu không nói được gì, đứng lên sập cửa đi mất, lần này là tức giận thật sự.

Buổi tối tôi gọi điện thoại cho chị trưởng phòng.

“Chị biết không, con chó chị nhặt được là nguyên nhân khiến em và ông xã cãi nhau một lần to nhất từ khi cưới đến giờ đây...”

Trưởng phòng ôm điện thoại cười đủ mười phút.

07

Tôi và hắn bây giờ căn bản không cãi nhau được nữa, vì gần như lần nào hắn cũng chỉ cần một câu đã có thể làm tôi cứng họng. Bạn học F lúc đứng đắn thì đúng là tương đối đứng đắn, người không thân quen đánh giá về hắn cơ bản đều là: Nghiêm túc, nghiêm cẩn, kĩ càng tỉ mỉ.

Mỗi khi có người nói như vậy, tôi chỉ muốn tóm cổ áo người đó gào lên: Anh bị lừa rồi!!!

Gã này làm nũng cao siêu, khi độc mồm độc miệng cũng không ai đỡ được.

Có thời gian hắn ngày nào cũng phải làm muộn, hai giờ sáng mới về. Tôi nói bạn học F, bạn nhận lương công nhân làm việc của sếp à?

Hắn nằm trên sofa, nới cà vạt, vỗ vỗ đầu tôi, nói: “Ngoan, đi nấu cho anh bát mì”.

Tôi nói: “Anh còn chưa làm sếp mà đã có tác phong của sếp rồi”.

Hắn chậm rãi nói: “Anh không phải sếp, anh là xếp xó”.

08

Cùng hắn đến dự hôn lễ của đồng nghiệp, trước khi đi tôi loay hoay xem nên mặc chiếc váy nào.

“Cái này thế nào?”

“Quá ngắn, đổi thành quá gối đi”.

“Cái này thì sao?”

“Màu sắc không đẹp”.

“Vây em mặc cái váy đen anh thích nhé...”

“Em chuẩn bị đi đám cưới đấy”.

“Cái này?”

“Đẹp, nhưng thành ra khách lần chủ, cô dâu sẽ không vui”.

“Thế mặc cái đầu tiên vậy”.

Tôi đi thay quần áo, nghe thấy hấn bên ngoài thở dài một tiếng: “Thật sự không hiểu được vì sao lại có đàn ông đi ngoại tình. Rõ ràng một là đã phiền phức lắm rồi”.

Đúng là phát điên. Rốt cuộc ai mới là phiền phức?

09

Bạn tôi biết một thầy nghe nói xem tướng số rất chuẩn, thầy xem bát tự của tôi, khuyên tôi không được đeo ngọc thạch, phải đeo vàng gần nước.

Tôi không “vàng gần nước” là vàng gì, lại xấu hổ không muốn lộ ra mình ấu trĩ, lén chạy đến hỏi Hách Ngũ Nhất.

“Vàng gần nước là cái gì?”

Hách Ngũ Nhất: “Bạn không biết thêm dấu phẩy sao? Đeo vàng, gần nước! Ý là bạn ngũ hành khuyết thủy!”

Tôi bàng hoàng tỉnh ngộ.

Người nào đó bên cạnh cười xấu xa: “Thấy phán không chuẩn, em rõ ràng là ngũ hành khuyết trí lực”.

Hừ!

10

Dạo này rụng tóc rất nhiều, tôi vừa quét dọn vừa than khóc: “Ôi, em nghe nói bên Mỹ có hai vợ chồng li hôn, nguyên nhân là ông chồng thật sự không chịu nổi trong nhà chỗ nào cũng có tóc. Anh sẽ không li hôn em vì em rụng tóc chứ?”

Hấn nói: “Em yên tâm, anh mà li hôn thì chắc chắn không chỉ vì nguyên nhân này”.

Tôi: “...”

Soi gương phát hiện tóc rụng đến mức đường chia ngôi đã có thể đua ngựa rồi, đi đến sa lông làm lại tóc, từ chia năm năm chuyển thành bốn sáu, về nhà khoe khoang với F kun.

“Anh xem, thế này có phải nhiều tóc hơn không?”

Hấn thoáng nhìn tôi.

“Ồ, chẳng mấy chốc trên đầu em sẽ có hai đường ngựa chạy”.

Hấn luôn có thể nhanh chóng bẻ gãy tuyến lí trí của tôi, để hấn còn sống đến hôm nay hoàn toàn là bởi vì tôi quá lương thiện!

12

Bạn bè đánh giá tôi và hấn đều là người cực kì lí trí. Kỳ thực tôi và hấn lí trí khác nhau. Hấn gặp chuyện gì cũng có thể bình tĩnh, tìm hiểu và phân tích toàn diện, sau đó mới đưa ra phương án thích hợp. Còn nguồn gốc lí trí của tôi là tôi có lòng khoan dung độ lượng cực lớn, tính cách tôi là kiểu tránh né điển hình, sợ nhất là tranh chấp với người khác, quen nhẫn nhịn và nhượng bộ, suốt ngày mở miệng là không sao, không việc gì.

Lần đầu tiên hấn phát hỏa với tôi, nói: “Em không thích thì phải nói ra, đừng có chuyện gì đều ghen trong lòng!”

Khi đó tôi còn không hiểu ra sao. Sau này mới rõ, người khác chỉ khen tôi biết điều, nhã nhặn, tốt tính, còn chỉ có người thật sự quan tâm đến tôi mới để ý xem tôi có tủi thân ầm ục hay không.

13

F kun là một người cuồng công việc. Hấn hoàn toàn không phân được rõ thời gian dành cho công việc và thời gian dành cho cuộc sống. Đối với hấn mà nói, làm thêm giờ đến rạng sáng là chuyện rất bình thường, đi công tác một hai tháng không về nhà cũng là cơm bữa. Không để gì cả hai vợ chồng đều được nghỉ, cùng nhau ra ngoài du lịch. Từ 8 giờ sáng hấn đã điện thoại không ngừng, lễ mễ không ra ngoài, nói là có thư

quan trọng cần nhận. Tôi ở lại đợi cùng hắn, một mạch đợi liền ba tiếng. Sau đó đến nhà hàng Michelin ăn cơm, đồ được mang lên, hắn để mặc tôi bên cạnh, chăm chú nói điện thoại.

Tôi không nhận được nổi bão: “Nếu anh còn nghe một cuộc điện thoại là em ném điện thoại của anh xuống biển!”

Hắn tự biết đuối lý, cuối cùng đồng ý tắt nguồn điện thoại đưa cho tôi, chơi với tôi một ngày, thân tại Tào doanh tâm tại Hán.

Nửa đêm tỉnh dậy phát hiện hắn biến mất. Tôi đi xuống quán cà phê dưới lầu tìm hắn.

Quả nhiên gã này đang ngồi trong góc, ôm máy tính đọc tài liệu.

Nhìn thấy tôi, hắn rất kinh ngạc: “Sao em lại dậy làm gì?”

“Không nghe điện thoại thế là chuyển sang dùng máy tính luôn à?”

“Anh xong ngay đây. Em đi ngủ trước đi”.

Tôi hết buồn ngủ, ngồi bên cạnh với hắn. Hắn gọi điện thoại, dường như là chuyện khẩn cấp.

Điện thoại xong hắn nói với tôi: “Có chuyện muốn thương lượng với em”.

“Anh phải về sớm à?”

Hắn gật đầu, lại lập tức giải thích: “Bên kia quả thật rất gấp...”

“Được”.

Hắn ngẩn ra: “Thế thôi à?”

“Còn có thể như thế nào nữa?”

“Em không giận sao?”

“Hơi giận, nhưng không phải rất giận. Nghĩ anh cần làm việc là người giận ngay mà”.

Hắn hứng thú: “Thế như thế nào em mới giận?”

Tôi suy nghĩ nghiêm túc: “Nếu không phải anh làm việc mà giấu em lảng nhãng với người phụ nữ khác thì em mới thật sự tức giận. Có điều anh bận thế chắc cũng không có thời gian, em mới là người có thời gian, có tinh lực lảng nhãng bên ngoài. Thế nên, bạn học F, tình hình hôn nhân của bạn tương đối nguy hiểm đấy”.

“...”

9. Chương 9: Sống Chung Phi Pháp

01

Hai chúng tôi mặc dù biết nhau từ rất lâu nhưng dù sao cũng chưa sống cùng nhau, đến khi xác định quan hệ mới phát hiện đủ loại vấn đề. Nói ví dụ, ham muốn khổng lồ của gã này tương đối mạnh.

Tôi có một thói quen, cùng người khác vào nhà hàng tôi sẽ đẩy cửa ra trước, sau đó giữ cửa cho người khác đi vào.

Cùng hắn ra ngoài, tôi giữ cửa cho hắn mấy lần, hắn không vui: “Chuyện này nên để đàn ông làm!”

Được rồi, anh làm.

Quan niệm thời gian của tôi rất mạnh, hẹn hò cơ bản đều đến trước thời gian hai mươi phút.

Hắn lại không vui: “Em có thể đến muộn một chút để anh chờ em”.

Được thôi. Tôi đành phải ở nhà chờ đến muộn mười phút.

Chúng tôi ra ngoài tất cả chỉ tiêu đều là hẩn trả. Tôi cảm thấy ngại, tranh trả tiền, bị hẩn ngăn cản. Có một lần tôi thanh toán tiền nhân lúc hẩn vào nhà vệ sinh, hẩn về tức giận đến xanh cả mặt.

Mua hai chai nước khoáng, đang chuẩn bị vặn nắp, thấy hẩn nhướng mày lập tức làm bộ yếu đuối: “Em không mở được”.

Hẩn cầm lấy, mở nắp cầm ống hút đưa cho tôi, tiện tay vỗ vỗ đầu tôi, xem ra tâm tình hết sức vui vẻ.

Đàn ông có lúc đúng là non nớt.

02

Trước kia một chị cùng trường nói với tôi khi vừa tới Bắc Kinh chị rất không thích ứng.

“Hẹn bạn năm rưỡi ăn cơm, ba giờ đã bị kéo ra khỏi nhà. Chị không hiểu sao phải đi sớm như vậy. Bọn chị lên xe buýt, chị cảm thấy xe buýt đi lảo đảo, qua mấy chiếc cầu, lại qua mấy con sông, chị không biết có phải bắt nhầm xe đến Thiên Tân hay không. Đến lúc xuống xe, bạn chị nói với chị còn phải bắt hai chuyến tàu điện ngầm nữa. Khi đó chị suy sụp luôn, ngồi dưới đất khóc lớn, vừa khóc vừa nói tại sao Bắc Kinh lại rộng như vậy chứ”.

Tôi coi như chuyện cười, cười ha ha một hồi lâu.

Lúc đến Bắc Kinh mới biết là thật, không hề khoa trương một chút nào.

Năm đầu tiên hẩn ở khu Hải Điện, tôi ở khu Triều Dương, mỗi lần chúng tôi muốn gặp nhau phải bắt xe mất hai tiếng.

“Sao em cứ cảm thấy như đang yêu xa nhỉ?”

Hẩn gật đầu: “Anh cũng cảm thấy thế”.

Chẳng bao lâu sau hẩn mua một chiếc xe.

“Lãng phí tiền làm gì?”

“Anh sợ em vất vả quá”.

Tôi hết sức cảm động.

Nhưng chúng tôi nhanh chóng phát hiện, Bắc Kinh giờ cao điểm không khác gì một nồi cháo đặc, xe tắc ứ trên đường gần như không thể di chuyển được.

Hẩn đi làm về tới đón tôi đi ăn cơm, đợi mãi không thấy hẩn đến, tôi gọi điện thoại cho hẩn: “Anh đến đâu rồi?”

“Tắc ở đầu phố mới”.

Một tiếng sau tôi lại gọi điện thoại cho hẩn: “Đến đâu rồi?”

“Vẫn ở đầu phố mới”.

Lại một tiếng nữa: “Đến đâu rồi?”

“Đầu phố mới”.

“...”

Nhìn mặt trời đã khuất núi, trăng lên đầu cành, hẩn gọi điện thoại đến: “Đến Quỷ Nhai không đi được nữa, em bắt xe số 5 đến đây chúng ta ăn đêm...”

Còn không bằng đi tàu điện ngầm như trước!

03

Từ đó trở đi, cuộc đời của bạn học F chỉ còn lại hai việc: Kiếm tiền, cùng với thuyết phục tôi chuyển đến ở với hẩn.

“Em chuyển đến ở với anh đi!”

“Không được”.

“Hoặc anh chuyển đến chỗ em”.

“Không được”.

“Cho anh lí do”.

“Mẹ em không cho phép”.

“Mẹ em đồng ý rồi”.

“Bao giờ?”

“Tết trung thu anh gửi bánh trung thu cho mẹ em và đã hỏi ý kiến mẹ, mẹ nói chỉ cần em sẵn sàng thì mẹ không có ý kiến gì”.

“Chờ đã, anh gửi bánh trung thu cho mẹ em? Tại sao em không biết?”

“Chuyện em không biết thì nhiều lắm. Đừng đánh trống lảng nữa, em có chuyển không?”

“Không chuyển, em không thích ứng được”.

“Sớm muộn gì em cũng phải sống chung với anh, phải sớm thích ứng”.

“Anh phiền quá, nói không chuyển chính là không chuyển”.

Cuối cùng hắn cũng yên ổn được một hồi. Tôi cho rằng hắn đã từ bỏ ý định, đột nhiên có hôm hắn ném cho tôi một xấp tài liệu.

“Đây là cái gì?”

“Báo cáo phân tích tính khả thi”.

Đúng thế. Trong thời gian yên ổn này, hắn đi thu thập tài liệu. Để thuyết phục tôi đồng ý sống chung, hắn phân tích lợi hại trên các phương diện, viết rõ phương pháp thực hiện cụ thể, thậm chí còn có ví dụ tham khảo, làm biểu đồ hình cột, biểu đồ hình tròn, biểu đồ mekko...

“Nếu... nếu em vẫn không đồng ý?”

“Anh sẽ làm thêm trình chiếu ppt”.

Anh được lắm!

04

Cuối cùng hắn vẫn thực hiện được ý đồ.

“Đây là thành quả cố gắng của anh”.

Nhìn vẻ mặt đắc ý của hắn, tôi thật sự không đủ nhẫn tâm nói với hắn, nguyên nhân thật sự là sau khi nhảy việc, công ty mới của tôi cách chỗ hắn ở chỉ có mười lăm phút đi đường. Tôi bấm đốt ngón tay tính toán, như vậy mỗi ngày có thể ngủ thêm một tiếng.

Lập tức quyết định chuyển nhà!

05

Ở cùng một nhà đương nhiên có rất nhiều thói quen sinh hoạt cần chậm rãi hòa hợp.

Vấn đề khó đầu tiên chúng tôi gặp phải là: Hắn ngủ phải bật đèn ngủ, còn tôi ngủ quen tắt đèn, có một chút ánh sáng cũng không được.

Hắn nhân nhượng tôi, chủ động tắt đèn.

Thấy hắn lật qua lật lại cả đêm không ngủ được, tôi lại bò dậy bật đèn.

Thế là đổi thành tôi cả đêm không ngủ được.

Hắn thương tôi, dứt khoát ôm chần ra ngủ sofa.

Thời gian đó hai chúng tôi đều thiếu ngủ, suy nhược tinh thần, nhưng biết làm thế nào? Vấn đề thói quen thật sự không phải có thể thay đổi trong một hai ngày.

Chẳng bao lâu sau đến thất tịch, thất tịch đầu tiên của chúng tôi, tôi đương nhiên rất chờ mong, vòng vo dò hỏi hắn tặng tôi cái gì. (ND: ngày 7 tháng 7, Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, được coi là lễ tình nhân của TQ)

“Thứ em cần nhất”. Hắn nói.

Chờ ngày chờ đêm đến thất tịch, hắn đưa cho tôi một cái hộp. Tôi hết sức thận trọng mở ra, lập tức cảm giác có một đàn quạ đen bay qua trên đầu.

Ngày thất tịch đầu tiên của chúng tôi đấy!!!

Quà gã này tặng tôi là... tấm che mắt!!!

“Thế là chúng ta đều có thể yên tâm ngủ”.

Rất muốn đánh hắn một trận, đừng ai ngăn tôi!

06

Lại đến ngày thất tịch.

Không may là thời gian đó cả hai người đều rất bận, cuối tuần mỗi người ôm một chiếc máy tính làm việc. Đến tận lúc mặt trời lặn đứng lên vươn vai, tôi mới nhớ ra hôm nay là thất tịch!

Chạy đi tìm hắn đòi quà, hắn ngần ra, nói rất vô tội: “Quên rồi. Sao em không nhắc anh?”

Tôi tức giận cào tường: “Em cũng quên mất”.

07

F kun nói tôi ngủ không ngoan, thường xuyên quần chần, còn gác chân lên bụng hắn làm hắn cả đêm không ngủ được.

Tôi nói: “Nếu em còn như vậy thì anh cứ lắ em dậy”.

Tôi chỉ định khách sáo một chút, ai ngờ gã này nửa đêm lắ tôi dậy thật.

“Em tự xem đi, em chiếm mất bao nhiêu chỗ”.

Tôi nhìn, quả nhiên mình đang tay dang chân chiếm mất hai phần ba giường.

Thành tâm xin lỗi hắn, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Một lát sau tôi tỉnh lại vì nóng, phát hiện mình quần chần, người nào đó đang cuộn mình co ro bên mép giường đáng thương hết sức.

Tôi dè dặt kéo chần đắp lên người hắn, định che giấu hành vi tà ác của mình. Ai biết vừa chạm vào người hắn đã tỉnh lại. Tôi quyết định thật nhanh, lập tức giả vờ đáng thương: “Anh yêu, em vừa gặp ác mộng, mơ thấy em ngồi tàu thủy bị lật, em rơi xuống biển, lạnh ơi là lạnh”.

Hắn nói: “Ồ, anh cũng lạnh lắm”.

Tôi: “Vậy chúng ta đúng là thần giao cách cảm, ha ha ha ha”.

Hắn: “Anh lạnh là bởi vì không có chần đắp, em lạnh là bởi vì chột dạ”.

“...”

08

Ở cùng nhau lâu, phát hiện F kun có rất nhiều thói quen cứng nhắc.

Tiền trong ví hần phải xếp theo giá trị, hơn nữa phải quay cùng mặt lên trên.

Đồ đạc phải đặt ở vị trí cố định. Ví tiền và chìa khóa để gần cửa ra vào, điều khiển từ xa để trong ngăn kéo bên trái bàn uống nước, iPad đặt trên kệ ti vi.

Tất cả hàng tiêu dùng đều phải dùng nhãn hiệu cố định.

Tất cả những vật phẩm có đường thẳng đặt trên bàn phải đặt song song với mép bàn.

Quần áo trong tủ phải treo theo thứ tự dày mỏng và màu sắc đậm nhạt.

Còn xếp hàng ngay ngắn tất cả mọi thứ đồ mỹ phẩm của tôi theo thứ tự cao thấp béo gầy, ngay cả nắp bật cũng phải quay về một phương hướng.

“Xin hỏi có phải chúng đang huấn luyện quân sự không?” Tôi hỏi hần.

“Em không cảm thấy như vậy nhìn thoải mái hơn nhiều à?”

“Em hỏi anh một câu, anh nhất định phải trả lời thành thật”.

“Cái gì?”

“Anh thật sự không phải cung Xử Nữ sao?”

09

Hình tượng bên ngoài của F kun là thanh niên năm tốt mẫu mực, đi đâu cũng làm bộ làm tịch, nhưng các bạn ngàn vạn lần không được để bề ngoài của hần lừa gạt. Gã này buông thả, khó tính, yêu sạch sẽ, không để hần hạ chút nào.

Hần không bao giờ cho mượn sách, bởi vì ghét người khác làm nhăn sách. Phòng hần không cho người ngoài vào, có trẻ con đến nhà là hần lập tức khóa cửa. Khi còn bé hần nuôi một con chó vàng, dẫn ra ngoài đi dạo thấy có người muốn vuốt ve, hần không cho phép, trở mặt hỏi cô động vào chó của cháu làm gì?

Hồi đi học có lần lớp tổ chức đi barbecue, chúng tôi đều dùng bát đĩa dùng một lần, chỉ có hần tự mang bát đĩa riêng. Lúc nướng có người bảo thử xem cánh gà chín chưa, bạn học bên cạnh hần tiện tay cầm đĩa của hần chọc một cái, gã này vút đĩa luôn không ăn gì nữa, tình cảnh cực kì khó xử.

Chúng tôi sống chung, tôi cho rằng với tính khí quái gở của hần chắc chắn sẽ có rất nhiều mâu thuẫn, không ngờ hần lại để mặc tôi từ từ xâm chiếm thế giới riêng tư của hần. Hần có thể chịu đựng tôi uống cốc của hần, dùng bát đĩa của hần, mặc áo phông của hần, còn bị tôi lấy nhiều thói quen không tốt: Cùng tôi nằm trên giường ăn sáng, nằm bò dưới đất đọc sách, dựa trên sofa cả một buổi chiều, đứng không ra đứng ngồi không ra ngồi, dùng lời của hần mà nói chính là: “Thói quen luyện tập từ nhỏ bị em phá hoại hết cả”.

Tôi nói trước kia tính anh đáng ghét bao nhiêu, bây giờ quả thực đáng yêu không đỡ được.

10

Trước kia tôi từng hỏi hần chuyện gì hần tin chắc, nhất định có thể làm được.

Sau đó hần nói với tôi, một trong những chuyện hần tin chắc là chúng tôi nhất định sẽ thành đôi.

Nhưng hần không ngờ là tôi lại chủ động đến Bắc Kinh tìm hần. Khi đó tôi không nói với hần là tôi đã thôi việc, chủ yếu là vì cảm thấy tự nhiên chạy đến nói với người ta “Em bỏ việc đến Bắc Kinh vì anh” thật sự là rất mất mặt.

Đến Bắc Kinh dàn xếp xong xuôi tôi mới gọi điện thoại cho hần. Hần cho rằng tôi đi công tác, hẹn cuối tuần gặp mặt.

Tôi lên mạng tìm thuê nhà, hôm đến Bắc Kinh chuyển tới ở. Khi đó ít tuổi, không có kinh nghiệm thuê nhà, hoàn toàn không nghĩ phải xem sổ đỏ sổ hồng gì. Sau đó tôi mới biết người cho tôi thuê nhà cũng thuê của người ta, hần thấy tiền sáng mắt, giấu chủ nhà tự ý làm vách ngăn phòng cho thuê lại. Tôi chỉ ở đó được hai ngày, chủ nhà đã tìm tới cửa.

Ngôi nhà chia thành sáu phòng thuê, chủ nhà không nói hai lời bắt chúng tôi chuyển nhà, nếu không sẽ báo cảnh sát.

Đúng là bị đuổi cổ ra ngoài đường. Mười hai giờ đêm kéo hai va li hành lý đứng trên đường cái, ngây ngốc không biết đi đâu.

Đành phải gọi điện thoại cho hấn, hấn phong trần mệt mỏi tới nơi, nhìn thấy tôi kéo hành lý, tinh thần sa sút, không ngờ lại nổi giận.

“Sao em lại đi thuê nhà?” Hấn vặn hỏi.

Tôi mới nói thật với hấn: “Em bỏ việc rồi”.

“Bao giờ?”

“Tuần trước”.

“Vì sao lại bỏ việc?”

“Thì... không muốn làm nữa thôi”.

“Em sẽ ở lại Bắc Kinh à?”

“Vâng”.

“Có tính toán gì không?”

Tôi lắc đầu.

“Đã định xin việc ở đâu chưa? Đã nộp hồ sơ chưa? Sếp cũ có thể giới thiệu giúp em hay không?”

Hấn là một người siêu cấp lý trí, trước khi làm một việc sẽ suy nghĩ đủ plan A, plan B, plan C, lên kế hoạch chu đáo, hoàn toàn không giống tôi. Tôi chỉ ngây ngốc lắc đầu nói không có gì cả, hấn đột nhiên giận dữ: “Thế em tới đây làm gì? Em không biết tự tính toán cho mình à? Không còn ít tuổi nữa rồi, sao lại tùy hứng như vậy chứ? Không biết đầu óc em nghĩ cái gì?”

Tôi bị hấn mắng cuống lên, buột miệng nói ra: “Nhớ anh chứ sao! Nếu không em làm gì phải đến?”

Nói xong tôi chết sững, hấn cũng chết sững. Quá khó xử, tôi phải tìm cách xuống thang, kéo hành lý đi: “Dù sao em đã hạ quyết tâm phải ở lại, công việc em sẽ tự tìm, anh không cần phải lo lắng”.

Hấn đuổi theo giật lấy hành lý của tôi, không nói câu nào đi ra ven đường bắt xe.

Tôi đang giận, đi theo hấn, đột nhiên thấy vui: “Bạn học F, bạn đỏ mặt đấy à?”

“Em im đi”. Hấn quay mặt đi, bực bội nói.

11

Bây giờ nghĩ lại thấy rất thú vị. Hấn tỏ tình với tôi, tôi tỏ tình với hấn, cả hai người đều chưa nói một chữ yêu nào. Cứ thế đến với nhau như nước chảy thành sông. Kỳ thực từ nhỏ tôi chính là một người nhất gan, đã quen do dự thiếu quyết đoán, đến Bắc Kinh là việc quyết đoán nhất tôi từng làm. Tôi cũng không biết khi đó vì sao đột nhiên lại dũng cảm như vậy, có thể là bởi vì tuổi trẻ, đưa ra bất cứ quyết định nào đều không cần trả giá quá cao. Có người hỏi tôi có đáng không, câu hỏi này thật sự rất khó trả lời. Sống ở Trường Sa quả thật thuận lợi hơn, an nhàn hơn, còn Bắc Kinh cho tôi một kiểu sống khác: Cho tôi sân khấu để thể hiện giá trị của bản thân, cho tôi tư tưởng sống tích cực cầu tiến, cho tôi càng ngày càng tự tin hơn. Đương nhiên một nguyên nhân rất lớn là có F bên cạnh. Tôi cho rằng bất cứ chuyện nào đều không thể phán đoán nó tốt xấu đúng sai, chỉ cần bạn sẵn sàng gánh chịu hậu quả, lựa chọn thể nào cũng không có gì đáng trách. Gác lại quá khứ, cùng hấn khởi đầu cuộc sống mới, bất kể kết cục là tốt hay xấu tôi đều chấp nhận. Có điều thỉnh thoảng tôi vẫn trêu chọc hấn, nói nếu khi đó ở lại Trường Sa, không chừng bây giờ tôi đã là lãnh đạo rồi. Lúc đó hấn sẽ chính khí凛冽 trả lời tôi: “Bây giờ em cũng là lãnh đạo của anh mà, không có gì thiệt cả”.

12

Suy nghĩ tỉ mỉ, sau khi tôi đến Bắc Kinh, tôi và F kun đã đến với nhau rất tự nhiên. Hấn đến giúp tôi chuyển nhà, chủ nhà hỏi ở một mình hay là hai mình, tôi đỏ mặt đáp một mình. Một lát sau nói chuyện với bạn cùng khu trọ, cô ấy chỉ chỉ F kun hỏi: “Bạn trai bạn à?” Tôi còn không trả lời, người nào đó đã khoác vai tôi, gạt đầu, dường như đó cũng là cách xác định quan hệ.

Có điều sau đó chính hấn nói: “Anh cũng phải đấu tranh nội tâm rất nhiều”.

Tôi hỏi: “Anh có gì mà đấu tranh nội tâm?”

Hấn nói: “Em vừa chạy đến nơi mà anh nhận lời luôn thì mất mặt lắm”.

“Xin hỏi anh đấu tranh thế nào?”

“Anh quyết định lạnh nhạt với em một thời gian, không thể để em quá càn rỡ được”.

“Cụ thể?”

“Có mấy lần em gọi điện thoại cho anh nhưng anh không nghe”.

“Gì nữa?”

“Em hẹn anh đi ăn cơm anh nói không rảnh”.

“Thế thôi à?”

“Ừ”.

Bạn học F, xin lỗi, tớ hoàn toàn không cảm nhận được những thay đổi nội tâm tinh tế như thế của bạn, tớ chỉ cho rằng bạn thật sự không rảnh thôi.

13

Năm đó suh kiều ngạo của bạn học F quả thực có thể đưa vào sách giáo khoa, rõ ràng trong lòng đã vui như mở cờ mà ngoài mặt còn cố tỏ ra cau có. Đáng tiếc hình tượng nam thần của người nào đó bây giờ đã không còn lại chút gì, bắt đầu co giò chạy như điên trên con đường mặt dày, tôi thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Tuần trước tôi cực nhọc làm một món ăn, bưng lên bàn hấn kén cá chọn canh nói không ngon. Tôi tức giận kêu lên: “Em sẽ không nấu cơm cho anh ăn nữa!”

“Thế em nấu thức ăn cho anh thôi, cơm anh tự cảm được”. Hấn trả lời tôi vô cùng bình tĩnh.

“Thức ăn cũng không nấu. Tiên sinh, ngài là ai? Tôi có quen quan hệ với ngài sao?”

“Có chứ!” Hấn đáp không thêm chớp mắt: “Quan hệ xác thật!”

Tôi suýt nữa ngất xỉu vì tức.

Hôm sau hấn lại rất ngoan, vừa hát khê vừa ăn hết sạch. Sau đó hấn đặt bát xuống nằm trên sofa lẩm bẩm: “No quá!”

Tôi xoa bụng cho hấn: “Anh lớn như vậy rồi mà ăn cơm vẫn không biết chừng mực gì cả”.

Hấn thở dài: “Ôi, cực chẳng đã mà”.

“Vì sao?”

“Ăn no căng bụng sẽ không phải rửa bát”.

Đại gia, ngài còn nhớ năm đó ngài theo phong cách cao ngạo lạnh lùng không?

14

Lúc tôi quyết định bỏ việc đến Bắc Kinh, tất cả bạn bè đều cho rằng tôi điên rồi, thay nhau tâm sự với tôi, nhưng tôi rất kiên định, chết cũng phải đi. Theo lời của bọn nó thì tôi như bị ma nhập, làm vậy vì một người đàn ông có đáng không? Vì vậy ấn tượng của các bạn tôi đối với F cực kì không tốt. Năm sau chị trưởng phòng kí túc chơi thân với tôi nhất đến Bắc Kinh công tác. Chị là người miền bắc, cao một mét bảy

lắm. Để đi bên chị không bị lép vế, tôi cẩn rằng đi giày cao gót tám phân. Tôi nhanh chóng nhận ra mình ngu ngốc đến mức nào. Từ ngõ Nam La Cổ đến Cung Vương phủ, từ Cung Vương phủ đến Hậu Hải, từ Hậu hải đến Ung Hòa cung, giày cao gót tám phân đi khổ sở gần chết. Vốn kế hoạch của tôi là ban ngày dẫn trưởng phòng đi chơi, buổi tối cùng đi ăn cơm với F, kết quả đi đến Ung Hòa cung thì tôi bị trộm mất ví. Tôi gọi điện thoại tìm F cầu cứu, cuối tuần hẳn đến công ty tặng ca, vốn tôi định nhờ hẳn về qua nhà lấy cho tôi đôi giày nhưng lại sợ mất thời gian nên nhịn không nói. Chẳng bao lâu sau hẳn đến, còn xách theo một chiếc túi. Tôi thầm nghĩ chẳng lẽ gã này còn mua quà lấy lòng trưởng phòng? Kết quả hẳn mở túi ra làm tôi sững sờ, không ngờ lại là đôi giày đế bằng của tôi.

Tôi hỏi: “Anh về qua nhà à?”

Hắn nói: “Không, buổi sáng thấy em đi giày cao gót ra ngoài, anh đoán là em sẽ mệt nên mang cho em đôi giày đế trên xe”.

Hắn vừa nói vừa ngồi xuống thay giày cho tôi rất tự nhiên. Khi đó trưởng phòng sững sờ, vẻ mặt như muốn nói “Tôi đang nhìn thấy gì thế này trời?”

15

Hôm đó hẳn không về công ty, vẫn cần cù chịu khó đi theo phía sau tôi và trưởng phòng, quẹt thẻ, xách túi. Buổi tối đi ăn cơm, đến một nhà hàng rất nổi danh ở kinh thành. Hẳn đã đặt phòng trước, lúc gọi đồ ăn hẳn hỏi trưởng phòng có ăn kiêng không, trưởng phòng nói không, hẳn gọi thức ăn một lèo xong luôn, toàn bộ đều hợp khẩu vị của trưởng phòng, trưởng phòng cực kì cảm động. Thực ra gã mưu mô nào đó tối hôm trước đã hỏi tôi trưởng phòng thích ăn gì.

Cơm nước xong chúng tôi đưa trưởng phòng về khách sạn, F chủ động yêu cầu ngày mai làm tài xế đưa trưởng phòng ra sân bay, trước khi đi hẳn nói với trưởng phòng: “Mấy năm đó tôi không ở bên cạnh Kiều Kiều, may mà có các chị chăm sóc cô ấy, tôi vô cùng cảm kích”.

Lúc nói ánh mắt hẳn cực kì chân thành, động tác cực kì lịch thiệp. Tôi nghĩ bụng hỏng rồi, không biết gã này là ai, F kún cả ngày cau có lạnh lùng khó tính của tôi đi đâu mất rồi? Quả nhiên mười phút sau tôi đã thấy trưởng phòng gào thét trên nhóm QQ: “Chồng của Tiểu Kiều chiều nó quá a a!”

Một đám bà tám lập tức sôi trào: “Chị cả đến thủ đô rồi à?”

“Nói rõ hơn xem nào!”

Trưởng phòng kể lại một lượt từ đầu đến đuôi cho mọi người, cuối cùng còn cố tình nhấn mạnh: “Ngồi xuống bên đường thay giày cho Tiểu Kiều! Dịu dàng không đỡ được! Còn buổi tối đi ăn cơm hẳn hỏi ý chị rồi chưa đến hai phút đã gọi đồ xong rồi, không đến hai phút nhé! Chị thích nhất kiểu đàn ông dứt khoát làm việc không dài dòng thế này! Thời buổi này gặp được một người đàn ông quyết đoán, dứt khoát, còn dịu dàng chu đáo, đích thân đi giày cho mình đúng là không dễ chút nào!”

Cùng lúc đó, gã này về nhà nói cà vạt ănmf xuống sofa, cười títt mắt hỏi tôi: “Hôm nay em diễn thế nào?”

Tôi gật đầu nói tạm được.

Hắn phát tay: “Thế còn không mau đi xả nước tắm cho anh?”

Tôi vội vàng chạy vào phòng tắm, suy nghĩ một lát lại thò đầu ra hỏi hẳn: “Anh nhìn thấy em đi giày cao gót mà sao không nhắc em luôn?”

Hắn chỉ cười mà không nói.

Trưởng phòng vẫn còn gào thét trong nhóm, chu đáo chu đáo chu đáo quá!

Tôi lặng lẽ rơi lệ, trưởng phòng ơi, chị vẫn còn ngây thơ quá...

16

Sau khi qua lại với F kún luôn có người hỏi hai đứa tôi bao giờ cưới, tôi rất bức, chẳng lẽ nhìn mặt tôi đã mót lấy chồng lắm rồi hay sao?

“Cũng không phải, chỉ là cảm thấy hai người chắc chắn sẽ không chia tay, kết hôn là chuyện sớm muộn thôi”. Bạn giải thích như vậy.

Từ nhỏ tôi có một thói quen xấu là thích cắn móng tay, khi còn bé bị mẹ đánh vô số lần mà không sửa được, cho nên móng tay tôi rất xấu. Mẹ tôi thường xuyên chê tôi: “Sau này có người cầu hôn, con gíò bàn tay xấu thế ra đeo nhẫn kim cương mà không biết xấu hổ à?”

Cho nên tôi vẫn rất bồn chồn lo lắng mình sẽ bị đá khi đến khâu đeo nhẫn kim cương. Sự thật lại là, một buổi sáng cuối tuần, tôi và hần nằm trên giường không muốn dậy. Hần đột nhiên hỏi tôi: “Hôm nay em có kế hoạch gì không?”

“Không có”.

“Anh cũng không có”. Giọng hần rất bình thường: “Mình về đăng kí đi”.

Tôi đáp không chút suy nghĩ: “Được”.

Hần dậy đặt vé máy bay, tôi mới phản ứng lại: Thế là cầu hôn rồi à? Còn nhẫn kim cương đâu? Điều này dạy tôi rằng hiện thực không xấu như bạn nghĩ, thông thường nó còn xấu hơn bạn nghĩ nhiều./.

10. Chương 10: Điều Cậu Bé Đó Dạy Tôi

Tôi rất ít khi nhắc tới cha tôi với người khác. Nói ra có thể không có ai tin, lần trước tôi gặp mặt cha tôi là trước lễ cưới của tôi, tôi hỏi cha có đến dự lễ cưới con không, ông xấu hổ xoa xoa tay, nói thôi cha không đến đâu. Năm tôi bốn tuổi, bởi vì cha tôi ngoại tình, cha mẹ nhanh chóng li hôn, tôi và Quan Triều đều theo mẹ. Sau khi không còn cha, cảm nhận trực quan nhất của tôi là gia đình trở nên rất nghèo. Cha tôi nhanh chóng tái hôn, vợ mới quản rất nghiêm, tòa án tuyên tiền sinh hoạt mỗi tháng tám mươi lăm tệ, ông thật sự mỗi tháng chỉ cho chúng tôi tám mươi lăm tệ. Thời gian đó gia đình tôi sống rất gian nan, mẹ không có công việc, lại rất quật cường không muốn về nhà bà ngoại, một mình nuôi hai anh em tôi. Sau đó mẹ nhận việc gấp giấy ăn cho người ta, trong nhà rợp trời ngập đất toàn là giấy ăn vàng vọt chất lượng thấp kém, gấp một tờ được một xu tiền, ba ngày phải gấp mười ngàn tờ. Sau đó tôi kể với F chuyện này mà hần không tin, thời buổi này làm gì có ai tính tiền theo xu?

Nhưng thật sự như vậy, mẹ dựa vào công việc này nuôi chúng tôi học xong mẫu giáo, sau đó lại học lớp dự bị lớp một. Khi đó không có nhiều trẻ con học lớp dự bị, mọi người đều cho rằng mẹ lãng phí tiền, mẹ nói có khổ hơn nữa cũng phải học, con của mẹ không thể kém người khác được.

Cũng từ đó bắt đầu, tính cách tôi thay đổi rất nhiều, từ một em bé vô tâm biến thành một đứa tự ti cái gì cũng sợ. Tôi nhớ có một thời gian rất dài mẹ rất khổ cực. Mỗi ngày 4 giờ sáng dậy đi đưa sữa, 7 giờ về làm bữa sáng cho chúng tôi, sau đó mười giờ làm cơm hộp, buổi trưa đẩy xe ra đường bán, kiếm được nhiều hơn trước mtooj chút nhưng cuộc sống vẫn rất khó khăn.

Tôi nhớ khi đó thịnh hành mua các loại thuốc bổ cho con, trên ti vi thường xuyên quảng cáo, can xi lợ xanh can xi dễ uống, tôi rất muốn uống thử xem có mùi vị gì. Con nhà người ta thiếu can xi thiếu kẽm thiếu sắt, đến tôi và Quan Triều lại chỉ đáp chém đinh chặt sắt: Thiếu tiền!

Hồi tưởng lại những ngày đó đúng là chua xót, nếu tôi có tài hoa là đủ viết một bộ Hồng Lâu Mộng. Cho nên tôi từng rất kiên quyết cho rằng tôi và F không thể đến với nhau, môi trường lớn lên khác biệt quá nhiều. Hần là hoàng tử bé, cuộc sống không có một chút bóng tối nào, như mặt trời tràn ngập năng lượng. Còn tôi tự ti, vụn vẹo, yếu ớt, bị ánh nắng chiếu vào là lụi lại lập tức. Trước kia Quan Triều từng hỏi tôi tâm nguyện lớn nhất là gì, tôi nói tôi nhất định phải cưới một người tôi yêu, người đó có thể nghèo, có thể không có gia thế, nhưng tôi muốn cho con tôi một gia đình bình thường, hoàn chỉnh, cho nó lớn lên trong một môi trường tràn ngập yêu thương chứ không phải chỉ có thể dựa vào tiểu thuyết và phim ảnh để ảo tưởng tình yêu, về đến cuộc sống hiện thực lại không ngừng bị đánh nát, suốt ngày tràn ngập sợ hãi.

Vì cuộc hôn nhân thất bại của cha mẹ, có một thời gian rất dài tôi không hề tin trên thế giới thật sự có hai người yêu nhau suốt đời suốt kiếp. Sau đó F kể cho tôi một chuyện. Khi còn bé hẳn hỏi cha mình từ đâu đến, cha hẳn không nói như người khác là “nhặt từ đồng rác” hay “từ nách chui ra” mà nói: “Con là thiên sứ trên trời, Thượng Đế cảm thấy mẹ là phụ nữ đẹp nhất trên thế giới này nên phái con xuống bảo vệ mẹ”.

“Thế còn cha thì sao?” Tiểu F hỏi.

“Sau khi con lớn lên sẽ rời xa mẹ, cha chịu trách nhiệm ở bên mẹ đến già”.

Đây là câu trả lời lãng mạn nhất tôi từng nghe.

Mấy năm trước chiếu phim “Người nguyên thủy điên cuồng”, tôi và F đi xem. Trong phim có một cảnh, để bảo vệ các con, cha lần lượt ném từng đứa sang bên kia khe núi. Tôi rất mất mặt khóc bù lu bù loa giữa một đồng bạn nhỏ trong rạp chiếu phim. Rất, rất xót xa, tình thương của cha là sự bảo vệ dịu dàng khắc trong huyết mạch, rất nhiều người từ khi ra đời đã có, còn tôi lại chưa từng cảm nhận được. Lúc ra khỏi rạp hẳn ôm tôi, không nói gì cả, nhưng tôi có thể cảm nhận được nhiệt độ của cái ôm đó, ấm áp, thấu hiểu và thương yêu.

Lúc mười mấy tuổi, tôi non nớt cho rằng mình sẽ không yêu bất kì ai, tôi không tin mình biết yêu. Nhưng hẳn nói với tôi, yêu là thiên phú loài người sinh ra đã có, cắm rễ trong tính mạng của mỗi người, bất kể đất đai xung quanh cần cỗi thế nào, nó cũng không biến mất, chỉ cần có người đánh thức là nó nhất định sẽ mọc lên.

11. Chương 11: Giáp Trụ Và Điểm Yếu

01

Có hôm mua trái cây ở gần nhà, bên cạnh có một chàng trai cũng mua trái cây. Tôi chăm chú chọn đào vàng F kun thích ăn, chợt thấy người bên cạnh hỏi: “Đây là quả gì?”

Tôi nhìn quanh, xác định anh ta hỏi tôi chứ không phải ông chủ, thế là đáp: “Đào vàng”.

“À”. Anh ta gật đầu, lại hỏi: “Không?”

“Ồ... Tùy khẩu vị mỗi người”.

“Em thích không?”

“Tạm được”.

Tôi mua xong đi, anh ta xách một túi đào vàng đuổi theo: “Có thể cho anh số điện thoại không? QQ cũng được, anh muốn kết bạn với em”.

Đây chẳng lẽ là làm quen như người ta vẫn nói? Không ngờ tôi cũng có ngày được làm quen! Cố nén đắc ý, tôi ngượng ngùng đáp: “Nhưng... sợ là ông xã em sẽ không vui”.

Đối phương kinh hãi: “Em kết hôn rồi à?”

“Vâng!” Tôi gờ nhăn cười cho anh ta xem.

“Không sao, anh chỉ muốn kết bạn thôi mà”. Anh ta đưa đào vàng và danh thiếp cho tôi rồi đi.

Tôi cầm hai túi vàng đào đi về nhà mà không hiểu ra sao. Kể lại chuyện thần kì vừa trải qua cho F kun nghe, hẳn khinh thường: “Tặng đào vàng? Kì bo thế!”

Vừa nói còn vừa nhìn danh thiếp của người ta đầy chán ghét: “Giám đốc X công ty Y”.

Tôi cầm lên xem: “A, còn là giám đốc cơ đấy! Anh không cần ghen đâu”.

Hắn cười lạnh hai tiếng ha ha: “Anh lại non nớt như vậy sao?”

Tôi tiện tay ném tấm danh thiếp lên bàn, đi vào bếp rửa đào cho hần. Mấy ngày sau tôi đột nhiên nhớ tới việc này, phát hiện tấm danh thiếp trên bàn đã biến mất. Hỏi hần, hần nói giống như vô tình: “Vứt rồi. Anh dọn bàn không cẩn thận làm đổ nước vào đấy”.

Gã này bình thường có bao giờ chịu chủ động dọn dẹp nhà cửa đâu cơ chứ, còn “không cẩn thận” làm đổ nước nữa, cố ý thì cứ nói thẳng lại còn lí do lí trấu.

02

Ăn tết về nhà. Nhà F kun là một gia tộc lớn, bác trai bác gái, chú thím cậu mợ, anh chị em họ, cháu gái cháu trai, cơ bản ngày nào cũng có người đến chúc tết, cộng thêm bạn bè đồng nghiệp của cha F kun thì còn nhiều nữa. Cha F kun hết sức nghiêm khắc, cho nên ở nhà hai đứa đều phải giả vờ ngoan ngoãn, mỗi ngày sáu rưỡi rời giường, ngồi trong phòng khách ngáp liên hồi trợn mắt to nhìn mắt nhỏ.

Có người đến, mẹ F đuổi hai đứa đi rửa trái cây. F nhìn người bên ngoài, nói: “Có giống plants vấn đề zombie không?”

Tôi: “Gì cơ?”

Hần: “Lại một đợt zombie đến tấn công”.

Tôi phì cười: “Cẩn thận cha nghe thấy cho anh ăn đòn đấy”.

“Chúc tết thế này thật phiền phức, nên đơn giản hoá trình tự”.

“Đơn giản hoá thế nào?”

“Dùng điện thoại di động gửi voucher mua quà, tự mình đến siêu thị chọn quà”.

“Phù...”

“Tiền mừng tuổi trẻ con gửi thẳng vào tài khoản”.

Lúc này cha F gọi hai đứa vào giới thiệu: “Đây là bác Trần...”

Tôi vội chào. Bác Trần lại cho tôi một phong bao lì xì, tôi lớn thế này còn không biết xấu hổ nhận tiền mừng tuổi hay sao, vội đẩy lại nói không nhận.

“Cháu và F kết hôn bác không đến được, lần này coi như bù”. Bác Trần nói.

Tôi đành phải nhận lấy.

Sau bữa tối cùng F ra ngoài đi bộ, tôi lấy tiền lì xì ra捏o mắt đếm. Bác Trần thật hào phóng, tôi tặc tặc cảm khái: “Thôi khỏi cần tài khoản, cầm tiền mặt trong tay đếm vẫn sướng hơn”.

Hần cười tôi: “Tham tiền”.

“F đại gia có mừng tuổi tiểu nhân không?”

“Được”. Hần rút tờ một trăm ra đưa cho tôi: “Trả lại anh một tệ”.

“Làm gì có chuyện mừng tuổi còn đòi trả lại?”

“Chín mươi chín là tốt”. Hần nói.

03

Mua hàng tết ở siêu thị, ngẫu nhiên gặp nữ bạn học S thời cấp 3, đối phương lập tức nhận ra tôi: “Kiều Nhất, sao bạn không thay đổi gì thế?”

“Đâu có, rõ ràng tớ già rồi”.

“Không, bạn vẫn có vẻ tinh nghịch thế, không thay đổi gì cả...”

Hàn huyền một hồi, nó nói: “Đúng rồi, ngày kia lớp mình họp lớp, XX chủ trì, nhân tiện cũng là sinh nhật bạn ấy luôn. Bạn cũng đến chứ?”

Lên xe, tôi hỏi F kun: “Ngày kia sinh nhật XX, anh có muốn đi không?”

Hắn lắc đầu: “Không hứng thú”.

Đi được một đoạn, hắn đột nhiên hỏi: “XX có phải gã đeo kính ngồi phía trước em không?”

Tôi đáp: “Đúng rồi. Sao vậy?”

Hắn lập tức đổi giọng: “Anh đi”.

Tôi không hề biết hắn lại có quan hệ tốt với XX như vậy. Hôm đó mang quà đến, XX nhìn thấy tôi quả nhiên rất vui mừng: “Kiều Nhất! Trời ạ! Sao bạn cũng đến vậy!”

Hắn tính cách tùy tiện, dang tay định cho tôi một cái ôm. Người nào đó kéo tôi ra phía sau như gà mái bảo vệ gà con, đưa quà cho XX, mặt không biểu cảm: “Sinh nhật vui vẻ”.

Tôi thầm than thở, gã này bình thường ở nhà rất lẩm trờ, đùa giỡn trêu chọc tôi suốt ngày, vừa ra khỏi cửa đã tự động chuyển trạng thái cao ngạo lạnh lùng, một câu dư thừa cũng không có. Bạn nữ S kéo tôi sang bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Này, bạn và F kết hôn rồi à?”

“Đúng vậy, bạn không biết à?”

“Biết sao được! Mấy năm trước tớ ở Úc tin tức mù tịt. Biết trước đã không gọi bạn đến rồi!”

“Vì sao, khinh bỉ phụ nữ đã có chồng à?”

“Ôi... XX trước kia thậm chí bạn, F còn đánh nhau với bạn ấy một trận!”

Tôi choáng váng, lượng thông tin quá lớn nhất thời không thể tiếp nhận kịp. Thế là cả bữa cơm tôi ngồi ăn trong thấp thỏm. Là một phụ nữ lẩm điệu, tôi rất lo lắng hai tình địch sẽ đánh nhau. Nếu hai người này đánh nhau thì tôi nên giúp ai? Tôi có cần ngắt xỉu đi như nữ nhân vật chính trong phim Hàn không? Thật hối hận vì tôi chưa bao giờ tập ngắt xỉu thế nào cho thanh nhã.

Kết quả là hai người này đều hết sức bình tĩnh, lần gặp mặt này chấm dứt trong bầu không khí hữu nghị. Trên đường về cuối cùng tôi không nhận được nữa: “Nghe nói... Ô... A... Dường như anh và XX có xích mích?”

“Em muốn hỏi cái gì?”

“Nghe nói... XX trước kia từng thích em?”

Hắn gật đầu.

“Nghe nói anh và XX còn đã từng quyết đấu vì chuyện này?”

Hắn liếc tôi một cái: “Em nghe ai nói?”

“Không phải à?”

“Không”.

“Thế tại sao anh biết XX thích em?”

“Hắn viết thư tình nhờ Quan Triều chuyển cho em, bị anh nhìn thấy. Anh hện hắn ra, nói với hắn không được ảnh hưởng đến việc học tập của em”.

“Sau đó thế nào?”

“Hết rồi”.

“Bạn ấy dễ dàng bỏ cuộc như vậy à?”

“Em còn muốn như thế nào nữa?”

“Ồ hay, bạn ấy nên đứng trước cửa nhà em trắng đêm như trong truyện cô Quỳnh Dao viết chứ, đứng trong mưa to gọi tên em, anh trai anh khóa cửa không cho em ra ngoài, mẹ em vung tay cho em một cái bạt tai, em đâm cửa thật mạnh, cuối cùng khóc ngất bên cạnh cửa...”

“Không có việc gì cũng xem phim truyền hình ít thôi, ảnh hưởng đến IQ”.

Bình thường tôi không chú ý lắm đến chi tiêu hàng ngày của gia đình. Có hôm đến ngân hàng tâm huyết dâng trào in sao kê nửa năm trước đó mới phát hiện tiền điện tiền nước tiền ga tiền điều hòa hóa đơn phạt của nhà tôi mỗi tháng đều tốn rất nhiều tiền! Bản tính thần giữ của lập tức bùng nổ, quyết tâm từ hôm nay trở đi tiết kiệm chi tiêu, tôi phải làm một bà chủ nhà cần kiệm chăm lo gia đình.

Đi vào siêu thị, trên mặt tôi viết bốn chữ to “tính toán chi li”. Rau sạch? Không mua, quá đắt, ăn chút thuốc trừ sâu không biết chừng có thể giết giun. Sô cô la Ferrero tôi thích nhất? Không mua, vừa tiết kiệm tiền vừa giảm béo, nhất cử lưỡng tiện. F kum không có thịt không vui, nhưng thịt bò đắt quá, tối nay làm món hầm bông xào rau cho hần vậy.

Bình thường về nhà tôi thích bật tất cả đèn lên, sáng sủa và có cảm giác an toàn. Hôm nay đặt túi xách xuống tiện tay bật đèn, suy nghĩ một lát, không được, phải tiết kiệm, tách tách tách tắt sạch, một mình ôm máy tính ngồi trong phòng khách đen như mực viết bản thảo. F kum về nhà mở cửa giật bắn: “Em làm gì mà không bật đèn?”

“Tiết kiệm điện”.

Hần không nói gì, lấy một lon nước ngọt từ tủ lạnh ra.

“Uống xong không được vứt vỏ lon”. Tôi chỉ huy hần để ra cửa, nói nghiêm túc: “Có thể bán lấy tiền”.

“Em vừa phải thôi”. Hần lườm tôi một cái: “Ngày mai đi ăn sushi”.

Tôi chống lại cảm dỗ hết sức có nguyên tắc: “Xin lỗi, dự toán tháng này đã dùng hết”.

Hần sầm mặt không vui, tôi làm bộ không nhìn thấy, lon ton đi tắm. Nào ngờ vừa mở vòi sen hần đã kéo rèm ra cái roạt.

“Anh làm gì thế?”

Hần cởi quần áo, không biểu cảm: “Tiết kiệm nước, tắm chung”.

Đồ lưu manh!

05

Con gái nhà hàng xóm học lớp 12, thi thử kết quả thê thảm, mẹ nó hỏi mới biết khuê nữ nhà mình yêu sớm, sốt ruột nhờ tôi sang khuyên bảo. Tôi thầm than thở trong lòng, cô thật sự không biết hai vợ chồng cháu chính là yêu sớm sao? Nhưng vì thói tọc mạch cố hữu nên tôi vẫn qua. Cô bé rất tín nhiệm tôi, nói thẳng với tôi: “Em thích một bạn cùng lớp”.

“Rất bình thường, thất tình cũng không có gì đáng ngại”.

“Em không thất tình, bạn ấy cũng thích em”.

“Thế thì em có gì phải buồn?”

“Nhưng mà em có bạn trai rồi”.

“...”

Hai người này còn ở cùng một phòng kí túc”.

“...”

Bởi vì hai bạn ấy mà dạo này em rất khó xử. Trong phòng đó còn có một bạn nữa, rất dịu dàng, em thường xuyên đến tán gẫu với bạn ấy. Tuần trước bạn ấy tỏ tình với em rồi...”

“...”

“Ôi, thực ra em cũng không muốn mọi chuyện trở thành như vậy”.

Tâm lý tôi sắp sụp đổ: “Tóm lại... em mía ngọt đánh cả cụm luôn à?”

“Thế nên em mới âu sầu”.

Tôi tự ti lắm, về nói với F kun: “Trẻ con bây giờ thật lợi hại, em bằng tuổi nó bây giờ còn chưa làm được gì, học cũng kém nốt, ngay cả phương trình bậc ba cũng không làm được”.

Người nào đó bên cạnh nói xa xăm: “Nhưng mà em chưa được anh”.

06

F kun tửu lượng không tồi, dùng lời của hắn mà nói: “Cũng tạm tạm, hạ gục Kiều Nhất là không thành vấn đề”.

Hắn rất ít uống say, dù có say cũng không quậy không phá, còn có thể gượng đưa từng bạn bè lên xe rồi mới về nhà cuối cùng. Tôi thì khác, tôi là loại bốc đồng, vui vẻ là phải tìm rượu uống, hò hét rất to, lại gục sớm nhất. Có điều tôi là người có nguyên tắc, xung quanh toàn người tôi tin nhiệm tôi mới dám làm càn, đến bữa tiệc không quen là tôi chỉ cầm chén, người khác nói thế nào cũng không uống. F kun tỏ ý hết sức hài lòng.

Có ngày cùng bạn tụ tập về, tôi tâm huyết dâng trào, đòi cùng hắn diễn “cường bức dân nữ”. Hắn lập tức đáp ứng, đang chuẩn bị cường bức lại bị tôi đẩy ra: “Không không, hôm nay anh đóng dân nữ”.

Hắn suy nghĩ một lát: “Được!”

Sau đó gã này nhanh nhẹn cởi quần áo, nằm trên giường vẫy tay với tôi: “Lưu manh mau tới đây”.

Mẹ kiếp! Dân nữ gì mà dám thế, lưu manh làm sao chịu nổi? Thế là tôi ngẩn ra, nghĩ một hồi lâu không biết nên hạ thủ thế nào.

“Lưu manh còn chờ cái gì nữa?”

Tôi nằm sấp trên người hắn, ngơ ngác hỏi: “Lưu manh bình thường cường bức thế nào?”

Hắn hớn hở mặt mày, nói để anh dạy em, sau đó nhanh chóng lật người lên trên.

07

Tôi mất ngủ rất nghiêm trọng, người nào đó ép tôi hàng ngày chạy bộ cùng hắn. Được rồi, đúng là nên rèn luyện thân thể, tôi vất vả lên taobao một buổi chiều, mua nguyên bộ đồ chạy, làm gì cũng phải chuẩn bị cho chu đáo.

Ngày đầu tiên, không tồi, cảm giác rất mới lạ.

Ngày thứ hai, rất mệt, nhưng hắn bưng bưng hào hứng, tôi đành phải nhẫn nại kiên trì.

Ngày thứ ba tôi vừa chạy vừa nghĩ lúc này nằm trên sofa ăn trái cây xem weibo thì thật là hạnh phúc.

Ngày thứ tư tôi nghiêm túc nghĩ cứ chạy thế này đến bao giờ đây?

Ngày thứ năm tôi xin phép hắn, nói họ hàng của tôi đến rồi.

Ngày thứ N, tiếp tục xin phép, anh thân yêu, họ hàng của em mới đi.

Ngày thứ N+1, vẫn xin phép, thân ái, họ hàng của em sắp đến.

Hắn: “Anh hiểu rồi, họ hàng là vạn năng!”

Tôi gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, trực thời gian của phụ nữ bọn em phân chia theo ngày họ hàng tới thăm mà”.

08

Đợt trước World Cup, bạn học F cá cược rất đen, hể là đội hắn thích cơ bản đều bị loại. Bạn học F được tặng ngoại hiệu Pele số 2, hữu danh hữu thực. Trận chung kết tôi khuyên hắn bắt Argentina.

“Vì sao? Em không đánh giá cao đội Đức của anh à? Phong độ của Klose đang rất tốt blah blah...”

Tôi lắc đầu: “Bởi vì đồng phục của đội Argentina đẹp hơn”.

Hắn vẫn kiên định bắt Đức, cuối cùng thắng năm trăm tệ, mừng rỡ khoe khoang với tôi: “Đi lên thượng đỉnh cuộc đời!”

Tôi nói: “Đại gia, xin bao nuôi tiểu nữ”.

Hắn lắc đầu: “Không được hoang phí”.

Tôi: “Nuôi tiểu nữ không coi như hoang phí”.

Hắn suy nghĩ một lát: “Vậy cũng không nên gọi là bao nuôi”.

Tôi cho rằng hắn sẽ nói nuôi bà xã là đạo lý hiển nhiên, kết quả hắn nói: “Nên gọi là chăn nuôi”.

Bạn học F, bạn học ngữ văn tốt như vậy chính là để sỉ nhục bà xã hay sao?

09

Hắn mê bóng đá, còn tất cả nhận thức về bóng đá của tôi còn dừng lại ở năm 2002 khi Trung Quốc được vào World Cup. World Cup năm nay Đức thắng Brazil từng bừa 7-1, hắn quả thực vui phát điên. Buổi sáng hôm sau vừa mở mắt ra hắn đã hoa chân múa tay kể với tôi về trận đấu đêm qua: “Klose ghi bàn đó thật tuyệt vời, Đức của anh làm điều kì diệu, trận tàn sát này nên đưa vào sử sách đúng không blah blah...”

Tôi nghe một hồi lâu, hết sức thận trọng hỏi: “Brazil chẳng phải có Ronaldo sao?”

Sau đó, không có sau đó...

Cũng là fan bóng đá, sau khi nghe kể chuyện này, chị trưởng phòng nói với tôi rất chân thành: “Tình yêu thật vĩ đại, không ngờ F lại có thể chịu đựng không li hôn”.

10

F kun ở nhà không bao giờ làm việc nhà. Có hôm tôi nói với hắn: “Anh xem ông xã XX nhà bạn YY, làm hết việc nhà, từ quét nhà lau nhà đến nấu cơm giặt giũ, hầu hạ YY không khác gì nữ vương. Chẳng lẽ anh không cảm thấy xấu hổ tự trách, ăn ngủ không yên sao?”

Hắn không thèm quay đầu lại, đi khắp phòng tìm iPad. Tôi đi theo phía sau hắn tiếp tục nói: “Còn bạn trai XXX của bạn YY, có tiếng dịu dàng quan tâm chu đáo, bất kể YY có tình gây sự thế nào cũng ngoan ngoãn phục tùng ngoan ngoãn phục tùng, tất cả mọi ngày kỉ niệm, Valentine, Giáng Sinh, sinh nhật hàng năm, ngay cả tết phụ nữ, tết nhi đồng đều chuẩn bị quà. Anh chẳng lẽ không xấu hổ tự trách ăn ngủ khó yên sao?”

Hắn tiếp tục chăm chú tìm đồ. Tôi đau lòng lắm: “Còn ông xã nhà em thì chỉ biết bắt nạt em, chế giễu em, ngày ngày đi công tác không có nhà, bếp ga trong nhà hỏng cũng không để ý, bồn cầu tắc cũng không có người thông, tháng trước em bị ốm anh cũng không có nhà, chỉ nói với em qua điện thoại uống nhiều nước uống nhiều nước, còn không biết lãng mạn chút nào, kết hôn lâu như vậy mà còn chưa bao giờ tặng hoa em, người ta nói đàn ông gọi cảm nhất là lúc bạn quyền đám cưới đá hắn mà hắn vẫn lẳng lặng nhìn bạn rồi kéo bạn vào trong lòng, nhưng anh chưa bao giờ như vậy. Chẳng lẽ anh không xấu hổ tự trách ăn ngủ khó yên sao?”

Lúc này cuối cùng vị nhân huynh này cũng tìm được iPad trong khe sofa, quay lại lạnh lùng lừ mắt nhìn tôi: “Ta cho phép người quyền đám cưới đá đấy, người dám không?”

Chữ “không” cuối cùng còn kéo lên cao vút, hai mắt nheo lại. Tôi lập tức kinh hãi: “Đại vương tha mạng, tiểu nhân tuyệt đối không dám”.

11

Hắn: “Có phải em rất bất mãn với địa vị của mình trong nhà không?”

Tôi: “Đương nhiên rồi”.

Hắn: “Vậy anh cho em một quyền lợi, ngày hôm nay em có thể sai khiến anh bất cứ lúc nào, làm gì cũng được, anh tuyệt đối phục tùng”.

Tôi: “Thật không?”

Hắn: “Đương nhiên”.

Tôi: “Vậy anh đi quét nhà đi”.

Thế là hắn thật sự ngoan ngoãn cầm chổi đi quét nhà.

Tôi xem hắn quét một hồi, thật sự không nhìn được nữa: “Anh quét không sạch gì cả, dưới gầm giường cũng phải quét, còn sau cửa có nhiều bụi thế này anh không nhìn thấy sao? Tóc lọt xuống khe gạch không quét được anh mặc kệ luôn à?”

Hắn: “Sạch lắm rồi mà”.

Tôi: “Đâu có! Kia, kia, cả kia nữa, anh đều chưa quét”.

Hắn: “Anh không tin. Em quét lại lần nữa anh xem nào”.

Tôi quét lại một lần, quả nhiên một đồng rác: “Anh xem đi, chứng cứ rõ ràng nhé!”

“Ồ, em thật lợi hại”.

Tôi giao nhiệm vụ mới cho hắn: “Cơm trưa hôm nay anh nấu”.

“Tốt, em gọi món đi”.

“Em muốn ăn súp lơ xanh xào tỏi”.

“Không biết làm”.

“Thịt muối hầm khoai tây”.

“Không biết làm”.

“Thịt sốt cà chua”.

“Không biết làm”.

“Thế anh biết làm món gì?”

“Trứng tráng cà chua”.

“... Ngoài món này?”

“Canh trứng cà chua”.

“...”

Tôi chuẩn bị nguyên liệu cho hắn xong xuôi, dặn dò kĩ càng: “Cẩn thận đừng để đứt tay. Cà chua thái dày một chút, đợi dầu nóng rồi mới cho vào, trứng tráng trước rồi mới cho cà chua”.

Hắn rất thiếu kiên nhẫn: “Biết rồi, em ra ngoài đi”.

Ra ngoài chưa được hai mươi phút đã nghe thấy hắn kêu: “Em mau vào đây đi”.

Vừa mở cửa bếp ra đã bị khói hun không mở mắt được. Hắn không bật máy hút mùi (rất có thể là không biết bật), thứ trong chảo đen sì sì không nhìn ra nguyên trạng, gã này làm trứng tráng cà chua không chỉ cho xì dầu mà còn có cả mùi dấm.

“Tại sao lại cháy?” Hắn hỏi tôi rất vô tội.

Tôi lập tức sụp đổ: “Anh không cho dầu vào chảo à? Anh làm cháy hỏng chảo của em rồi!”

Tôi thề sau này không bao giờ cho hắn nấu ăn nữa!

12

Buổi sáng ra ngoài không bắt được xe, đòi F kun đưa đi làm. Hắn động lòng từ bi đồng ý. Trên đường đi gã này tâm tình không tồi, vừa lái xe vừa khẽ hát. Tôi chú ý nghe, không ngờ gã này đang hát “Anh đưa em đi, đi xa ngàn dặm...”

Tóm lại hẳn rất muốn tôi rút đi đây mà.

13

Đi ăn thịt nướng, cậu nhân viên phục vụ bàn chúng tôi lông mi rất dài, mắt trong như nước. Tôi nhìn chăm chăm một hồi lâu, cậu bé đỏ cả mặt, chắc là trong lòng đang nguyên rủa bà cô quái gở này. Dưới ánh mắt sáng rực của tôi, cậu bé chỉnh bếp run tay, con tôm đã nướng xong rơi xuống đất. Cậu thoáng nhìn tôi đầy ăn năn, tôi lập tức hào hứng, cố ý sầm mặt trêu: “Cậu đèn tôm cho tôi”.

F kun bên cạnh không nhìn được nữa: “Em đùa đủ rồi đấy”.

Cậu bé thở phào một hơi, đang chuẩn bị chuồn lại nghe thấy F bình tĩnh gọi lại: “Cậu đèn tôm cho tôi”.

14

Ngồi McDonald với hẳn, một đôi học sinh bàn đối diện cứ kiss nhau. Hai ông bà già chúng tôi nhìn đôi trẻ hôn nhau hai mươi phút, tôi thắc mắc cứ hôn như vậy sẽ không thiếu ô xi sao? Người nào đó lườm tôi: “Nếu là con gái anh, anh lôi về nhà đánh một trận”.

Tôi nói: “Anh biết cái gì, cái này gọi là anh hùng xuất thiếu niên, ngón nghề tán gái thật là thành thạo, nếu là con trai em về bữa tối thưởng một quả trứng”.

Người nào đó tức giận đến mức lôi tôi về nhà đánh một trận.

15

Thời yêu nhau chúng tôi hẹn hò về hơi muộn, hẳn đòi đưa tôi về nhà, tôi thương hẳn đi lại vất vả, phát tay hết sức phóng khoáng, nói: “Đừng lo, mười dặm xung quanh lưu manh lớn nhất chính là em”.

Tôi chỉ nói vu vơ như vậy, gã này lại nhớ kỹ, vẫn trêu chọc tôi vì việc này.

Tuần trước hẳn đến Thượng Hải, tôi và bạn gái đi dạo phố, hẳn gọi điện thoại về dặn dò tôi: “Đừng đi nữa, về nhà sớm một chút”.

“Biết rồi biết rồi, anh đừng lo cho em”.

“Không phải anh lo cho em, anh lo cho bọn lưu manh mười dặm xung quanh”. Hẳn nói chậm rãi.

16

Về lưu manh còn có một chuyện. Gặp người không quen hỏi chúng tôi đến với nhau như thế nào, hẳn thiếu kiên nhẫn trả lời rất đơn giản: “Gặp phải lưu manh”.

Đối phương hỏi có phải Kiều Nhất gặp phải lưu manh, sau đó anh làm anh hùng cứu mỹ nhân không? Hẳn không nói đúng, cũng chẳng bảo sai, mặc đối phương đoán mò lung tung. Tôi ngồi bên cạnh trợn mắt nhìn. Về nhà hẳn cười tít mắt cố ý hỏi tôi: “Có phải anh nên nói với hẳn kì thực người gặp phải lưu manh là anh không?”

Người đàn ông này có lúc thật sự không khác gì trẻ con.

12. Chương 12: Cuộc Đời Thật Đẹp

01

Năm nay mới điều động chức vụ, tôi cũng thường xuyên phải đi công tác. Thông thường tôi về nhà hẳn đã đi, hẳn về nhà tôi lại đi, lần lâu nhất hai vợ chồng hai tháng không gặp nhau. Buổi tối họp đến mười một giờ, bất ngờ nhớ ra gọi điện thoại cho hẳn: “Đang làm gì?”

“Họp, em đang làm gì?”

“Cũng đang họp”.

Quá yên tâm luôn, hai vợ chồng bận đến mức hoàn toàn không có thời gian ngoại tình.

02

Tôi lại phải đi công tác dài ngày. Trước khi đi ôm F kun khóc: “Trăm lần này nợ giá thân chinh dẫn quân về nam, không biết khi nào mới có thể trở về. Ái phi mau dậy cho Trầm hôn một cái!”

Hắn uể oải lật người, mắt cũng không mở ra: “Đừng diễn nữa, đến nơi gọi điện thoại cho anh”.

“Ừ”. Tôi hậm hực bò xuống giường, kéo va li chuẩn bị đi. Hắn đột nhiên hỏi: “Hoàng thượng còn đó không?”

“Còn còn còn!”

“Nhân tiện đi vứt rác luôn nhé”.

“...”

03

Đoàn công tác điều chỉnh kế hoạch đột xuất, thế là chuyến công tác hai tuần biến thành không biết bao giờ về. Sau khi biết tin F kun rất không vui, than vãn trong điện thoại một hồi lâu. Tôi đang bận đến không thở được, cãi lại hắn mấy câu, nói anh hoàn toàn không suy nghĩ đến cảm nhận của em.

“Em cũng có nghĩ gì đến cảm nhận của anh đâu!” Hắn nhỏ giọng nói: “Anh nhớ em”.

Tôi suýt nữa rơi nước mắt.

04

Kì thực F kun là người rất cổ hủ, rất ít nói anh nhớ em hoặc anh yêu em gì đó, lúc nào mở miệng cũng rất trịnh trọng, cảm giác như khi nói “Con đồng ý” trong nghi lễ kết hôn vậy. Trước kia tôi cũng rất xấu hổ, lúc vừa yêu nói một lời tâm tình cũng đỏ mặt hồi lâu. Sau này phát hiện có thể trêu chọc hắn, thế là suốt ngày treo mấy câu “Em nhớ anh lắm”, “Em càng ngày càng thích anh”, tại sao anh lại tốt như vậy” bên miệng. Hắn phản ứng rất buồn cười, bực bội cau mày nói “Em thôi cái trò đấy đi”, vừa xoay người đi đã cười hớn hở, tâm tình rất tốt. Gã này đúng là khẩu thị tâm phi.

05

Công ty sắp xếp cho tôi một trợ lí, cô bé vừa tốt nghiệp đại học, trẻ tuổi, nhiệt tình, đáng tin, quan hệ giữa hai chị em không tồi. Có ngày nó hỏi tôi: “Vì sao chị kết hôn sớm như vậy?”

“Gặp được người thích hợp thì cưới thôi”.

“Nhưng làm sao chị kết luận được anh ấy chính là người thích hợp?”

Tôi suy nghĩ một lát, hỏi ngược lại nó: “Bỏ qua quan hệ cấp trên cấp dưới, em cảm thấy con người chị thế nào?”

“Già dặn, chuyên nghiệp, có năng lực, máu chốt là tính tình siêu nice”.

Tôi nói: “Nhưng ông xã chị lại không nghĩ như vậy. Trong mắt anh ấy, chị trẻ con, ấu trĩ, chân tay vụng về, vĩnh viễn không lớn được”.

“Thế thì anh ấy không hiểu chị rồi!”

“Không phải thế”. Tôi nheo mắt cười: “Toàn thế giới chỉ có anh ấy hiểu chị nhất”.

Buổi tối gọi điện thoại cho F kun theo thường lệ, nhớ tới việc này liền hỏi hắn: “Vì sao anh cưới em sớm như vậy?”

Người nào đó trả lời đơn giản dứt khoát: “Đêm dài lắm mộng, tể sớm khỏi ruồi”.

Tôi: “...”

06

Buổi tối trước hôm tôi về nhà, F kun gọi điện thoại cho tôi, chủ động nhận tội: “Anh vừa đánh đổ lọ nhũ đánh móng tay của em”.

“Rồi sao nữa?” Tôi cảnh giác hỏi.

“Còn làm đổ ra nhà nữa”.

“Chỉ làm bẩn sàn nhà thôi à?”

Hắn yên lặng một hồi, nhỏ giọng nói: “Còn cả chiếc dây chuyền em thích nhất nữa”.

Tôi tức giận đến mức suýt nữa ngắt xiu: “Tự đừng anh động vào lọ nhũ của em làm gì?”

Hắn nghiêm trang nói nhảm: “Anh đang huấn luyện quân sự cho bọn nó, bạn học nhũ thể chất quá yếu, ngắt xiu...”

07

Đi gặp một đối tác không giữ chữ tín, lỡ hẹn không gặp được. Mười hai giờ đêm một mình tôi kéo hành lí ra sân bay, trên đường không có một chiếc xe nào, đi dưới mưa phùng gió bắc gần hai tiếng. F kun gọi điện thoại đến, tôi nổi giận đùng đùng nói tôi không làm nữa, tôi phải nghỉ việc. Hắn cũng không nói gì, giúp tôi đặt vé máy bay cho tôi về nhà. Ngủ một giấc trên máy bay, tỉnh dậy lại cảm thấy không phải việc lớn gì. Hắn tới đón tôi, trên đường hắn hỏi: “Viết đơn thôi việc chưa?”

Tôi rất xấu hổ: “Lại không muốn thôi việc nữa”.

“Sao? Nghe điện thoại thấy em sắp khóc rồi cơ mà”.

“Đúng thế, vẫn nghe người ta nói Thượng Đế đóng lại một cánh cửa trước mặt bạn thì sẽ mở một cánh cửa sổ ra cho bạn. Nhưng khi đó em cảm thấy có thể là Thượng Đế quên mất, có mở cửa sổ cho em nhưng là cửa sổ có chấn song chống trộm”.

“Thế đã là gì”. Hắn nói như thật: “Bạn học Tiểu Kiều là ai chứ? Dù có đóng cả cửa sổ lại, bạn học Tiểu Kiều cũng có thể phá tung nóc nhà ra ngoài được”.

Suýt nữa làm tôi cười đứt ruột mà chết.

08

Ngồi máy bay về Bắc Kinh, bên cạnh là một cô khoảng chừng bằng tuổi mẹ tôi, rất nhiệt tình nói chuyện với tôi. Xuống máy bay F kun tới đón tôi, cô nói chàng trai này thật nhanh nhẹn, hỏi tôi đó là ai.

Tôi cười hì hì nói: “Anh trai cháu. Cô biết cô gái nào thích hợp có thể giới thiệu cho anh ấy”.

F kun đã quen thấy tôi nói nhảm nên cũng không giải thích gì, xách hành lí giúp tôi im lặng đi về phía trước.

Cô không tin: “Là chồng cháu đúng không?”

“Sao cô biết?”

“Làm gì không biết, mắt cháu sáng lên kìa”.

Hình như đúng thế thật, bất kể một thế nào, tâm tình không tốt thế nào, chỉ cần nhìn thấy hắn là tôi sẽ vui lên. Mượn lời chị trưởng phòng, ánh mắt tôi nhìn F kun không khác gì khi Bạn Trai nhìn thấy xúc xích cả, chỉ thiếu nước vẩy đuôi. Một người yêu một người khác sẽ giấu không nổi, không tin bạn thử xem ánh mắt Tử Hà tiên tử nhìn Chí Tôn Bảo trong “Đại thoại tây du” mà xem, ngập tràn tình yêu.

09

Có thể là vì đi công tác quá lâu, sau khi về nhà tôi ngủ không ngon lắm, thường xuyên mất ngủ. F kun được biết khi còn bé cha mẹ tôi không kể chuyện cho tôi ngủ, sinh lòng thương cảm, chủ động yêu cầu mỗi đêm kể chuyện cổ tích ru tôi ngủ. Chẳng mấy khi con trai Ma Kết làm một việc lãng mạn như vậy, tôi hết sức cảm động.

Ngày đầu tiên kể chuyện “Nàng công chúa và hạt đậu”, ngày thứ hai là “Cô bé ngón tay cái”, ngày thứ ba đến “Nàng tiên cá” thì hần hết kiên nhẫn. Tôi nói đàn ông nói lời phải giữ lời, hần suy nghĩ một lát lại ngồi xuống, cầm lấy sách nghiêm túc đọc cho tôi: “Ngày xưa ngày xưa có một nàng tiên cá, nàng thích ở dưới biển không đi đâu hết, cứ thế sống hạnh phúc vui vẻ suốt đời. Hết chuyện”.

Andersen cũng bị hần làm tức giận đến mức đội mồ sống lại.

10

Hiếm có dịp hai vợ chồng đều ở nhà, cuối tuần dậy thật sớm làm bữa sáng. Thời thiếu học mỗi lần thi cuối kì mẹ tôi đều sẽ chuẩn bị cho tôi và Quan Triều mỗi người hai quả trứng gà một cái xúc xích, ý là thi một trăm điểm. Tôi hỏi F kun có như vậy hay không, hần lắc đầu: “Không, vẫn ăn như bình thường”.

Tôi cười hần: “Tuổi thơ của anh không thú vị chút nào”.

Hần lau miệng, nhả nhặn nói: “Anh không ăn trứng gà vẫn có thể thi một trăm điểm như thường”.

Sau đó thoáng nhìn tôi: “Em thì chưa chắc”.

11

Có buổi tối ngồi xe buýt đi qua phố Trường An, đột nhiên nhớ lại thời chúng tôi vừa xác định quan hệ. Hần đưa tôi về nhà, chúng tôi lên một chiếc xe buýt hai tầng, ngồi hàng đầu tiên. Đèn neon trên đường Trường An muôn màu muôn sắc, đêm cuối thu gió mát vừa phải, trên xe không có ai, tất cả đều rất tốt. Đột nhiên tôi nghĩ, lúc này thật thích hợp để hôn, thế là buột miệng nói ra: “Lúc này có phải nên hôn không nhỉ?”

Hần cũng ngẩn ra, hai đứa cứ thế đối mặt nhau.

Gặp đèn đỏ, xe buýt dừng lại. Tôi thăm đếm ngược, nghĩ lúc biến thành đèn xanh sẽ hôn hần, mắt liếc trộm con số bên cạnh đèn đỏ. 5... 4... 3...

Đột nhiên hần áp tới, nhẹ nhàng đặt moi lên môi tôi. Trong đầu trống rỗng, tôi đón nhận nụ hôn này theo bản năng. Như có một chiếc lông vũ nhẹ nhàng cọ vào trong lòng, mềm mềm tê tê.

Sau đó tôi đỏ mặt mắng hần chơi xấu, hần cúi đầu cười, thoải mái thừa nhận: “Đúng thế, anh chơi xấu đấy”.

Đó là nụ hôn đầu tiên của chúng tôi.

12

Trưa tôi thay ga trải giường, hần tới hỗ trợ. Sau khi thay xong tôi lao lên trên giường, ngửi mùi nắng từ chăn ga, cảm khái từ đáy lòng: “Thật hạnh phúc!”

Hần mắng tôi trẻ con, lại nằm xuống bên cạnh tôi. Tôi quay sang chui vào trong lòng hần.

13

Bởi vì viết quyển sách này, thời gian gần đây tôi thường xuyên nhớ lại những kỉ niệm tôi và hần trải qua. Hôm qua tôi hỏi hần: “Anh còn nhớ câu đầu tiên anh nói với em không?”

Hần hỏi là câu gì.

“Sau cuộc thi giữa kì xếp chỗ ngồi, em chủ động đến ngồi bên cạnh anh, còn bắt chuyện với anh. Em hỏi anh có phải đang nghe Châu Kiệt Luân không”.

Hần cười cười: “Nhớ ra rồi”.

“Khi đó anh có cảm giác gì?”

“Không có cảm giác gì”.

Thế mà tôi còn mơ tưởng hần sẽ trả lời tình yêu sét đánh hay thiên lôi gặp địa hỏa gì đó, có điều nghĩ lại cũng đúng, đừng nói là hần, ngay cả tôi khi đó cũng không nghĩ rằng gã học sinh ngạo mạn đó sau này lại trở thành chồng tôi: “Đó là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện với nhau”.

Hắn lắc đầu: “Không phải. Ngày đầu tiên của năm học, tổng vệ sinh trường lớp, đèn trong lớp bị hỏng, còn nhớ không?”

Tôi gật đầu: “Nhớ”.

“Em trở tài tèo lên bàn thay bóng đèn, lúc xuống còn suýt nữa bị ngã, may mà anh đỡ được”.

Tôi suy nghĩ một lát, dường như quả thật có việc này, nhưng tôi không biết người đỡ tôi lại chính là hắn. Thì ra duyên phận còn đến sớm hơn tôi tưởng. Tôi không nhớ, nhưng hắn nhớ giúp tôi.

14

Có hôm hai giờ sáng đột nhiên nhận được điện thoại của bạn trai cũ. Gã uống nhiều rồi, thần chí không rõ, cứ lải nhải trong điện thoại. F kun bị đánh thức, hỏi là ai, tôi ngoan ngoãn nói là bạn trai cũ. F kun lập tức sầm mặt. Hắn vẫn canh cánh trong lòng chuyện tôi có một bạn trai trong thời gian hắn ra nước ngoài học. Kì thực tôi và gã đó chỉ yêu nhau có một tháng. Tôi liền mở luôn loa ngoài cho hắn nghe, thấy gã huyền thuyên bên kia điện thoại: “Sếp của anh rất ngốc mà lại cứ tưởng mình thông minh. Anh chưa bao giờ cho là vậy. Anh rất ủng hộ Google mua lại Motorola. Anh thấy chương trình nghị sự của Liên hợp quốc nên đưa thêm một vấn đề, kiên quyết không cho phép người Hàn Quốc luộc trứng bằng nước trà...”

F nghe một hồi lâu mà không nói câu nào. Tôi nói: “Dạo này công việc của anh ấy không thuận lợi”.

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Loại người này mà là nhân viên của anh thì bị đuổi cổ lâu rồi”.

Tôi nói không đuổi được, công ty đó là của cha anh ta.

“Nếu hắn là con trai anh thì anh đuổi ra khỏi nhà đoạn tuyệt quan hệ từ lâu rồi”.

Tôi: “...”

Tôi đặt điện thoại sang chế độ im lặng, ném sang bên cạnh. F còn chưa chịu dừng lại, nghiêm khắc phê bình tôi: “Em chọn bạn trai sơ suất quá đấy”.

Sau đó phát hiện sa đà vào ghen tị, hắn lại đổi giọng nói: “May mà em lạc đường vẫn biết quay về”.

Tôi nhin cười cúi đầu nhận sai, cảm ơn tổ chức xét xử khoan hồng, kéo hắn nằm xuống ngủ tiếp. Hôm sau tức dậy xem điện thoại, thời gian trò chuyện dài 3 tiếng 23 phút, vị thiếu gia nọ đúng là có quá nhiều chuyện ầm ứ để giải bày với tôi...

15

Nói đến bạn trai cũ của tôi, đó tuyệt đối là một nhân tài, chúng ta cứ gọi gã là thiếu gia đi. Để mô tả về thiếu gia chỉ cần sáu chữ là đủ: Giới tính: nam, sở thích: nữ. Lúc tôi vừa biết gã, gã đang theo đuổi một du học sinh người Mỹ học trường chúng tôi. Cô bé người Mỹ đó yêu thích văn hóa Trung Quốc, gã ngày ngày 6 giờ sáng chạy đến khu gia đình giáo viên học Thái Cực quyền với các bà già, quả thực tán gái bằng cả tính mạng. Tôi có thể khẳng định, gã theo đuổi tôi hoàn toàn là vì thỏa mãn sở thích sưu tập của gã.

Bỏ qua khuyết điểm tích quan hệ nam nữ lẳng nhăng, thiếu gia là một người rất thú vị. Gã có một câu rất kinh điển. Dạo đó gã lên lớp thường ngơ ngác như người mất hồn, giáo viên dùng phấn ném hắn, mắng: “Đang nghĩ cái gì đấy?”

Hắn chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, nói cực kì tâm trạng: “Người đi một nửa hồn tôi mất, một nửa hồn tôi đứng chửi thề...”

Xem người ta dùng từ thật là tinh tế, hình tượng một kẻ con nhà giàu văn dốt vô nết hiện lên cực kì rõ nét.

Khi đó chúng tôi ở phòng kí túc thường xuyên tám chuyện đến nửa đêm. Tôi kể chuyện của F kun, mọi người đều rất cảm khái, nói có thể là do duyên phận quá mỏng. Sau đó thiếu gia tỏ tình với tôi, cả phòng tôi giật dấy tôi nhận lời, nói bạn không thể học Vương Bảo Xuyên (ND: nhân vật trong phim Tiết Bình Quý và Vương Bảo Xuyên) vô vô một mình mười tám năm đợi F về, đời không phải là phim truyền hình. Tôi ngẫm nghĩ, đúng vậy, không biết chừng người ta ở nước ngoài đang ăn chơi hưởng lạc cặp kè với gái Tây rồi, thế là nhân lời.

Thiếu gia là người hoàn toàn trái ngược với F kun, gã là cung Bạch Dương, điển hình đầu chỉ để trông cổ, thường xuyên nổi hứng bất chợt. Có một buổi tối thứ sáu gã đột nhiên muốn đi Trương Gia Giới (ND: một thành phố thuộc tỉnh Hồ Nam), kéo cả đám chúng tôi sáu bảy người mua vé xe lửa đi ngay trong đêm. Chơi liền hai ngày, sáng sớm thứ hai về trường lên lớp luôn, cả đám gục xuống bàn ngủ bù. Gã thường xuyên làm những việc như vậy, tôi biến thành một đứa thần kinh như bây giờ có lẽ là vì bị gã ảnh hưởng.

Tôi và thiếu gia rất hợp nhau, tôi và anh trai tôi cũng không hợp nhau như vậy. Nhưng rất lạ là tôi và gã lại không bắt sóng được với nhau, đứng cạnh nhau lúc nào cũng cảm thấy như hai anh em. Gã từng hỏi tôi rất chân thành: “Tại sao anh lại không có hứng thú xác thịt với em nhỉ?”

Tôi suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Mảnh tình này còn chưa kéo dài được một tháng, tôi đã chủ động chia tay gã. Sau khi chia tay chúng tôi tiếp tục làm huynh đệ, dùng lời của gã mà nói, cái này gọi là “Mua bán không thành vẫn còn tình nghĩa”.

Buổi trưa chia tay gã này, buổi tối gã đã nhanh chóng cưới được một em gái học năm thứ nhất. Một gã playboy như vậy mà năm thứ ba lại có một mối tình rất nghiêm túc, rất chân thành, mục đích là tiến thẳng tới hôn nhân. Đối phương là chị trưởng phòng kí túc của tôi.

13. Chương 13: Những Người Sống Bên Tôi

01

Trưởng phòng là người hạnh phúc nhất trong số các bạn tôi. Từ nhỏ cha mẹ hòa thuận, nhận hết yêu thương, quan trọng nhất là trong nhà có tiền tấn, quả thực là phiên bản ngoài đời của tiểu công chúa trong hoạt hình Disney. Chị rất thiện lương, trong trường chúng tôi chỉ một con chó hoang, thuộc dạng có hộ khẩu thường trú, cứ đến giờ cơm là lại cứ bám men quanh nhà ăn. Con chó này rất tinh mắt, có kĩ năng phát hiện mùi nhân dân tệ, không để ý đến ai mà cứ bám lấy chị trưởng phòng. Chị đặt tên cho nó là Bạn Trai, ngày ngày mua thức ăn cho nó. Có một buổi tối mưa to, chị cầm ô đi tìm nó, lôi được nó từ dưới mương nước lên.

Nhà trường không cho phép nuôi chó trong phòng kí túc, chị không vận nó thẳng về quê nhà ở Cáp Nhĩ Tân. Cha chị là một nhà doanh nghiệp trung niên với tài khoản 9 con số, không có thú vui nào khác ngoài nuôi chó. Ông nuôi một con chó Corgi (ND: giống chó người dài chân ngắn), yêu quý nó như khuê nữ nhà mình, nghe nói cùng tông cùng tộc với con chó cưng của nữ hoàng Anh, huyết thống hoàng thất chính tông. Con chó hoang của chị trưởng phòng về Cáp Nhĩ Tân chưa được ba ngày đã cướp mất trình tiết của người ta, nhà doanh nghiệp trung niên tức giận đến mức đứng không vững, chỉ nó mắng: “Mày là đồ súc sinh!”

Trưởng phòng còn cười ngây ngô với cha mình trong điện thoại: “Cha sắp lên chức ông ngoại rồi đấy!”

Cả phòng chúng tôi cười như điên.

Lúc mới vào đại học mọi người đều không quen nhau, nhưng trưởng phòng nhanh chóng nổi tiếng, vì vừa khai giảng được mấy ngày đã đánh nhau với người nằm giường tầng dưới một trận, nói chính xác là chị đánh người ta một trận, nguyên nhân không rõ. Chị âm ỉ đòi chuyển ra ngoài, nhưng nhà trường quy định sinh viên năm nhất phải ở kí túc. Đúng lúc phòng chúng tôi còn một chỗ trống, chủ nhiệm lớp liền cho chị chuyển vào.

Khi đó ấn tượng của tôi đối với chị không được tốt lắm, cảm thấy chị là loại con nhà giàu lắm tiền khinh người. Tôi và chị bắt đầu thân nhau từ đợt nghỉ quốc khánh, trong phòng chỉ còn tôi và chị ở lại. Một hôm không có việc gì làm, chị gập laptop lại nói với tôi, Kiều Nhất, đi Clementi chơi đi (ND: một tổ hợp thương mại 2,7 héc ta ở thành phố Trường Sa/tỉnh Hồ Nam).

Khi đó tôi rất khiếp sợ, hình tượng của tôi là nữ thanh niên văn nghệ sĩ, văn nghệ sĩ sao lại thích Clementi được? Mấu chốt là, mẹ nó chứ, con nhà giàu mà cũng thích đi Clementi à?

Trong trí nhớ của tôi, đó là một buổi chiều rất nóng bức, trong khu trang phục chật hẹp, tôi và chị vừa đi dạo vừa trò chuyện, thỉnh thoảng thử một hai bộ quần áo, hi hi ha ha chệch đối phương không có khiếu thẩm mỹ.

Kì thực chị rất tốt bụng, là kiểu lương thiện đơn thuần đặc trưng của hoa trong nhà kính. Chị kể cho tôi một chuyện, thời cấp ba lớp chị có một cậu bé học rất giỏi nhưng nhà nghèo không nộp được học phí chỉ có thể bỏ học. Chị rất kinh ngạc, học phí một học kì có hơn tám trăm, không đủ chị mua một đôi giày. Chị nói với giáo viên sau này chị sẽ đóng học phí giúp bạn đó. Nhà trường còn tổ chức một buổi tuyên dương việc này, hiệu trưởng gọi chị và cậu bé nọ lên bục để chị trao “tiền từ thiện” cho cậu bé. Chị còn rất tự hào, cảm thấy mình làm được một chuyện tốt. Nhưng từ đó cậu bé lại hận chị. Cậu bé nói với người khác, lúc chị đưa tiền cho cậu, cậu cảm thấy như bị cho một cái bạt tai trước mặt mọi người. Khi đó chị vẫn là một tiểu công chúa vô tâm, không thể hiểu được loại cảm phần vì nhục nhã này.

Lúc chị và thiếu gia vừa yêu nhau, chúng tôi đều không coi trọng cặp này, luôn cho rằng thiếu gia là một con sói, sớm muộn gì cũng gặm trường phòng trơ xương. Sau đó có lần hai người cãi vã chia tay, trưởng phòng về thẳng Cáp Nhĩ Tân, thiếu gia đuổi theo, xin lỗi nhận sai trước mặt cha chị và dỗ dành chị quay lại. Tất cả chúng tôi đều kinh ngạc rơi cằm. Đây là thiếu gia cơ mà? Gã có bao giờ chủ động dỗ dành người khác đâu? Thế mới biết thì ra hai người họ lại đều thật lòng.

Một khi đã chấp nhận chuyện này lại cảm thấy hai người họ rất hợp nhau, không có ai môn đăng hộ đối hơn họ. Khi đó chúng tôi đều nghĩ sau này hai người họ có con trai thì tuyệt đối chính là nhân vật nam chính trong truyện YY. Cha là tỷ phú, mẹ là giai nhân, tiền trong nhà nổi vào có thể cuốn năm vòng quanh trái đất, tóm lại là rất lắm tiền.

Trong lúc chúng tôi đều chờ đợi hôn lễ xa hoa tầm cỡ thế kỉ của họ, gia đình trưởng phòng lại xảy ra chuyện, nghiêm trọng đến mức nào thì chúng tôi đều không rõ, chỉ là sau đó nghe chị nói một câu lạnh nhạt: “Nhà bị tịch biên rồi”.

Cha chị chạy đến Thái Lan trốn nợ không dám về, mẹ chị lại đột nhiên phát hiện ung thư vú, học kì đó đến lúc vào học mà chị không quay lại trường, thật sự đến bước đường cùng mới khóc gọi điện thoại cho chúng tôi vay tiền. Đúng lúc tôi vừa mới dịch tài liệu cho người ta, kiếm được món tiền đầu tiên trong đời, cảm về không động một xu nào chuyển khoản toàn bộ cho trưởng phòng. Cả phòng gom góp được năm mươi ngàn, chúng tôi vẫn là sinh viên, năm mươi ngàn không phải con số nhỏ. Trưởng phòng nhận được tiền nói một câu: “Chị viết giấy nợ, chị sẽ trả sớm nhất có thể”.

Tôi giận, nói chị đừng làm em buồn nôn nữa.

“Nhất định phải trả”. Chị nói: “Cha chị vừa xảy ra chuyện, ngày ngày chị thấy họ hàng bạn bè đều trở mặt vì tiền. Quan hệ có tốt đến mấy mà dính đến tiền đều sẽ biến chất”.

Lời này đúng, nhưng nói ra từ miệng chị lại khiến tôi hết sức xót xa.

Chẳng bao lâu đến sinh nhật thiếu gia, trưởng phòng dẫn một bạn nam đến, nói là đối tượng do người nhà sắp xếp, để kết hôn. Chúng tôi đều ngẩn ra, thiếu gia thì nổi bão. Lần đó ồn ào rất lớn, quán KTV suýt nữa bị gã đập luôn. Sau đó tôi hỏi trưởng phòng vì sao phải làm như vậy, chị không nói, ép quá thì nói: “Không còn hợp nữa”.

Một ấn tượng rất sâu là đợt nghỉ tết năm thứ tư chị gọi điện thoại cho tôi, tôi mới biết chị không về nhà ăn tết, mẹ chị không cho chị về vì sợ chủ nợ tới tìm. Hôm đó tôi cùng chị khóc trong điện thoại rất lâu. Tôi nói chị phải kiên cường, chị ngã xuống thì mẹ chị làm thế nào? Chị nói bây giờ chị chỉ còn lại mỗi kiên cường.

Không có ai vừa sinh ra đã biết kiên cường, kĩ năng này thật sự chỉ được nâng cao sau rất nhiều lần khóc nức nở.

Sau khi tốt nghiệp thiếu gia lặn lẽ sang Mỹ. Thỉnh thoảng tôi trò chuyện với gã qua MSN. Có hôm không nhận được, nói với gã trưởng phòng hoàn toàn không quan hệ gì với bạn nam đó. Hắn nói anh biết. Tôi ngẩn ra, hỏi: “Thế anh còn yêu chị ấy không?”

Tôi thấy góc dưới bên trái vẫn hiển thị đối phương đang nhập liệu, chắc là gã viết rồi xóa, xóa rồi lại viết, một hồi lâu mới trả lời một câu: “Em cho rằng yêu là gì?”

Không đợi tôi trả lời, gã đã nói tiếp: “Anh cho rằng yêu một người cũng giống như yêu một con bồ câu. Bồ câu muốn bay, trong lòng rất không vui nhưng vẫn chúc cho bồ câu bay càng ngày càng cao”.

Tôi ngẩn ra một hồi lâu, nói: “Quá vĩ đại, hoàn toàn không phải phong cách của anh”.

Gã lập tức gửi cho tôi một loạt mặt cười.

Tôi không cười, tôi biết bên kia màn hình gã cũng không cười.

Nói ra thì đau lòng, có một số người chính là như vậy, bình thường suốt ngày cười đùa không bao giờ nói chuyện đứng đắn, nhưng trong một giây yên tĩnh lại, bạn đột nhiên sẽ phát hiện trong lòng gã hiểu hết mọi chuyện, chỉ là gã không nói ra thôi.

Lúc đi thiếu gia nhờ tôi chuyển cho trưởng phòng một tấm thẻ, mặt mã là sinh nhật chị ấy, chắc không ít tiền, nhưng dù đến lúc gian nan nhất chị vẫn không động vào. Sau khi tốt nghiệp chị về Cáp Nhĩ Tân thu thập tàn cuộc của cha, vì trả nợ mỗi ngày phải uống rượu với nhiều người, sau đó viêm túi mật cấp tính phải vào viện.

Thời gian vừa tốt nghiệp tôi và chị ngày nào cũng gọi điện thoại, trước khi gác máy luôn cười hì hì dặn đối phương phải cười lên mà sống. Dần dần chúng tôi liên lạc ít đi, từng người bận việc của mình. Dạo này thấy chị thường xuyên đăng kinh văn, tôi nhắn cho chị: “Thí chủ quy y cửa Phật rồi à?”

Chị trả lời hai chữ: “Tĩnh tâm”.

Không biết có chuyện gì khiến tâm chị không được tĩnh.

Thời gian trước chị đến Bắc Kinh công tác, tôi và chị gặp nhau ở một quán bar, ngồi trò chuyện một lát, thấy ca sĩ trong quán bar rất giống Lý Tông Thịnh khi còn trẻ. Hắn hát bài “Giá yêu”:

“Còn nhớ giấc mơ thời niên thiếu không em?

Như một đóa hoa vĩnh viễn không tàn

Cùng anh vượt qua gió táp mưa sa

Xem thế sự vô thường, nhìn bể dâu thay đổi...”

Khoảnh khắc đó rất đau thương.

Tôi nói với chị thiếu gia về nước rồi, chị không nói gì. Tôi không biết chị uống say hay là giả vờ không nghe thấy.

Tuổi xuân như một cơn lốc, cuộn cuộn đi qua, để lại một đống đổ nát đầy gạch ngói vụn. Nói thật, tôi hoài niệm chị ấy của quá khứ, chị trưởng phòng không cần đọc kinh Phật cũng có thể tĩnh tâm, đơn thuần không rành thế sự, ngây thơ tràn ngập nhiệt tình, không biết nhút nhát là gì, khóc và cười đều rất phóng khoáng.

Tôi đột nhiên nhớ lại thời đi học, có một lần tôi và chị đánh cuộc, chị thua, tôi bắt chị phải tỏ tình với người chị thích. Chị nói không thích người nào, tôi nói vậy chị tìm bữa một người là được. Thế là chị tìm bữa một người thật. Có một nam sinh cà lơ phát phơ cầm bình nước đi qua, chị vỗ vai người ta nói: “Này, bạn chờ một chút”.

Nam sinh quay lại hỏi: “Gì đấy?”

Trưởng phòng nói: “Tôi thích bạn”.

Nam sinh đó ngây ra: “Nhưng tôi không thích bạn. Mà bạn là ai?”

Chị nói rất lạnh lùng: “Tôi chỉ thông báo cho bạn như vậy, tôi không hỏi ý kiến bạn”.

Chị và thiếu gia đã quen nhau như vậy.

02

Thời cấp ba trường chúng tôi có một nữ sinh rất đẹp, chúng ta cứ tạm gọi là nữ thần đi. Lần đầu tiên nhìn thấy nữ thần, tôi có cảm giác như Đoàn Dự nhìn thấy Vương Ngữ Yên, chỉ hận không thể lập tức quỳ xuống gọi thần tiên tỷ tỷ. Năm lớp 11 bạn ấy chuyển đến trường tôi, khi đó đúng đợt tập quân sự, mọi người đều

lắm lem đầy bụi đất. Nữ thần được giáo viên dẫn lên bục tự giới thiệu, ngực nở eo thon phụ dễ nỡ nà, mặc bộ quân phục huấn luyện xấu đến mức mọi người đều cảm phần mà vẫn có nét mê hoặc riêng. Tôi chỉ nó, nhỏ giọng nói với người bên cạnh: “Nhìn có giống nữ đặc vụ quân ta phải đi quyến rũ kẻ thù không?”

Xinh đẹp chia ra rất nhiều loại, có đẹp kiểu Lưu Diệc Phi, cũng có đẹp kiểu Phạm Băng Băng. Nữ thần mới 16 tuổi đã có phong phạm của Phạm Băng Băng rồi: Chỉ cần nó vừa xuất hiện, bạn đã không thể không báo động đỏ trong đầu, nâng cao cảnh giác, luôn luôn đề phòng nó có quan hệ nam nữ bất chính với bạn trai của bạn.

Trên thực tế, nữ thần quả thật cũng rất có sở trường trong quan hệ nam nữ. Tập quân sự còn chưa kết thúc, nó đã nhanh chóng cướp mất bạn trai của ủy viên văn nghệ trường tôi. Gã đó nhìn giống Vương Lực Hồng, hát “Forever love” không kém gì ca sĩ xịn. Ủy viên văn nghệ không đến chết đi sống lại, nhưng lại nhanh chóng thôi khóc, bởi vì hai tuần sau đó nữ thần đã đá Vương Lực Hồng rồi.

Có một thành ngữ gọi là cật đẹp làm càn, quả thực chính là miêu tả chính xác về nữ thần. Nữ thần là nhân vật phong vân trong trường chúng tôi, có vô số nam sinh xoay quanh người. Tôi cho rằng có một số người từ khi ra đời đã mang theo khí trường của danh lam thắng cảnh, làm cho các anh hùng hào kiệt đều không kìm được kích động cầm bút viết “Tôn Ngộ Không đã từng đến đây”, thật không biết phải thờ cúng thần tiên nào mới có thể tu được số mạng loại này.

Tôi không cam lòng hỏi anh trai tôi: “Con trai các anh có phải chỉ nhìn mặt không?”

Gã nói: “Thế cũng hỏi, linh hồn quá trừu tượng, nhìn mặt vẫn tương đối trực quan”.

Có rất nhiều đồn đại về nữ thần, nổi tiếng nhất thì có hai, một là nói nhà nó có hai mỏ than, mỗi tuần bố nó cho nó hai ngàn tiêu vặt, một khác nói nó chuyển trường là bởi vì có quan hệ lằng nhằng với thầy giáo ở trường trước đó, còn đã từng phá thai một lần. Nghe nói hai nữ sinh đồng thời ghét một nữ sinh khác thì sẽ nhanh chóng trở thành bạn. Trong trí nhớ của tôi, dường như các nữ sinh đều rất thích nói xấu nữ thần, chỉ cần nhắc tới nữ thần là mọi người sẽ nhanh chóng tìm được đề tài chung. Nhờ nữ thần phù hộ, toàn bộ nữ sinh trong lớp tôi đều tương thân tương ái, vô cùng đoàn kết. Còn nữ thần thì đương nhiên không có bạn bè gì, nhưng nó cũng không để ý, không coi ai ra gì, cứ chuyện ta ta làm, lạnh lùng đến mức làm mọi người nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi cho rằng nữ thần vẫn sẽ lạnh lùng như vậy, đến tận lúc chín mươi tuổi ngồi trên xe lăn vẫn là một bà già lạnh lùng kiêu ngạo một thân một mình, nhưng sự thật là đến năm lớp 12 chuẩn bị thi đại học, nữ thần lại thôi học. Cũng không biết là ai loan tin đầu tiên, nói nữ thần căn bản không phải thiên kim tiểu thư gì, bố nó mở quầy bán phở gà bên đường XX, cuối tuần nào nữ thần cũng đến giúp việc. Còn có người đến trường dán ảnh, ảnh chụp trộm, rất mờ nhưng đúng là nữ thần, tóc búi lên tùy tiện, đeo găng tay cao su ngồi rửa bát ven đường, như vậy mà nhìn vẫn rất đẹp. Nhưng nữ thần mà lại đi bán phở gà, quả thực còn làm mọi người khiếp sợ hơn cả đi bán dâm. Từ đó trở đi hoa khôi trở thành chuyện cười, hai chữ phở gà trở thành trò cười không bao giờ lỗi thời.

Một buổi sáng đến trường, trước cửa lớp tôi đứng đầy người, không biết là ai dán ảnh nữ thần lên bảng, bên cạnh viết một hàng chữ: Mời quý khách ăn phở gà.

Nữ thần lạnh lùng đi vào lớp, đặt cặp sách xuống bắt đầu học chính trị, dường như không nhìn thấy.

Lúc sắp thi đại học xảy ra một việc. Lớp chúng tôi có một bạn nam trước kia theo đuổi nữ thần nhưng nữ thần không thích. Có hôm hắn đột nhiên nói sẽ mời mọi người, giờ tự học buổi tối thấy một người trung niên đến, ngồi xe dành cho người tàn tật, đưa hơn bốn mươi bát phở gà đến. Đầu óc tôi luôn luôn chậm chạp, hôm đó đột nhiên lại nhanh nhạy, đoán ngay ra đây là bố của nữ thần. Bạn nam sai khiến người đàn ông trung niên bưng từng bát đến bàn chúng tôi, một đám nam sinh cười vang, đột nhiên hắn nâng cao âm lượng quát người đàn ông trung niên: “Phở của ông thiu rồi, tôi không ăn nữa, ông mang về đi”.

Người đàn ông hiền lành chất phác vội giải thích: “Tôi vừa nấu xong, làm sao thiu được”.

Có người ồn ào theo: “Đúng là thiu rồi, cả lớp tôi có thể làm chứng”.

Người đàn ông trung niên đỏ mặt lên, vẫn còn muốn tranh cãi với hắn. Bạn nam nói: “Hôm nay hoặc là ông ăn hết toàn bộ, hoặc là ông mang về, nếu không tôi sẽ đến hiệp hội người tiêu dùng tố cáo ông”.

Một đám nam sinh hùng hổ ép người đàn ông trung niên thọt chân mang phở về.

Tôi thật sự không nhìn được nữa, bưng giúp ông mấy bát, ông vội vã nói không cần, để mặc bác, cháu đừng làm bẩn tay.

Bạn nam đó mắng tôi xen vào việc của người khác. Đúng lúc này nữ thần đi mua cơm về bắt gặp cảnh này. Nó bảo bố dừng lại, cầm một bát phở lên đưa tới trước mặt bạn nam đó: “Ăn đi”.

Bạn nam không ăn, nữ thần giận, tóm cổ áo hắn nói: “Mẹ nó, tao bảo mày ăn!”

“Có bố mày ở đây nên mày lèn càn hả? Một thằng què bán phở gà có gì phải sợ?”

Bố nữ thần vội đến kéo nó, nói thôi thôi.

Lúc này chủ nhiệm lớp cũng đến, chỉ đám đông mắng: “Sắp thi đến nơi rồi, các cô các cậu đừng gây chuyện”.

Sau đó nữ thần làm một việc tất cả chúng tôi đều không ngờ được, nó hất thẳng bát phở vào mặt bạn nam đó rồi đập bát xuống đất: “Cùng lắm tao không thi nữa”.

Nói xong nó bỏ đi không quay lại.

Rất nhiều năm tôi không có tin tức của nó, đến nỗi suýt nữa quên mất người này luôn. Năm trước gặp nó trong buổi tụ tập của một người bạn mới biết nó đã đổi tên, bây giờ làm người dẫn chương trình trên một trang video. Nó mời tôi đi ăn cơm, nói cảm ơn tôi năm đó đã giúp bố nó. Tôi ăn cơm mà như nhai rơm, mặt đỏ cực kì, luôn cảm thấy hơn bốn mươi người trong lớp năm đó đều là đồng lõa, bao gồm cả tôi. Nó nói với tôi sau đó nó thi vào một trường đại học hạng ba. Khi sắp tốt nghiệp thì một website video đến trường tuyển người, nó đứng đầu, sau đó đến Bắc Kinh.

Nói đến chuyện thời cấp ba đó, nó nói sau đó bạn nam có đi tìm nó để xin lỗi nó, nói là không quen nhìn nó bịa đặt lừa gạt mọi người nên mới làm như vậy.

“Nhưng tớ chưa từng nói bố tớ là người giàu, tớ cũng chưa từng phá thai. Cả thời cấp ba tớ chỉ yêu một lần, được đúng hai tuần, lúc theo đuổi tớ hẳn không nói với tớ hẳn đã có bạn gái”.

Nữ thần nói như vậy. Sau đó một người bạn của tôi làm chuyên mục cần phỏng vấn một MC, tôi tìm nữ thần, nó rất vui vẻ nhận lời. Tôi theo nó đến trường quay. Nó dẫn chương trình về làm đẹp, một tiết mục có sáu người dẫn, như từ một khuôn đúc ra, ngực to chân dài eo nhỏ, ăn mặc rất mát mẻ. Nữ thần đứng bên ngoài cùng, cả chương trình chỉ nói đúng bốn câu.

Lúc phỏng vấn, nó nói năm đó vừa tới Bắc Kinh, nghèo đến mức không có tiền đi taxi, nửa đêm ghi chương trình xong đến McDonald ngồi đến sáng bắt chuyến tàu điện ngầm đầu tiên về nhà. Không dễ gì có cơ hội đến thử vai phim truyền hình, nhà sản xuất khẳng định nó là người được chọn. Có một buổi tối đột nhiên nó nhận được điện thoại của nhà sản xuất, nói: “Anh vừa có việc ở đường XX xong, nhớ nhà em ở gần đây, lát anh qua chơi”.

Nữ thần không cho nhà sản xuất đến, sau đó đương nhiên cũng không được đóng phim nữa.

Phỏng vấn ở nhà hàng dưới lầu công ty nó, lúc tính tiền ông chủ bớt cho số lẻ, tôi nói đùa ngoại hình đẹp đúng là có lợi. Nó nói: “Không hay ho gì, lợi toàn lợi nhỏ, thiệt lại thiệt lớn”.

Năm nay nó đóng một bộ phim trên mạng, tôi đã xem mấy tập. Nó diễn rất cố gắng nhưng không phải xuất thân chính quy, nhân vật cũng là phản diện, bên dưới 80% bình luận đều chửi nó, mặt cave, vô văn hóa, không biết diễn. Nữ thần không giải thích gì cả, tiếp tục vui đùa đóng phim, dẫn chương trình, thỉnh thoảng chụp ảnh cho tạp chí, mỗi ngày chỉ ngủ ba tiếng.

Năm nay ăn tết xong tôi đến thăm nó, nó diễn một bộ phim cổ trang. Gió trên núi thổi vù vù, nó mặc quân phục dày ngồi gặm bánh bao với tôi trên tảng đá, đối diện là một ngọn núi trọc. Nó nói nó đã đăng kí thi cao học, muốn thi vào đại học điện ảnh Bắc Kinh. Tôi hỏi nó sao đột nhiên lại muốn đi học, nó cười tự giễu: “Năm đó hổ báo chỉ sống nhất thời, nhưng nợ thì chung quy vẫn phải trả”.

Người ta mắng nó vô văn hóa, nó không cãi lại nhưng nó vẫn nhớ.

Có một số người còn chưa làm mà đã dám nói mình làm được bảy phần rồi, có một số người làm được bảy phần lại chỉ nói ba phần, sau đó lặng lẽ làm đủ mười phần. Nó là dạng thứ hai.

Đạo diễn gọi nó vào diễn thử, tôi nói đi đi, tôi cũng phải về rồi. Nó gật đầu, cởi áo khoác quân phục. Hôm đó âm 2 độ, tôi nhìn mà cũng thấy lạnh. Nó đột nhiên nói với tôi rất nghiêm túc: “Bạn biết không, những người chê cười người khác là lọ hoa ấy, điểm mạnh duy nhất của họ là họ không thể làm được lọ hoa”.

Tôi còn đang sững sờ, nó đã chạy đến chỗ máy quay. Sau đó tôi phát hiện một chi tiết thú vị, lúc vẫy tay tạm biệt người khác nữ thần luôn đi về phía trước không quay đầu lại, giơ tay lên cao vẫy chào người sau lưng. Nó vĩnh viễn đi về phía trước, không quay đầu lại.

03

Thời đại học cô nàng nằm giường dưới tôi tên tiểu C, là một cô bé rất đáng yêu. Bất kể bạn kể chuyện gì nó cũng đều sẽ tròn mắt tròn xoe, nghe rất chăm chú, sau đó tăng tốc: “Thật không? Sau đó thế nào nữa? Chị thật là lợi hại”.

Nó là người Trùng Khánh, da đẹp, vừa trắng vừa mịn. Trưởng phòng mua một chiếc máy ảnh thường xuyên tập chụp chúng tôi, tiểu C trắng đến phát sáng, lần nào chụp cũng nổi bật nhất, chúng tôi tức giận nghiêng răng.

Có một năm nghỉ hè nó đi làm thêm trải nghiệm cuộc sống, làm nhân viên tổng đài 95588, có một khách hàng tính khí không tốt gọi điện thoại tới, giận dữ quát: “Trong đầu chúng mày chứa cái gì? Toàn là cứt à?”

Nó suy nghĩ một lát, trả lời nghiêm túc: “Không phải, trong đầu chúng tôi chỉ có khách hàng”.

Sau đó... nó bị khiêu nại.

Lại một năm nữa nghỉ hè, tiểu C đến một ngôi chùa thiền tu, chứng minh thư và điện thoại di động đều phải nộp lên, 7 ngày không được nói gì. Nội dung thiền tu có ngồi thiền, tĩnh quan, minh tướng. Lúc về tôi hỏi nó có thu hoạch gì không, nó gật đầu nhớ lại: “Tổ học được các tập trung tinh thần. Lúc tĩnh quan tổ vứt bỏ tất cả mọi tập niệm hồng trần, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, nói chính xác thì là hai: Bao giờ ăn trưa? Bao giờ ăn tối?”

Nó nói đồ chay trong chùa rất ngon, hơn nữa không mất tiền.

Nó cận thị nặng mà lại đờm dướng, không bao giờ đeo kính, năm mươi mét không phân biệt được nam nữ, một trăm mét không phân biệt được người hay chó. Tôi hỏi nó không thấy rõ thì làm thế nào, nó nói thì neho mắt nhìn. Thảo nào suốt ngày thấy bạn neho mắt nhìn người ta đầy háo sắc.

Trường chúng tôi tương đối hẻo lánh, rất ít taxi, thỉnh thoảng có taxi dù mời chào khách ở cổng sau trường. Có ngày tôi với nó đi dạo phố, tôi bảo nó đứng đây chờ tôi ra lề đường bắt xe. Một hồi lâu không bắt được xe, đột nhiên nghe thấy nó kêu lên: “Tiểu Kiều mau đến đây, tớ bắt được xe rồi!”

Quay đầu nhìn lại, thấy cô nương này đang mở cửa một chiếc BMW X5 ra, neho mắt gọi người ta: “Bác tài có đi không?”

Tôi lòi nó ra, chỉ đầu xe nói với nó: “Bạn nhìn cho rõ đi, xe của người ta là BMW đấy”.

Nó ơ một tiếng, neho mắt ghé sát vào xem: “Ồi chào! Đúng là BMW thật, sao nhìn giống taxi dù thế nhỉ?”

Tôi không đành lòng nhìn chủ xe, chắc là xanh cả mặt rồi.

Mặt mũi tiểu C thuộc kiểu thoát nhìn thì thấy bình thường, nhìn kĩ lại thấy cô gái này rất vừa mắt, làm mọi người muốn che chở, bảo vệ nó. Trưởng phòng thường xuyên véo má nó than thở: “Nhìn xinh xắn thế này mà sao không có bạn trai?”

Chuyện này phải trách mẹ tiểu C. Mẹ tiểu C là một giáo viên dạy chính trị, luôn giữ tinh thần phòng tránh từ xa, giơ cao lá cờ không được yêu sớm, dùng thủ đoạn bạo lực chia rẽ uyên ương. Nhờ sự giáo dục của mẹ, tiểu C cảm thấy đi học và yêu đương là hai chuyện không thể nào diễn ra đồng thời, cho nên dù rất nhiều người theo đuổi nhưng nó vẫn không yêu.

Có điều học đại học không yêu thì còn gì là đời, thế là chúng tôi ép nó đi tham gia các loại hoạt động tập thể. Sau đó có ngày nó nói với chúng tôi nó có bạn trai rồi. Chúng tôi đều tỏ ra rất bình tĩnh: “Lớp nào? Tên là gì?”

Nó ưỡn ẹo nói ra một cái tên: “XX”.

Tôi đi chết đây! XX là sinh viên xuất sắc nhất, siêu nhân của khoa ngoại ngữ, tiếng tăm vang dội, nghe nói hết sức lạnh lùng, ngoại hình đẹp trai, thành tích rất tốt, nhân phẩm chuẩn mực, còn chưa có chủ. Cảm giác của tôi khi đó như được biết bà xã không biết để đột nhiên có thai sinh đôi một trai một gái, hoặc như con bạc thua đỏ cả mắt đột nhiên bắt được kính tứ chi, tóm lại là không thể tin được.

Quá trình quen biết của tiểu C và siêu nhân phải nói là máu chó như phim thần tượng. Học kì đó tiểu C chọn môn tiếng Nhật. Sắp đến ngày thi, nó cảm thấy có thể sẽ trượt, may mà trưởng phòng có một gã em kết nghĩa học tiếng Nhật nên nhờ gã kèm tiểu C. Trước mặt thằng em cũng không cần chú ý hình tượng, tiểu C đi dép tông, mặc áo phông nhãn nhúm, vui mừng chạy đến khoa ngoại ngữ, trên đường còn mua một miếng dưa hấu to. Trước lúc đi tôi hỏi nó: “Bạn nhớ cu em đó mặt mũi thế nào không?”

Tiểu C nói nhớ nhớ, có một lần đi ăn cơm gặp nó rồi mà, cao cao gầy gầy rất đẹp trai.

Nó chạy đến thư viện, đợi mãi không thấy người, dứt khoát ngồi xuống cầu thang ăn dưa hấu. Đang ăn phát hiện bên cạnh đứng một người, neho mắt nhìn, a, cao cao, gầy gầy, rất đẹp trai. Nó vội vàng chạy tới, nhét miếng dưa hấu vào tay người ta: “Đi thôi, tranh thủ thời gian”.

Bạn học tiểu C ngữ hành khuyết tinh tế, nó hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt kinh ngạc của nam sinh, lời người ta đi thẳng vào phòng tự học.

Sau đó tôi hỏi nó: “Bạn vẫn không phát hiện đã nhân nhầm người à?”

Nó nói: “Không, tớ còn nghĩ em kết nghĩa của trưởng phòng thật là đẹp trai, lông mi dài như mascara ấy”.

Nam sinh đó ăn nửa miếng dưa hấu của nó, ngoan ngoãn ngồi xuống kèm nó học hai tiếng. Xong xuôi tiểu C hỏi: “Ngày mai tiếp tục không?”

Nhìn ánh mắt háo sắc của nó, nam sinh do dự gật đầu: “Có...”

Năm nay tôi đi dự đám cưới hai người, bạn cùng phòng của siêu nhân tiết lộ với tôi, hôm đó chuyện đầu tiên siêu nhân làm sau khi về chính là xem lại quyển “Nhập môn tiếng Nhật” học từ năm đầu tiên. Bạn cùng phòng hỏi cậu làm gì thế, siêu nhân thở dài, ngán ngẩm đáp: “Soạn bài”.

14. Chương 14: Dao Đến Dao Đi

01

Tự nhiên nổi hứng muốn nuôi chó, bàn bạc với F kun, hần thoáng nhìn tôi: “Không phải nhà mình có một con rồi à?”

Tôi nén giận: “Không thể nuôi một con nữa sao?”

“Không được, trong nhà có một kẻ hết ăn lại nằm là đủ rồi”.

Tôi: “...”

Tôi kì kèo: “Nuôi chó rất tốt, rèn tính kiên nhẫn, chuẩn bị cho việc nuôi con sau này”.

“Không được, anh ghét nhất những thứ lông xù”.

“Khi còn bé nhà anh có một con chó vàng còn gì”.

“Đó là cha anh nuôi, không làm gì được”.

“Anh vẫn muốn em chạy bộ cùng anh đúng không? Anh cho em nuôi chó, em sẽ đồng ý chạy cùng”.

Khuyên nhủ mãi một tháng, cuối cùng hẳn cũng đồng ý. Đúng lúc một người bạn nhặt được một con schnauzer bị vứt bỏ, tôi vui vẻ bế về nuôi. Lúc mới mang về nó vừa hôi vừa bẩn, F kun hết sức chán ghét: “Sao nó xấu thế?”

“Đừng nói như vậy, chỉ là nó đẹp tiềm ẩn thôi”.

Tôi mang nó đi tắm phòng, về vào phòng tắm tắm cho nó. F kun dựa cửa phòng tắm nhìn, tôi cười hì hì ngẩng đầu nói với hẳn: “Bố nó này, đặt tên cho nó đi”.

Hắn cau mày: “Tùy... Em cẩn thận đừng để bị cắn”.

“Tên là gì? Dollar thế nào? Em yêu dollar, mong dollar luôn ở bên em”.

Con chó con đang uể oải nằm bò dưới đất đột nhiên ngẩng đầu nhìn tôi như hiểu được, F cũng phải bật cười.

02

Dao bị tạt ở chân trước, chân ngắn chạy khắp khiêng rất ngốc nghếch đáng yêu. Tôi dẫn nó ra ngoài đi dạo, nó ngờ nghệch cắm đầu xuống đất đánh hơi, cộc một tiếng đụng đầu vào cột điện, quay quay hai vòng không nhận ra tôi nữa, chạy theo sau người khác một hồi lâu. Tôi dở khóc dở cười: “Đứa nhỏ này sao ngốc thế chứ?”

F kun cười lạnh: “Giống mẹ nó”.

“ ... ”

03

Có lúc tôi lười không muốn xuống lầu, năn nỉ F kun dẫn Dao xuống lầu đại tiện, hẳn rất không vui, bị tôi mè nheo quá mới miễn cưỡng đồng ý. Có hôm tôi đi làm về muộn, gặp cả hai dưới đường. Người nào đó tay đứt túi quần lơ đãng đi phía trước, Dao loạng choạng đi theo sau, thỉnh thoảng ngừng lại nhìn người nào đó quay lại lờ mắt, Dao sợ hãi lập tức khắp khiêng chạy theo.

Một con Chow Chow to đùng đi tới trước mặt, tôi thót tim, có thể là khi còn bé bị cắn để lại ám ảnh tâm lý, Dao rất sợ những con chó to. F kun đi được mấy bước phát hiện nó không theo kịp, quay lại nhìn Dao đang sợ hãi không dám đi. Một người một chó nhìn nhau một lát, thấy F kun lạnh lùng đi tới dùng một tay xách Dao lên, đến tận lúc con Chow Chow đi xa mới đặt nó xuống.

Về nhà tôi trêu hẳn: “Thực ra anh rất thích con trai em mà”.

Hắn lừ mắt khinh thường: “Anh thích con chó ngốc này làm gì”.

04

Một thời gian sau Dao không còn sợ người lạ nữa. Có hôm F kun ngồi trên sofa lên mạng, tôi tắm xong đi ra nhìn thấy Dao nằm ngủ say dưới đất, lấy dép lê của F kun làm gối. F kun mắng nó: “Càng ngày càng to gan đấy”.

Tôi đến tú giấy lấy cho F kun một đôi dép lê khác, không nhẫn tâm đánh thức Dao.

05

Còn có một lần buổi tối tôi giục F kun đi tắm, gã này lè mè không chịu đi, hết chơi game lại xem bóng đá. Tôi phát hỏa, nói anh còn không đi là em đập máy tính của anh đấy. Hắn chớp mắt nhìn tôi, lại nhìn Dao, sau đó trịnh trọng nói với Dao: “Bố đã bảo con không được chọc giận mẹ rồi cơ mà? Mẹ con đang độ tuổi mãn kinh, bố con mình phải thông cảm cho mẹ”.

Tôi: ...

06

F kún đi công tác, kéo va li ra tới cửa lại quay về. Tôi tưởng hắn quên thứ gì đó. Dao vẫy đuôi chạy đến chỗ hắn, hắn ngồi xuống nghiêm túc dặn dò: “Trong lúc bố không có nhà con phải bảo vệ mẹ...”

07

Dao rất hiền, chưa bao giờ cắn người. Có một lần nó ăn linh tinh dưới đất, tôi nhìn thấy có mảnh thủy tinh, không hề nghĩ ngợi bóp mồm nó móc ra. Lúc Dao vừa tới F kún còn lo nó sẽ cắn tôi, sau đó hắn lại lo tôi tâm tình không tốt sẽ cắn nó.

08

Dao ra ngoài chơi một hồi về, mồm ngậm thứ gì đó. Tôi đến gần xem, a, hóa ra một cánh hoa hồng. Tôi tấm tắc khen ngợi: “Xem con trai ngoan không کیا, biết tặng hoa mẹ rồi đây”.

Sau đó lại liếc người nào đó: “Có người lúc yêu cũng không bao giờ tặng bông hoa nào”.

Hắn nói: “Lúc yêu không tặng, bây giờ lại càng không tặng”.

Tôi tức giận kêu Dao cắn hắn. Hắn rất cau có: “Vợ chồng còn tặng hoa hoét gì. Anh đưa thẻ lương cho em hoa thoải mái” (ND: hoa tiền nghĩa là tiền tiền).

Tôi nghĩ thấy có lí, đúng là bố nó vẫn suy nghĩ chu đáo hơn.

09

Để cho thuận tiện, tôi vẫn để tóc thẳng năm năm, không hấp không nhuộm. Lần trước đi cắt tóc, vốn chỉ muốn cắt một chút, kết quả bị thợ cắt tóc là quá tay quăn mất một mảng. Sau đó ác mộng bắt đầu.

Trước khi uốn phải cắt, tôi nhìn hắn đưa kéo cắt một đoạn dài liền hỏi: “Có ngắn quá không?”

“Không đâu, phải có lớp dài lớp ngắn uốn mới đẹp”.

Lúc hắn uốn tóc tôi lại thầm cảm thấy không ổn lắm, bèn chồn hỏi: “Kiểu này có hợp với tôi không?”

“Cái này gọi là uốn hơi, năm nay rất thịnh hành. Mặt chị nhỏ, uốn tóc hiệu quả nhất định rất tốt”.

Được rồi, nghe người trong nghề vậy.

Bốn tiếng trôi qua, thợ làm tóc kêu “Xong rồi”, tôi ngẩng đầu lên xem. Nền hình dung tâm tình khi đó thế nào nhỉ? Tan nát cõi lòng, thất vọng toàn tập...

Đăng ảnh lên cho nhóm bạn, nữ thần hỏi: “Bạn bị kích thích gì à?”

Tôi: “Kiểu tóc trước xấu đến mức không dám ra cửa”.

Nữ thần: “Thế bây giờ chắc bạn không dám sống tiếp nữa”.

Tôi: “Để tố bình tĩnh một chút đã nào”.

Nữ thần: “Tổ giới thiệu cho bạn một chuyên gia tạo mẫu, hi vọng còn cứu được”.

Tôi bị đả kích khóc không ra nước mắt. Đêm đứng trước gương nhìn phải nhìn trái: “Sau này tóc dài cắt lại có lẽ sẽ tốt hơn một chút”.

F kún đặt sách xuống, nhìn một lát: “Cũng đẹp mà”.

“Không xấu à?”

Hắn vỗ vỗ đầu tôi: “Không xấu, rất đáng yêu”.

Tôi lập tức đầy máu sống lại, trái tim bị tấn công nguyên một ngày cuối cùng cũng dịu lại chốc lát.

Hắn hồ hững chém thêm một nhát: “Bây giờ đi cạnh Dao nhìn giống mẹ con hơn nhiều”.

Tôi: ...

10

Công việc của tôi và F kun quá bận, thật sự không có thời gian chăm sóc Dao, đành phải mang về quê cho mẹ và bà ngoại nuôi. Một hôm mẹ gọi điện thoại cho tôi, nói Dao biến mất rồi, tìm khắp nơi không thấy. Tôi sợ lắm. Một lát sau mẹ lại gọi điện thoại nói tìm được rồi, hóa ra Dao chạy vào phòng tôi, nằm lên giường tôi ngủ. Mẹ nói: “Chắc là nó nhớ con, chỗ đó có mùi của con mà”.

Tôi nghe mà nước mắt lưng tròng.

15. Chương 15: Những Ngày Nhàn Rỗi

01

Mẹ chồng tôi là một người rất hài hước. F kun luôn nói tôi rất giống mẹ hắn, tôi hỏi bởi vì đều thích trêu chọc hắn sao. Trước kia F kun có một “bạn gái hờ”, là con gái nhà hàng xóm của hắn. Trò giải trí mẹ chồng tôi thích nhất là trêu chọc con trai mình: “Sao con không đi chơi với con dâu mẹ?”

F kun xấu hổ: “Mẹ đừng nói linh tinh”.

“Con dâu mẹ không phải nó à? Chẳng lẽ con có người khác?”

“Không phải!”

“Thế thì chỉ có nó thôi”.

“...”

Mẹ chồng dẫn F kun đi mua quần áo, hai màu hắn không biết chọn màu nào, mẹ chồng nói: “Lấy màu lam đi, chắc con dâu mẹ sẽ thích màu lam”.

F kun không biết nói gì: “Con dâu mẹ là ai? Sao con không biết?”

Sau đó tôi đến nhà họ chơi, mẹ chồng ngồi thấy mùi gian tình, hàng năm họp phụ huynh là thời khắc kinh hoàng nhất của F kun. Nhìn thấy mẹ tôi, mẹ chồng rất vui vẻ: “Mẹ đến chào hỏi bà thông gia”.

“Không được!”

“Thế mẹ đến chào con dâu mẹ”.

“Không được!”

“Con trai, con làm thế là không được”.

Ngay cả bố chồng trăm công nghìn việc cũng tìm F kun nói chuyện: “Cha không phản đối yêu sớm, nhưng con cũng một vừa hai phải thôi”.

F phát điên, con không yêu sớm, người cần một vừa hai phải mà bà xã của cha mới đúng!

02

Trò chuyện đến đề tài sinh con, tôi nói: “Nếu sau này có con, con không mong nó đại phú đại quý, chỉ hi vọng nó làm một người vui vẻ”.

Mẹ chồng nói: “Ồ, lúc mẹ có thai thằng F cũng vậy, không trông mong gì cả, chỉ trừ một điều”.

“Điều gì?”

“Nhất định phải đẹp trai”.

“...”

Mẹ chồng cho tôi xem ảnh của F khi còn bé, nói: “Mẹ vẫn nghi là bé nhầm nó lúc ở bệnh viện”.

“Vì sao?”

“Tính mẹ thế này sao có thể sinh ra một thằng lảm lì như thế chứ?”

“Anh ấy... giống cha”.

“Sau đó nó đi học, mẹ lại càng nghi hơn”.

“Vì sao?”

“Con trai của mẹ sao có thể học tốt như vậy”.

“...”

Mẹ chồng lật ảnh, lẩm bẩm: “Nhưng mà nó đẹp trai thế này, ngoài mẹ cũng không có ai sinh ra được”.

“...”

03

F kun nói tâm nguyện lớn nhất của hắn khi còn bé là thoát khỏi “bàn tay ma quỷ” của mẹ. Tôi hỏi vì sao, hắn nhớ lại, bi phần không thôi: “Mẹ anh là người có tham vọng khổng chế mạnh nhất anh từng gặp. Tất cả mọi chuyện của anh từ nhỏ đến lớn, nhỏ như hôm sau đi đôi tất nào, lớn như học trường nào mẹ đều nhúng tay can thiệp. Mẹ còn quy định mỗi ngày anh phải mặc quần áo gì, từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân, anh không nghe là mẹ sẽ tức giận. Quá đáng sợ. Rốt cuộc cha anh làm thế nào mà chịu đựng được mẹ chứ?”

Tôi: “Em chịu đựng anh thế nào thì cha cũng chịu đựng mẹ như thế”.

Hắn: “...”

Tôi: “Anh nói xem, nếu mẹ biết anh nói vậy thì sẽ có phản ứng gì?”

Hắn: “Giết anh”.

Tôi: “Tốt lắm! Em nắm được thóp anh rồi nhé, em ghi âm rồi”.

Hắn: “...”

04

Thằng cháu ham học của F nghỉ hè đến Bắc Kinh chơi, ở nhà chúng tôi một thời gian. Thằng nhóc rất ngoan, mỗi ngày 8 giờ sáng dậy, nửa tiếng tập đọc, nửa tiếng tập viết. Tôi hỏi F: “Khi còn bé anh cũng như vậy à?”

F gật đầu: “Trẻ con nhà anh đều như vậy”.

Tôi gầm lên: “Thế tại sao bây giờ đến cuối tuần là anh ngủ đến bánh mắt, còn bắt em mang bữa sáng đến ăn trên giường? Mỹ đức truyền thống của nhà anh đâu rồi?”

Hắn cười ngại ngùng: “Biết làm sao được, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng mà”.

05

Tôi rất thích thằng cháu, đi dạo phố nhìn thấy đồ ăn ngon hay đồ chơi đẹp đều phải mua cho nó. Có ngày đột nhiên nó nói với tôi: “Thím không cần mua đồ cho cháu nữa”.

Tôi hỏi vì sao, nó nói: “Mặc dù cháu rất thích nhưng cháu luôn cảm thấy mình đang ăn bám”.

Tôi bật cười, nhóc con, thế này không gọi là ăn bám.

06

Sau khi chơi thân với thằng cháu, cuối cùng nó cũng chịu thổ lộ tâm sự với tôi: “Lớp cháu có một bạn nữ rất hay ăn trộm”.

“Sao? Bạn ấy trộm cái gì?”

“Rất nhiều, thẻ học sinh của cháu, vở bài tập của cháu, thẻ ra vào trường của cháu...”

“Chờ đã, bạn ấy lấy của tất cả mọi người hay là chỉ lấy của cháu thôi?”

“Chỉ lấy của cháu thôi”.

Tôi cười to: “Thế là bạn ấy thích cháu đấy”.

Thằng bé đỏ mặt: “Bạn ấy toàn làm những chuyện... kì lạ”.

“Xinh không?”

“Cháu thấy không, nhưng rất nhiều bạn nam trong lớp thích bạn ấy”.

“Cháu có thích không?”

Nó yên lặng, đỏ mặt không nói. Một hồi lâu sau, ông cụ non mới chống cằm thở dài một tiếng: “Nhưng... cháu sợ bạn ấy không theo kịp bước chân của cháu”.

Tôi phun một ngụm nước ra, liếc mắt nhìn F: “Trẻ con nhà anh đều như vậy à?”

Hắn vội vàng phân bua: “Anh đâu có”.

07

Thằng cháu hỏi tôi: “Vì sao thím và cháu F chưa sinh em bé?”

Tôi: “Ồ... Bởi vì bây giờ chú thím đều rất bận, không có thời gian chăm sóc trẻ con”.

“Nhưng thím chăm sóc cháu rất tốt mà”.

Tôi nghe mà nở mày nở mặt, nói với nó: “Nếu sau này thím có con, cháu cũng phải chăm sóc em như thím chăm sóc cháu nhé!”

“Tốt!” Thằng bé ngoắc tay với tôi: “Cháu nhất định sẽ rất yêu thương em gái”.

“Vì sao là em gái? Em trai không được à?”

“Mẹ cháu nói con gái thường giống cha, cho nên thím nhất định phải sinh một em gái giống chú F”.

Suýt nữa quên mất F kun là thần tượng của thằng nhóc này...

08

Thực ra tôi cảm thấy thằng cháu rất đáng thương, không có tuổi thơ thoải mái chơi đùa, chỉ có rất nhiều sách vở nặng trĩu cặp và vô số lớp học ngoài giờ. Nó nói thầm với tôi là nó thích chơi với tôi. Tôi hỏi vì sao, nó nói vì vui. Nhà tôi quả thực là thiên đường của trẻ con, muốn ăn cơm trên giường? OK! Muốn nằm xem ti vi? OK! Muốn dồn đống bài tập nghỉ hè đến ngày cuối cùng mới làm? OK! Mười một giờ đêm muốn đi ăn khoai tây McDonald? OK! Muốn viết thư tình cho bạn nữ xinh xắn? OK!

F đau lòng nói với tôi: “Nó sẽ bị em chiều thành hỗn thế ma vương mất”.

Tôi nói: “Anh thử đi hỏi hỗn thế ma vương hay không? Nó nhất định sống hạnh phúc hơn một sách”.

Tôi không hiểu nổi vì sao lại có nhiều người lớn thích huấn luyện con mình thành một sản phẩm theo tiêu chuẩn của một phân xưởng sản xuất, sẵn sàng hi sinh trí tưởng tượng, khả năng sáng tạo và năng lực suy nghĩ độc lập của trẻ con như vậy?

09

Hàng năm ăn tết về quê, cả nhà lần nào cũng cười nhạo tôi không biết đánh mặt chược. Trong mắt họ, không biết đánh mặt chược quả thực là vô cùng nhục nhã. Ngày lễ ngày tết, cơm nước xong xuôi, dọn bàn mặt chược, mọi người nhất tề ngồi vào bàn, chỉ còn một mình tôi lặng lẽ ngồi chơi với bọn trẻ trên sofa. Tình hữu nghị của tôi và thằng cháu được xây dựng từ đó, mọi người lớn khác đều đánh mặt chược, chỉ có tôi chịu chơi với nó.

Thằng nhóc hỏi tôi: “Vì sao thím không đánh mặt chược với mọi người?”

Tôi nói: “Bởi vì thím phải chơi với cháu, nếu không cháu sẽ buồn lắm”.

Người nào đó bên cạnh bóc mẽ tôi: “Bởi vì thím của cháu ngốc quá”.

Tôi: “...”

“Chỉ là em không thêm học chơi thôi”.

Người nào đó: “Tại vì khả năng học tập kém”.

Tôi: “...”

Mẹ F: “Đừng để ý đến nó, chơi xong ván này con vào chơi đi”.

Người nào đó lập tức ngăn cản: “Không được, vợ con mà chơi thì con thắng bao nhiêu cũng không gỡ lại được”.

Tôi: “...”

10

Cùng hấn đi xem show diễn của Lý Tông Thịnh, tên là “Không giữ được thanh xuân”, cái tên này đúng là khiến mọi người thương cảm.

Lý Tông Thịnh đùa: “Mọi người cùng hát với tôi đi ạ, mặc dù... người năm xưa cùng nghe bài hát này với các bạn có thể không phải là người ở bên các bạn lúc này”.

Mọi người cười òa.

Trên đường về tôi hỏi hấn thích bài hát nào của Lý Tông Thịnh nhất. Hấn suy nghĩ một lát, nói: “Bài “Anh thật lòng yêu em”. Mấy năm ra nước ngoài học, anh không dám nghe bài hát này”.

Tôi tưởng tượng hình ảnh một mình hấn tha hương dị quốc, đêm khuya không cầm được nước mắt nghe “Từng đau khổ vì yêu, nhưng anh không né tránh, để bây giờ em trở thành kỉ tích đẹp nhất đời anh. Anh biết anh thật lòng yêu em”, không khỏi cảm thấy đau xót.

“Bài hát này nói đúng tâm sự của anh à?”

“Ừ”.

“Anh rất muốn bảo em hát cho anh nghe đúng không?”

“Không”.

“Sao không?”

“Anh nghĩ sau này nhất định phải bắt em hát cho anh nghe”.

“...”

Các hạ không thể diễn đúng kịch bản được sao? Các hạ tùy tiện đổi lời thoại, tại hạ không diễn tiếp được.

11

Công ty tổ chức đến Thái Lan chơi, đúng lúc F kun được nghỉ phép một tuần, thế là cũng kéo va li đi sang theo. Gã này là một người rất không thú vị, bất kể đi đâu du lịch, hấn đều không đi tham quan danh lam thắng cảnh, cũng không chụp ảnh, phạm vi hoạt động không vượt quá phạm vi 100 m xung quanh khách sạn. Ngồi cả một buổi chiều ở quán cà phê, tôi rủ hấn đi cưỡi voi hấn chê bẩn, dẫn hấn đi vãn chùa hấn nói hấn không tin Phật, hỏi hấn muốn ăn gì hấn suy nghĩ một lát: “Anh thích ăn thịt luộc...”

Tôi cũng phục hấn luôn.

Nhìn hấn đi thật xa tới đây mà bắt hấn ở nhà một mình thì thật sự không đành lòng, thế là tôi hủy bỏ hành trình ở lại khách sạn. Sáng dậy thấy tôi chưa đi, hấn hỏi: “Hôm nay em đi đâu?”

Tôi nói: “Không đi đâu hết, ở nhà với anh”.

Hấn vui ra mặt, dắt tay tôi xuống dưới lầu uống cà phê.

Đồng nghiệp đi chơi một vòng về, phát hiện tôi và hấn ngồi mặt đối mặt, một người đọc báo, một người gõ máy tính, lắc đầu nói: “Hai người tuyệt đối là cặp vợ chồng không thú vị nhất trong lịch sử”.

Bây nào, tôi rõ ràng là người rất thú vị, chẳng qua là bị hấn hại thôi!

12

Tôi phát hiện trí lực của F kun lúc cao lúc thấp, thay đổi theo tình, lúc tâm tình tốt IQ sẽ tụt xuống giai đoạn nhi đồng. Hấn đi chơi với tôi là tâm tình đặc biệt tốt, từ F kun biến thành bạn nhỏ F. Một buổi tối bạn nhỏ F mát xa Thái ở khách sạn, đúng là toàn thân khoan khoái, về kéo tôi dậy nói: “Em xuống học người ta đi, sau này anh đi làm về hôm nào em cũng mát xa cho anh”.

Tôi cười tí mắt: “Được, vậy mai em sẽ đến khách sạn học việc, luyện tập khoảng một trăm lần”.

Hấn giận dữ: “Không được! Làm sao em có thể mát xa cho người khác được?”

Tôi: “Thì anh vừa bắt em đi học người ta mà”.

Hấn tức giận suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói rất tiếc nuối: “Thế thôi vậy, em đừng học nữa...”

Tôi cười hết sức hài lòng, tắt đèn đi ngủ. Một lát sau tôi đột nhiên nói: “Em cho rằng em phải tốt với anh hơn nữa”.

Hấn hỏi: “Vì sao?”

Tôi: “Mọi người đều nên yêu thương trẻ em thiếu năng”.

13

Đi chơi với hấn có một lợi ích là không cần bản đồ. Trong não gã này có sẵn hệ thống GPS, bất kể đi tới đâu hấn đều có thể tìm được chính xác đường về khách sạn.

Cùng đồng nghiệp đi chợ đêm, lạc đường, hai người trợn mắt nhìn nhau. Tôi nói: “Để chị hỏi con chó dẫn đường nhà chị”.

Đồng nghiệp kinh hãi: “Chị mang cả chó dẫn đường đi theo à?”

Tôi gật đầu, gửi tin nhắn. Hai giây sau F kun gọi lại: “Lại lạc đường à?”

Đồng nghiệp phá lên cười.

Từ đó trở đi hình tượng chói lọi của F kun trong mắt đồng nghiệp của tôi tan vỡ. Trò đùa hàng ngày của chúng tôi biến thành:

Nó: “Sao chị không dắt F kun đi theo?”

Tôi: “Hấn đang nằm ở quán cà phê”.

Nó: “Chị phải thường xuyên dắt hấn đi dạo”.

Tôi: “Chị mua cái đĩa ném mang về cho hấn tự chơi một mình”.

Người nào đó còn không biết chuyện này, nếu biết phỏng chừng sẽ bóp chết tôi mất.

14

Đi xem Simon Cabaret show (show diễn của người chuyển giới ở Phuket), hỏi F kun có đi hay không, F kun lắc đầu: “Anh không có hứng thú xem đàn ông”.

Tôi nhướn mày: “Vậy anh có hứng thú xem phụ nữ? Thừa dịp em không có nhà chắc đi xem không ít nhỉ?”

Hấn không đổi sắc mặt: “Anh chỉ có hứng thú xem người phụ nữ của anh thôi, em về sớm một chút”.

Gã này phản ứng quá nhanh, khi đấu võ mồm tôi vĩnh viễn không cách nào thắng được hấn.

Đến nhà hàng nhìn thấy một người đẹp, rất rực rỡ, tôi chụp trộm gửi cho hấn: “Xem mỹ nhân này!”

Hắn trả lời: “Anh cho rằng người chụp ảnh còn đẹp hơn”.

Tôi cầm điện thoại cười ngây ngô một hồi lâu. Đồng nghiệp thò đầu vào xem, đánh tôi một trận: “Thế mà chị còn nói hắn không biết nói lời ngon tiếng ngọt. Hắn là cao thủ trong cao thủ đấy!”

15

F kun có những nguyên tắc hơi quái gở. Nói ví dụ, hắn cảm cúm kiên quyết không uống thuốc, hắn tin chắc uống nhiều nước và vận động nhiều sẽ khỏi.

“Anh hắt hơi cả tuần rồi đấy, mau uống thuốc đi!”

“Không uống, tự nó sẽ khỏi”. Hắn đeo khẩu trang bình tĩnh nói.

Lại một tuần nữa, hắn vẫn hắt hơi không ngừng: “Anh còn như vậy là em sẽ bắt anh đi viện”.

“Không cần, tự nó khỏi”.

Lại một tuần nữa, hắn vẫn kiên quyết không uống thuốc, tôi hỏi vì sao, hắn nói: “Bà nội anh là bác sĩ”.

“Thì sao?”

“Từ nhỏ bà vẫn nói với anh là thuốc nào cũng có tác dụng phụ, bản thân con người tự có sức đề kháng, uống nhiều nước và vận động nhiều sẽ khỏi”.

Tôi cho hắn một chương: “Thế bà nội có nói với anh không nghe lời bà xã sẽ chết rất thảm hay không?”

16

Buổi sáng thứ bảy quá tỉnh dậy, nhớ trong tủ lạnh có pho mát, tôi hỏi F kun muốn ăn hay không. Hắn gật đầu. Tôi bảo hắn đi lấy, gã lười không muốn động, bắt tôi oản tù tì. Tôi thua nhưng cũng không muốn dậy, hai vợ chồng giằng co mười phút, cuối cùng quyết định nhịn đói ngủ tiếp.

Hắn thở dài một tiếng: “Đến lúc sinh con để sai vặt rồi...”

Tôi toát mồ hôi, tưởng tượng cảnh sau này con hỏi tôi: “Mẹ, vì sao bố mẹ lại sinh con ra?”

Đáp: “Bởi vì bố mẹ lười quá, dù sao cũng phải có người làm việc nhà chứ!”

17

Tổng vệ sinh nhà cửa, bầu trời sau cơn mưa được dội rửa xanh ngắt, mây trắng mịn mờ vô biên vô hạn. Tôi phơi quần áo xong ôm dưa hấu nằm trên sofa MUJI cầm thìa xúc ăn. Ve sầu kêu ồn ào trên cây, gió mát thổi mơn man, ánh nắng hắt vào lưng ấm áp, tâm tình tôi rất tốt. Đột nhiên tôi nói: “Khi còn bé có lần mẹ hỏi em lớn lên muốn làm gì”.

“Em trả lời thế nào?” Hắn hỏi.

“Em nói em muốn phơi nắng ăn dưa hấu”.

Hắn bật cười thành tiếng.

“Thật mà. Em thích như vậy. Ánh nắng, tường kính, quần áo giặt sạch, không có việc gấp cần làm, có thể ăn dưa hấu đọc sách cả buổi chiều”.

“Có thể thôi à?”

Tôi quay lại, hắn đang nhìn tôi. Tôi cười tủm tỉm nói: “Còn có anh nữa. Anh là điều em thích nhất trên thế giới này”.

16. Chương 16: Tru Sát Yy

01

Bây giờ Hách Ngũ Nhất làm việc ở nhà xuất bản, mỗi ngày có vô số bản thảo cần đọc, đọc đến lúc suy sụp lại gọi cho tôi kể lể.

Hách Ngũ Nhất: “Chán quá...”

Tôi: “Không cần sửa bản thảo à?”

Hách Ngũ Nhất: “Tớ nói là bản thảo chán quá, truyện nào cũng thế, toàn là tổng tài bá đạo yêu tôi”.

Tôi: “Đọc giả thích xem mà”.

Hách Ngũ Nhất: “Đọc giả thực ra cũng xem chán rồi, nên viết gì đó mới mẻ hơn”.

Tôi: “Quản đốc bá đạo yêu tôi?”

Hách Ngũ Nhất: “Ha ha ha ha, cái này tốt!”

Tôi: “Tình nhân bé nhỏ của cai thầu lạnh lùng?”

Hách Ngũ Nhất: “Trùng sinh: Yêu chủ nhiệm phân xưởng”.

Tôi: “Cưới trước yêu sau: Cô vợ ngang ngược của chủ nhiệm ủy ban dân số kế hoạch hóa gia đình”.

Hách Ngũ Nhất nhanh chóng viết xong văn án:

“Hắn, khôi ngô tuấn tú, lăm lăm nhiều cửa, phóng đảng ngang ngược, là đàn ông quản lý công tác sản xuất của toàn thôn. Trong buổi triển lãm nông sản của tám xã xung quanh, hắn lập tức phát hiện ra nàng.

Hồ phong hoán vũ ở thôn Hoa Sen, hắn lại chỉ mong nâng niu che chở một mình nàng. Hắn tặng nàng chiếc máy cày hiệu Đầu Trâu phiên bản hạn chế vạn người ao ước, vung tiền như rác chỉ để đổi lấy một nụ cười như hoa của nàng. Hắn đưa nàng ra bờ ruộng xem thu hoạch chỉ để nàng có thể nhớ lại thời gian trước kia.

Nàng bỏ trốn, hắn đuổi theo, nàng có chấp thêm cánh cũng không thoát được.

Hắn trúng độc của nàng, vô phương cứu chữa.

“Thiệt Ngưu, anh nhận được thân thể tôi nhưng sẽ không nhận được trái tim tôi”.

Đôi mắt đen của người đàn ông sâu lắng như màn đêm: “Tô Thúy Hoa, anh không ngại chơi trò chơi cấm kị với em...”

Nàng nhắm mắt, rơi lệ, trên chiếc máy tiện trắng tinh nở rộ một đóa sen tuyết”.

Một hôm khác, Hách Ngũ Nhất gọi tôi, gửi cho tôi một đoạn bản thảo:

“Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, nhị hoàng tử đoạt lấy cung tên trong tay thị vệ, nổi giận. Mũi tên rời cung lập tức bắn trúng tim tử hoàng tử, một tiếng sấm vang xé rách chân trời.

Nhìn tứ a ca ngã xuống ngựa, mũi tên đó như đâm vào trong lòng tôi. Máu bắn tung toé lên gương mặt tú lệ của tôi. Nhìn tứ a ca ngã xuống vũng máu, mặt tôi trắng bệch, kinh hãi toàn thân run rẩy, phát ra một tiếng kêu thảm thê lương xé rách tim gan: Không...”

Tôi hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Hách Ngũ Nhất: “Vì sao mỗi lúc suy sụp nhân vật nữ chính đều sẽ kêu không?”

Tôi: “Thế phải kêu thế nào?”

Hách Ngũ Nhất: “Bình thường những lúc này tớ sẽ kêu á ừ, ầu ựt”.

Tôi: “Khó trách bạn lại không được làm nữ chính”.

02

Hách Ngũ Nhất gọi tôi lần nữa.

Hách Ngũ Nhất: “Có đấy không?”

Tôi: “Có”.

Hách Ngũ Nhất: “Tớ nhận được một bản thảo, truyện giang hồ, nữ chính thành lập một môn phái tên là Đại Lan Môn”.

Tôi: “Có vấn đề gì sao?”

Hách Ngũ Nhất: “Tớ cảm thấy cái từ Lan Môn nhìn hơi quen quen, tiện tay tra từ điển Hán ngữ hiện đại, suýt nữa phát khóc. Lan Môn là thuật ngữ đông y, chỉ đoạn giao tiếp giữa ruột già và ruột non. Môn phái này chuyên trị bệnh đường ruột sao?”

03

Hách Ngũ Nhất gọi tôi lần nữa nữa.

Hách Ngũ Nhất: “Bản thảo này quá đáng sợ, thời dân quốc, nam chính là anh rể của nữ chính, nam chính tự nhiên yêu nữ chính, sau đó tự nhiên bỏ vợ, ép vợ phá thai. Nữ chính thượng vị còn ngày ngày tìm cái chết, vừa cảm thấy có lỗi với chị gái vừa liếc mắt đưa tình với anh rể. Không hiểu sao có cái loại truyện như vậy. Nam nữ chính cùng đi chết đi đừng tai họa người khác nữa, quả thực trai trộm gái điếm một cặp trời sinh!”

Tôi: “Ha ha ha ha ha ha ha”.

Hách Ngũ Nhất: “Tớ quyết định rồi! Tớ phải tự viết một quyển sách, kể về một biên tập sửa bản thảo văt vả học máu chết tươi, mở mắt ra xuyên việt đến thế giới tiểu thuyết ngôn tình, quyết chí tự cường thành lập một tổ chức ngầm chuyên môn ám sát loại cẩu nam nữ chỉ biết yêu bất chấp sống chết của người khác này. Tên đã nghĩ xong rồi, gọi là Tru sát YY”.

04

Tôi tạo một nhóm weixin tên gọi “Thiếu nữ không già”, gọi đám khuê mật vào hàng ngày trao đổi tin văt. Lần trước sau khi một minh tinh chơi gái bị bắt, các thiếu nữ triển khai một cuộc thảo luận sôi nổi.

Trưởng phòng: Trời ạ, hần chuyên đóng vai đàn ông tốt cơ mà, sao lại đi chơi gái?

Tiểu C: Thật xấu xa.

Tôi: Bất kể là ai, chơi gái đúng là không thể tha thứ.

Nữ thần: Kì thực chủ yếu vẫn là bởi vì hần không đủ đẹp trai.

Tiểu C: Đẹp trai thì có thể tha thứ à?

Nữ thần: Bạn thử tưởng tượng nếu như người bị bắt là Ngô Ngạn Tổ...

Tiểu C lập tức đổi giọng: Nhất định là anh ấy bị hãm hại!

Tôi: Ngô Ngạn Tổ chơi gái chắc chắn là để vào vai nhân vật cho tốt, đúng là một diễn viên yêu nghề!

Tiểu C: Anh ấy mà bị bắt thật, tớ ngày ngày đến đưa cơm cho anh ấy.

Trưởng phòng: Được anh ấy chơi thật là hạnh phúc! Cầu mong anh ấy đến chơi mình...

Nữ thần: Tiết tháo của các người đâu hết rồi?

05

Đề tài thảo luận hôm nay: Phụ nữ ghét nhất cái gì?

Hách Ngũ Nhất: Thích một chiếc váy trên taobao, đang do dự bị người ta cướp mất, lại còn là chiếc cuối cùng.

Tôi: Đúng, cảm giác này đúng là sống không bằng chết.

Trưởng phòng: Mỗi lần chị mua đồ trên taobao đều chần chừ rất lâu, chỉ có một tình huống là thanh toán không chút do dự: Còn một món duy nhất!

Tiểu C: Tớ ghét nhất đàn ông nói mà không giữ lời!

Tôi nghĩ thấy vấn đề: Chồng bạn làm sao?

Tiểu C: Hắn rõ ràng đã đồng ý nghỉ đông cùng nhau đi du lịch, lịch trình đã in mười mấy trang, cuối cùng hắn lại hủy kế hoạch, lừa tớ gia đình có việc, tớ phát hiện thực ra là hắn đưa một người bạn đến bệnh viện.

Hách Ngũ Nhất: Đến bệnh viện? Bạn hắn làm sao? Nam hay nữ? Không phải là bệnh viện phụ sản chứ?

Tiểu C: Hừ! Hắn dám sao? Gã này đến bệnh viện chỉnh hình, người bạn đó của hắn đến làm mất hai mí!

Tôi: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Tiểu C: Đúng là thần kinh. Đàn ông sắp ba mươi rồi còn đi làm mất hai mí, còn nói là bởi vì một thầy cao tay xem tướng cho, nói hắn mất một mí che mất tài vận.

Trưởng phòng: Thầy tướng đó là người của bệnh viện chỉnh hình đúng không? Ha ha ha ha.

Hách Ngũ Nhất: “Hắn làm ở đâu? Hiệu quả được không? Mấy ngày hết sưng? Bao nhiêu tiền?”

Tiểu C: Bạn tập trung vào chủ đề đi!

Nữ thần: Thực ra các bạn sai hết rồi, phụ nữ ghét nhất phải là bạn gái cũ của bạn trai.

Trưởng phòng, tiểu C, Hách Ngũ Nhất đồng thanh: Không sai!!!

Hách Ngũ Nhất: Sinh vật đáng ghét nhất trên thế giới này chính là bạn gái cũ vẫn còn chưa dứt tơ tình.

Tiểu C: Tớ và hắn kết hôn chưa được bao lâu, bạn gái cũ của hắn hai giờ đêm gửi tin nhắn cho hắn, nói dạo này tâm tình không tốt, thường xuyên mất ngủ.

Hách Ngũ Nhất: Chồng bạn trả lời thế nào?

Tiểu C: Hắn đưa điện thoại cho tớ luôn. Tớ trả lời “Liên quan quái gì đến tôi?”

06

Trước kia đi học trưởng phòng thường xuyên thuê tiểu thuyết tình cảm đọc. Dạo đó gần trường học nào cũng có một hiệu cho thuê sách, trên giá sách bày đầy các loại tiểu thuyết tình cảm Đài Loan bìa ngoài in hình người đẹp. Sau đó lên đại học, mọi người đa số đều có máy tính, chị lên mạng down tiểu thuyết về đọc. Trong máy tính của chị có 2 Gb truyện, như một thư viện. Có hôm tôi đột nhiên phát hiện chị bắt đầu viết tiểu thuyết. Hỏi vì sao, chị đáp: “Chị nhắn cho một tác giả trên mạng, nói với tác giả nam phụ không nên như thế này mà nên như thế kia, nam chính và nữ chính nên thế này, con gái thì thế nọ... Tác giả nói im mồm, có giỏi thì viết đi. Chị nghĩ bụng, thôi được, vậy tôi viết cho bà xem!”

Từ đó trưởng phòng bước lên con đường viết truyện trên mạng, chúng tôi đều bày tỏ sự ủng hộ mạnh mẽ. Hôm trưởng phòng đào hồ, chị yêu cầu mọi người trong phòng dẫn đi ăn một bữa. Lúc về phòng chị tắm rửa thay quần áo, mở máy tính, chúng tôi nín thở không dám quấy rầy tác giả. Chỉ chốc lát sau phát hiện tác giả đang xem phim. Tôi nổi giận: “Trưởng phòng! Chị bảo phải viết truyện cơ mà?”

“Chị đang tìm linh cảm, xem xong tập này sẽ viết!”

Thôi được.

Xem hết tập phim, chị lại lên taobao.

“Trưởng phòng, chị bảo phải viết truyện cơ mà?”

“Chị định tiêu hết tiền trong tài khoản rồi viết, như thế gọi là tự dồn mình vào chân tường”.

Thôi được.

Xem taobao xong, chị lăn ra ngủ.

“Trưởng phòng, chị bảo phải viết truyện cơ mà?”

“Hôm nay chị đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai dậy viết”.

Thế là chị ngủ một giấc đến trưa hôm sau.

Bốn năm đại học, trưởng phòng không viết được một quyển sách nào, nhưng không biết tại sao mẹ chị lại biết chuyện này, gặp ai cũng khoe: “Con gái tôi học ngữ văn, là một tác giả!”

Người ta nói giỏi thật, xin hỏi lệnh thiên kim viết truyện gì để tôi đọc thử. Mẹ trưởng phòng nói: “Con gái tôi dặn không được nói, chị cũng đừng nói gì với nó, tôi sợ nó không vui”.

Bốn năm đại học tôi bị trưởng phòng lừa mất vô số bữa cơm, cuối cùng cũng học thành thực chiêu này. Đến lúc tôi viết sách, nhà tôi thường xuyên có cảnh:

F kun: “Đêm nay em có viết không?”

“Viết chứ, nhưng bây giờ em đói lắm”.

“Muốn ăn gì?”

“Lẩu”.

“Gần nửa đêm ai ăn lẩu?”

“Nhưng ăn no mới có sức viết, em phải thức đêm mà”.

“Được rồi”. F kun thoả hiệp, nửa đêm dẫn tôi ra ngoài ăn. Tôi ăn no căng bụng, hả lòng hả dạ về nằm xuống ngủ.

“Em bảo thức đêm cơ mà?”

“Ai da, hôm nay muộn quá rồi, em đi ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai dậy viết”.

Không có gì phải nghi ngờ, hôm sau tôi ngủ đến trưa. Người nào đó nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh không bao giờ tin em nữa”.

07

Có một cô bé nhắn cho tôi trên weibo, khen F kun một hồi, sau đó nói tôi là “Người phụ nữ vững vàng như tháp Eiffel”.

Tôi lược bớt đoạn khen hần, đọc đoạn khen tôi cho hần nghe. Hần nghe xong hỏi tôi hết sức chân thành: “Nói em giống tháp Eiffel... là bởi vì cân nặng à?”

Là bởi vì tôi kiên cường a a a a a!

08

Viết trên weibo: “Mặc dù tôi suốt ngày khoe khoang chuyện tình yêu của tôi, nhưng nói thật, tình yêu không phải toàn bộ cuộc đời, nó là hoa trên gấm, không có hoa gấm vẫn đẹp như thường. Ngoài trẻ trung, xinh đẹp, được đàn ông yêu, chẳng lẽ phụ nữ không nên cố gắng học tập, không ngừng trưởng thành, chứng tỏ giá trị của bản thân hay sao? Nhìn ra xa một chút, thế giới này rộng lớn hơn bạn tưởng tượng, bạn nên cùng người bạn yêu đi xem trời đất bao la chứ không phải ôm nhau sưởi ấm cho nhau”.

Cảm thấy mình viết rất triết lí, tràn ngập trí tuệ, tôi đọc cho F kun nghe. Hần vuốt cằm hết sức bất mãn: “Thì ra anh chỉ là hoa trên gấm”.

09

Người nào đó còn bất mãn rất nhiều. Hần nói nhất quyết không đọc thứ tôi viết, nói tôi viết quá vòng vo. Nhưng gã này lại không kiềm chế được lòng hiếu kì của mình, mỗi khi tôi lọc cọc gõ chữ là hần lại cầm cốc trà ngồi xuống bên cạnh tôi như vô tình. Có lúc tôi viết đến đoạn vui bật cười ha ha, hần lập tức làm bộ ghét bỏ: “Cười ngây ngô gì đấy?”

Tôi: “Em nhớ hôm chúng ta ngồi cùng bàn, em chạy đến ngồi xuống bên cạnh anh. Anh đang nghe nhạc, em bắt chuyện hỏi anh nghe cái gì, anh nghiêm mặt nói là Beatles, vẻ mặt đầy khinh bỉ”.

Hắn: “Anh nói là The Beatles”.

Tôi: “Như nhau mà”.

Hắn: “Không giống, viết là nó phải chuẩn”.

Tôi: “Vâng vâng vâng”.

Hắn: “Năm mười lăm tuổi tôi và hắn ngồi cùng một bàn... Đoạn này sai rồi, chúng ta tháng 9 khai giảng, khi đó em đã mười sáu tuổi rồi”.

Tôi: “...”

Hôm qua hắn nhìn thấy tôi viết mục lục, hết sức bất mãn: “Vì sao viết sách về anh mà có một chữ “thân ái” duy nhất lại là của Hách Ngũ Nhất?”

“Anh đừng tự yêu, ai nói với anh sách này viết về anh?”

“Chẳng lẽ không phải viết về anh à?”

“Viết về thanh xuân của em”.

“Thanh xuân của em không phải là anh sao?”

Tôi quả thực không biết nói sao.

17. Chương 17: Hỏi Nhanh Đáp Gọn

Biên tập: “Xin hỏi tên hai vị?”

F: “F”.

Q: “Kiều Nhất”.

Biên tập: Có biệt danh không?

F: “Không có”.

Q: “Năm. Kiều Nhị, Kiều buông thả, Kiều xinh đẹp... Quá nhiều, còn có người gọi tôi là Kiều đại nương, Kiều cô cô nhưng tôi làm như không nhìn thấy”.

Biên tập: “Bình thường xưng hô đối phương thế nào?”

F: “Tên”.

Q: “F kun, F bạn học, F đại gia, lúc có việc muốn nhờ thì gọi là ông xã”.

Biên tập: “Muốn đối phương xưng hô mình thế nào?”

F: “Ông xã”.

Q: “Gọi tên là tốt nhất. Ngàn vạn lần đừng gọi là bảo bối, hơ ni, thân ái, nói ra từ miệng anh ấy thật là đáng sợ”.

Biên tập: “Chuông điện thoại di động là gì?”

F: “Mặc định”.

Q: “Hey Jude”.

Biên tập: “Loại hình âm nhạc thích nhất?”

F: “Rock ‘n roll”.

Q: “Jazz”.

Biên tập: “Ban nhạc thích nhất?”

F: “The Beatles”.

Q: “The Beatles”.

Biên tập: “Lần đầu tiên nhìn thấy đối phương có cảm giác gì?”

F: “Con bé này là ai?”

Q: “Thằng cha này thật khó tính”.

Biên tập: “Có thể hình dung đối phương bằng một loài động vật?”

Q: “Sói xám”.

F: “Trùng đế giày”.

Q: “Đó là con gì?”

F: “Một loại sinh vật đơn bào không có đầu óc”.

Q: “Người ta hỏi là động vật cơ mà?”

F: “Thôi được, Husky”.

Q: “Vì sao?”

F: “Em đoán xem”.

Q: “...”

Biên tập: “Valentine muốn đối phương tặng quà gì?”

F: “Không quan tâm, cần gì tôi tự mua”.

Q: “Mở giỏ hàng của tôi trên taobao là biết”.

Biên tập: “Lần đầu tiên hẹn hò ở đâu?”

F: “Sau khi xác định quan hệ, lần đầu tiên đi ăn lẩu Trùng Khánh, vốn định dẫn cô ấy đi ăn cơm Tây nhưng cô ấy nói muốn ăn lẩu”.

Q: “Từ đó có thể thấy em thật sự không coi anh là người ngoài...”

Biên tập: “Lần hẹn hò ấn tượng sâu nhất là ở đâu?”

F: “Lần tôi đến Trường Sa tìm cô ấy, kì thực không coi như hẹn hò. Khi đó chúng tôi còn chưa yêu nhau. Thời gian đó tâm tình tôi rất tồi, bà nội nuôi tôi từ nhỏ qua đời, tôi về nhà chịu tang, cảm thấy mình thật sự không cầm cự được nữa. Cô ấy ngược lại, tất cả đều rất tốt, công việc cuộc sống đều hài lòng. Tôi rất mừng cho cô ấy, nhưng không ngờ sau đó cô ấy lại bỏ việc đến Bắc Kinh vì tôi”.

Q: “Một lần gần đây. Tháng trước chúng tôi đi trượt tuyết, đến khu trượt tuyết mới biết người ta đóng cửa rồi, trên đường về đói cồn cào, tìm được một quán nhỏ giữa rừng núi hoang vắng, đồ ăn lại rất ngon. Phong cảnh trên đường về cũng rất đẹp, trời cao đất rộng, lòng người cũng trải rộng hơn. Hôm đó rất vui, vui vẻ ngoài kế hoạch”.

Biên tập: “Lần đầu tiên hôn có cảm giác gì?”

Q: “Còn chưa phản ứng lại đã bị hôn rồi”.

F: “Đợi một hồi lâu, cuối cùng cũng tới hôm nay”.

Biên tập: “Lần đầu tiên H có cảm giác gì?”

Q: “Khụ khụ...”

F: “Mơ một hồi lâu, cuối cùng cũng thực hiện được giấc mơ”.

Q: “Xin hỏi anh đang làm thơ à?”

Biên tập: “Ưu điểm lớn nhất của đối phương?”

Q: “Rất nhiều, tự tin, kiên trì, có trách nhiệm, tóm lại tôi rất sùng bái anh ấy”.

F: “Lương thiện, kiên cường, thông minh, thú vị”.

Q: “Em có nhiều ưu điểm như vậy sao?”

F: “Em có”.

Q: “Em kiên cường thế nào? Em vấp ngã một cái cũng khóc”.

F: “Đấy là em ngốc”.

Q: “Anh vừa nói em thông minh mà?”

F: “Em chỉ thỉnh thoảng thông minh, phần lớn thời gian là ngốc”.

Q: “...”

Biên tập: “Khuyết điểm lớn nhất của đối phương?”

F: “Làm việc không có kế hoạch”.

Q: “Gia trưởng”.

Biên tập: “Thay đổi lớn nhất vì đối phương?”

F: “Trở nên dịu dàng”.

Q: “Biến thành công cụ công việc như anh ấy. (Thở dài). Thật hoài niệm thời vui vẻ an nhàn trước kia”.

Biên tập: “Bạn yêu đối phương đến mức nào?”

F: “Câu hỏi này thật ngu ngốc”.

Q: “Biên tập đại nhân, anh ấy mắng ngài kìa!”

Biên tập: “Đối phương nói gì sẽ khiến bạn không thể từ chối: “

Q: “Theo phân tích của anh, chuyện này sẽ có 5 khả năng, khả năng đầu tiên blah blah, khả năng thứ hai blah blah, khả năng thứ ba lại có hai trường hợp...”

F: “Chỉ cần là yêu cầu hợp lí, tôi sẽ không từ chối. Còn hợp lí hay không thì phụ thuộc tâm tình của tôi”.

Q: “Biên tập đại nhân thấy chưa? Đúng là cáo già”.

Biên tập: “Nếu đối phương hẹn hò đến muộn 1 tiếng, bạn sẽ làm thế nào?”

Q: “Đến muộn 1 tiếng đối với anh ấy thì quả thực quá bình thường, tôi quen rồi”.

F: “Tôi thường xuyên có việc đột xuất cần giải quyết”.

Q: “Nếu em đến muộn một tiếng?”

F: “Anh đi về trước. Bye bye”.

Q: “...”

Biên tập: “Nếu phát hiện đối phương ngoại tình bạn sẽ làm thế nào?”

F: “Cùng cô ấy đi du lịch, tỉnh táo nói chuyện, về rồi mới suy nghĩ có cần tiếp tục sống với nhau không”.

Q: “Tôi tán thành cách làm của anh ấy, có điều câu hỏi này dễ phá hỏng tình cảm vợ chồng, không nên hỏi”.

Biên tập: “Lúc buồn nghe bài hát gì sẽ khóc?”

Q: “Lúc tôi buồn nghe bài gì cũng khóc”.

F: “Không khóc”.

Q: “Rõ ràng có, lần trước anh có nói mà”.

F: “Bài gì?”

Q: “Anh thật lòng yêu em của Lý Tông Thịnh”.

F: “Anh chỉ nói nghe rất có cảm xúc”.

Q: “Khác gì nhau”.

Biên tập: “Đối phương đã nói gì khiến bạn cảm động?”

F: “Theo anh, đi đâu, làm gì cũng tốt”.

Q: “Em nói bao giờ?”

F: “Lần trước cùng Hách Ngũ Nhất ra ngoài, em uống nhiều, về ôm anh nói”.

Q: “Hình như là trong một quyển tiểu thuyết nào đó, quả nhiên uống nhiều thật”.

F: “...”

Biên tập: “Kiều Nhất dường như rất thích uống rượu, F kun mặc kệ à?”

F: “Cùng bạn ra ngoài vui vẻ uống chút rượu rất bình thường, không say là được”.

Q: “Lại đây hôn một cái!”

Biên tập: “Bất đồng lớn nhất giữa hai bạn là gì?”

F: “Đã giải quyết rồi”.

Q: “Bất đồng lớn nhất của chúng tôi là thông thường khi có chuyện gì anh ấy chỉ nói với tôi kết quả mà không bàn bạc với tôi. Anh không thể để em có cảm giác được góp sức giải quyết hay sao?”

Biên tập: “Mười năm tới có kế hoạch gì cho gia đình: “

F: “Sau khi có con rời khỏi Bắc Kinh”.

Q: “Chúng tôi muốn chuyển đến một thành phố thích hợp để sống. Cụ thể còn chưa nghĩ ra nên đến đâu”.

Biên tập: “Nếu có con sẽ đặt tên là gì?”

F: “Tạm thời chưa suy nghĩ”.

Q: “Con trai chưa nghĩ, con gái đặt tên là Hữu Dung”.

F: “Vì sao?”

Q: “Bởi vì hữu dung nãi đại”. (ND: một câu thành ngữ, hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại, nghĩa là biển thu nạp trăm sông, biết dung hợp nên biển lớn. Nãi nguyên gốc đồng âm với nãi là sữa/ngực).

Biên tập: “Thích con trai hay con gái?”

F: “Không quan tâm”.

Q: “Con trai”.

F: “Vì sao?”

Q: “Bởi vì mẹ nó tính đàn ông, không biết cách nuôi dạy con gái”.

F: “...”

Biên tập: “Người yêu cũ muốn quay lại làm thế nào?”

Q: “Sờ trán hần xem có sốt không”.

F: “Tôi không có người yêu cũ”.

Q: “Hồi tiểu học anh có một má hồng tri kỉ thường xuyên nắm tay nhau đi học về mà?”

F: “Ai nói với em thế?”

Q: “Mẹ chồng em. Người ta còn viết thư tình cho anh nữa, trên tấm thiệp mừng năm mới vẽ đầy trái tim, viết tên hai người”.

F: “Sao chuyện này mà mẹ cũng kể cho em?”

Q: “Chuyện gì mẹ cũng kể cho em hết”.

Biên tập: “Có tiếp tục làm bạn với người yêu cũ không?”

Q: “Có. Quan hệ của tôi và thiếu gia rất tốt, đi gặp hần hoặc đến buổi tụ tập nào có hần tôi đều nói trước với F. Bạn học F chỉ mạnh miệng thế thôi, thực ra bạn ấy rất yên tâm về tôi”.

F: “Ai bảo em là anh yên tâm?”

Q: “Anh phải có lòng tin vào chính mình chứ. Hần làm sao so được với anh”.

Biên tập: “Nếu người yêu cũ tìm bạn vay tiền làm thế nào?”

Q: “Thiếu gia chắc sẽ không suy bại đến mức phải vay tiền tôi đâu”.

F: “Nếu thật sự rất khẩn cấp thì giao cho anh giải quyết”.

Biên tập: “Quyển sách có ảnh hưởng lớn nhất đến bạn?”

F: “Rất nhiều”.

Q: “Truyện tranh có tính không? Slam Dunk”.

Biên tập: “Nữ thần/nam thần của bạn là ai?”

F: “Sophie Marceau”.

Q: “Em ngày ngày giặt quần áo nấu cơm cho anh mà còn không bằng một cô nàng người Pháp chưa từng thấy mặt à?”

F: “Thì hỏi là nữ thần mà”.

Q: “Nữ thần chính là người phụ nữ yêu nhất”.

F: “Được rồi, là em và mẹ anh. Thế nam thần của em là?”

Q: “Quá nhiều, một trang giấy viết không hết. Châu Kiệt Luân, Ngô Ngạn Tổ, Kimura Takuya, Nguyên Bân, Bae Yong-joon trước 35 tuổi, James McAvoy, Keanu Reeves, Richard Tiffany Gere, Hugh Grant, Mitsui Hisashi, Conan Edogawa, Edward, Sanji, Luffy...”

F: “...”

Biên tập: “Có sở thích khác người nào không?”

Q: “Lúc suy nghĩ thích cắn móng tay, cho nên móng tay tôi rất ngắn”.

F: “Không có”.

Q: “Rõ ràng anh thích ăn sô cô la, đàn ông thích ăn sô cô la quả thực khác người”.

Biên tập: “Thích động vật gì?”

F: “Chó”.

Q: “Voi”.

F: “Vì sao là voi?”

Q: “Nhìn có vẻ rất hiền lành”.

Biên tập: “Dạo này đang đọc sách gì?”

F: “Thế giới tầm thường của Lộ Dao”.

Q: “Hồ Walden, chữa mắt ngủ rất công hiệu, lật hai trang đã ngủ rồi”.

Biên tập: “Dạo này thường nghe bài gì?”

F: “Time in a bottle của Jim Croce”.

Q: “Cross my mind của Twin Forks”.

Biên tập: “Bộ phim thích nhất?”

F: “Giây nhỏ, một bộ phim Iran, cực kì chất phác hồn nhiên”.

Q: “Life is beautiful”.

Biên tập: “Thời khắc nào đối phương làm cho bạn có cảm giác tim đập thành thịch”.

Q: “Hồi đi học mọi người đều nói anh ấy đẹp trai, tôi không thấy thế. Mãi cho đến một lần anh ấy thi đấu với anh trai tôi, anh ấy mặc âu phục, lúc nhìn thấy anh ấy tôi choáng váng một lát. Sau khi mặc âu phục khí chất khác hẳn, lần đầu tiên cảm thấy gã này thật là đẹp trai”.

F: “Quên rồi”.

Q: “Bịa bừa một chuyện nịnh em không được sao?”

F: “Bây giờ”.

Q: “Anh bịa có thành ý một chút được không?”

Biên tập: “Có chuyện gì muốn làm nhưng vẫn chưa làm được?”

F: “Nhảy dù, tôi sợ độ cao”.

Q: “Xăm. Người nào đó không cho” (liếc mắt).

Biên tập: “Sinh nhật năm nay cầu nguyện gì?”

F: “Không cầu nguyện gì”.

Q: “Không thể nói”.

Biên tập: “Cảm thấy mình yêu đối phương nhiều hơn hay ngược lại?”

Q: “Cái này rất khó nói, không có một tiêu chuẩn đo đạc nào”.

F: “Tôi yêu cô ấy nhiều hơn”.

Biên tập: “Nếu hai người hoán đổi thân xác, phải đóng vai đối phương một tuần, ai sẽ lộ tẩy trước?”

Q: “Chắc là tôi”.

F: “Cô ấy”.

Biên tập: “Nếu linh hồn đối phương nhập vào thân thể Quan Triều, phải hôn lưỡi mới có thể biến lại, bạn có sẵn sàng không?”

Q: “Chịu đựng buồn nôn mà hôn”.

F: “Ai thèm nghĩ vấn đề này làm gì? Không hiện thực”.

Biên tập: “Bạn muốn làm nghề gì nhất?”

Q: “Cướp biển”.

F: “Hải quân”.

Q: “Vì sao?”

F: “Đuổi cướp biển”.

Q: “Lạnh quá”.

Biên tập: “Bạn cho rằng trạng thái tốt nhất của tình yêu là gì?”

Q: “Bạn tối tăm trời đất nhưng vừa nghĩ đến anh ấy là lại yên tâm”.

F: “Chính là như bây giờ”.

Biên tập: “Nguyện vọng lớn nhất của bạn hiện nay là gì?”

Q: “Mau viết xong”.

F: “Nghỉ phép, cùng cô ấy đi du lịch”.

Q: “Đi Thổ Nhĩ Kỳ nhé?”

F: “Được”.

Q: “Lần nào anh cũng nói như vậy, sau đó cho em leo cây”.

Biên tập: “Một đời chỉ yêu một người có cảm thấy hơi đáng tiếc không?”

Q: “Không. Cuộc đời ngắn lắm, cần gì tốn hao nhiều tinh lực đi yêu rất nhiều người? Có một là đủ rồi”.

F: “Chọn vô số người cuối cùng tìm được người thích hợp nhất với mình, hoặc tốn rất nhiều năm hòa hợp với một người, cả hai thực ra đều mạo hiểm như nhau. Cách thứ hai cảm thấy có thành tựu hơn”.

Q: “Cũng phải nói lại, ai nói tôi cả đời chỉ yêu một người chứ? Tôi yêu rất nhiều người, còn trông chờ sau này bao Trương Chấn nữa”.

F: “Hôm nay em chưa uống thuốc à?”

Biên tập: “Kiều Nhất họ Kiều đúng không?”

Q: “Không phải”.

Biên tập: “Vì sao gọi là Kiều Nhất?”

Q: “Lúc đăng kí weibo tiện tay gõ. Trước kia xem “Friends” tôi thích Joey nhất, cho nên tiện tay gõ Kiều Nhất. Sớm biết có hôm nay tôi đã chọn một cái tên hay rồi”.

Biên tập: “Họ của F kun bắt đầu bằng chữ F đúng không?”

Q: “Nếu tôi nói cũng tiện tay gõ thì có bị hành hung không? Ha ha ha”.

F: “Tên tiếng Anh của tôi là Frank”.

18. Chương 18: Trong Cuộc Sống Mọi Thứ Thay Đổi Nhanh Chóng Đây, Tôi Muốn Tìm Thứ Gì Vĩnh Cửu

01

Lúc yêu chúng tôi chia tay một lần. Hần thường xuyên phải đi công tác, mỗi lần đi là một hai tháng, không có nhiều thời gian ở bên tôi, tôi luôn cô đơn một mình.

Bị ốm sốt 42 độ, sợ mình sẽ chết, tôi cố gượng bò lên một mình bắt xe đến bệnh viện.

Hết giờ làm về nhà phát hiện ống nước trong bếp bị vỡ, cả nhà bị ngập, trần phào sập mất một nửa, một mình chạy đến phố xây dựng tìm công nhân đến sửa chữa lại.

Có một đêm làm về muộn quá mệt mỏi ngủ trên xe buýt, ngủ một giấc đến cuối bến, một giờ sáng đi một mình trên đường hơn một tiếng mới bắt được xe. Về đến nhà mở cửa, tối đen như mực, đặt chìa khóa xuống đường như cũng có thể nghe thấy tiếng vang, trong lòng trống rỗng.

Vui vẻ hay âu sầu không thể nào chia sẻ, cười vui hay rơi lệ không có người ôm, có lúc nghĩ bạn trai thể này khác gì không có. Tôi vì hắn mới đến đây, vì sao mỗi lần tôi cần hắn hắn đều không có mặt?

Có một lần tôi suy sụp, hình như là kỉ niệm một năm yêu nhau, vốn hẹn cùng tổ chức nhưng hắn nhận được thông báo đột xuất phải đi. Lúc hắn chuẩn bị hành lí, tôi đột nhiên khóc. Tôi biết hắn trọng sự nghiệp, cũng biết hắn không làm khác được, tôi hiểu hết, nhưng tôi vẫn cảm thấy tủi thân, chỉ muốn khóc một trận thỏa thích. Hắn ôm tôi mặc cho tôi khóc, chờ tôi thút thút cuối cùng ngừng nước mắt, đột nhiên hắn nói, nếu em thật sự đau khổ như vậy thì chúng ta chia tay nhé. Giọng hắn đặc biệt bình tĩnh. Rất kì quái, trong nháy mắt đó tôi cũng rất tỉnh táo, lau khô nước mắt nói tốt. Hắn nhanh chóng nộp tiền thuê nhà một năm tiếp theo cho tôi, chuyển đồ của mình đi, thế là chúng tôi chia tay.

Hai tháng sau Hách Ngũ Nhất nghe nói hắn và tôi chia tay, tức giận chạy đến tìm hắn, vốn muốn đánh hắn một trận, lúc gặp mặt lại suýt nữa không nhận ra, hốc hác như cái xác không hồn. Hách Ngũ Nhất về nói với tôi, làm lành đi, đó là hắn không nỡ để bạn tủi thân, hắn thật sự yêu bạn đến thăm rồi.

Anh trai tôi mách nước cho hắn, nói em gái anh mềm lòng, chú tìm lí do nào đấy gửi tin nhắn cho nó, nhắn đi nhắn lại là xong chuyện. Cuối cùng hắn nhắn tin cho tôi: “Vốn định nhắc em trời lạnh phải mặc nhiều áo, nhưng... mẹ nó, đợi một tuần mà trời vẫn nắng to”.

Tôi đọc tin nhắn vừa khóc vừa cười.

Sau đó hắn nói với tôi, đêm đó chia tay hắn chuyển đồ đi, đứng ven đường hút thuốc lá, sặc chảy nước mắt nước mũi, lần đầu tiên trong đời cảm thấy mình vô dụng.

Trước đó chúng tôi chung sống, hắn luôn là người mạnh mẽ hơn. Khi đó tôi đột nhiên phát hiện, trong tình yêu người người đều bình đẳng, thì ra hắn cũng không tự tin, cũng sợ, cũng mềm yếu, cũng dè dặt, cũng không biết nên yêu một người thế nào. Tôi nghĩ tình yêu có thể không phải ai điều dắt ai mà hai bên phải cùng trưởng thành mới có thể được yên tâm và tự tại. Nếu nói thích là khát vọng chia sẻ những gì tốt đẹp với nhau, thì yêu là sẵn sàng cùng gánh vác những gì tồi tệ. Tôi biết con đường này rất dài, may mà cuộc đời cũng rất dài, tôi muốn cùng hắn chậm rãi đi hết con đường.

02

Có một lần công ty hắn liên hoan, hắn bị chuốc quá chén. Nửa đêm tôi nhận được điện thoại của đồng nghiệp của hắn, gọi tôi đến đón hắn, nói gã này uống say rồi nói thể nào cũng không đi, cứ ôm chai rượu đi tìm vợ. Tôi dở khóc dở cười, thay quần áo vội vã chạy tới. Trên đường về tôi lái xe, hắn ngồi yên trên ghế phụ lái, mắt long lanh nhìn tôi. Khi uống say hắn rất đáng yêu, như một bạn nhỏ, hỏi gì đáp nấy. Tôi trêu hắn: “Anh là ai?”

Hắn rất lớn tiếng nói tên mình.

“Vậy em là ai?”

“Sophie Marceau!”

Ồ, bạn học F, tư duy của bạn còn ở trên trái đất không?

“Sophie Marceau sao lại tới đón anh được? Cho anh một cơ hội nữa, em là ai?”

“Audrey Hepburn!” Hắn cười ngây ngô trả lời.

Tôi đành phải theo hắn: “Thế Sophie Marceau và Audrey Hepburn ai đẹp hơn?”

Hắn lắc đầu nguây nguẩy: “Đều không đẹp!”

“Thế ai đẹp?”

“Bà xã anh!”

“Bà xã anh là ai?”

“Kiều Nhất!”

Vờ vịt một hồi lâu thì ra gã này không say.

Về đến nhà tôi bắt hắn đi tắm, hắn chơi xấu không đi, ôm tôi gọi: “Bà xã!”

Ôm rất lâu, đột nhiên hắn nói rất cảm tính: “Anh phải tốt với em hơn nữa”.

Tôi hỏi vì sao, hắn nói: “Em là con gái, tha hương đến đây chịu khổ đều là vì anh”.

Tôi rất vui vẻ, nói tôi là con gái sao? Bây giờ ra đường gặp các bạn nhỏ đều gọi tôi là cô là thím hết cả.

Hắn không nói được gì: “Người bình thường phải cảm động vì nửa câu sau chứ?”

Suy nghĩ một lát lại nói: “Đúng, bà xã anh không phải người tầm thường”.

Tôi cười to. Thực ra tôi chưa từng cảm thấy mình tha hương. Nói đến chuyện này quả thực cũng rất khổ cực, lúc vừa tới Bắc Kinh tôi thuê chung nhà với người khác, dùng chung phòng tắm và phòng bếp. Khi đó nguyện vọng lớn nhất của tôi chính là có nhà vệ sinh độc lập, nếu có thể có bồn tắm để tắm một cái thì quả thực là hưởng thụ xa hoa, cuộc đời cũng viên mãn rồi. Khi đó tôi và F kun ở hai đầu thành phố Bắc Kinh, mỗi ngày đi làm về lại vui vẻ chen tàu điện ngầm đến chỗ hắn. Hắn thường phải làm đến rất muộn, chúng tôi ăn cơm dưới lầu. Dưới lầu công ty hắn có một cô bán súp cay rất ngon, hắn không cho tôi ăn, nói không vệ sinh. Hắn luôn có những lúc rất cố chấp, cảm cúm không uống thuốc, không ăn quán ven đường, cuối cùng bị tôi mè nheo quá phải tha hiệp.

Sự nghiệp của chúng tôi vừa khởi đầu, đều không có bao nhiêu tiền. Lúc F kun mới đi làm bị chơi khăm rất thảm, tin nhầm người, gần như bị tẩy chay trong ngành nghề, còn nợ rất nhiều, thật sự là đến bước đường cùng, chỉ có thể gọi về cho cha. Cha hắn không nói một lời gửi tiền vào tài khoản của hắn. F kun nói khi đó nhìn thấy tin nhắn cha chuyển khoản thành công, hắn cảm thấy cực kì nhục nhã. Cuộc đời hắn vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, chưa chịu tấn công gì, lần đó suýt nữa không gượng dậy được, thường xuyên ngồi như người mất hồn vài tiếng. Đêm đến mất ngủ, nằm ngủ giường không ngủ được lại bỏ dậy làm việc điên cuồng, đến sáng đi làm, gần như không ngủ. Sau đó hắn nói với tôi, nếu không phải tôi đột nhiên đến Bắc Kinh, hắn cũng không biết trạng thái này sẽ duy trì tới khi nào. Bây giờ tôi vẫn rất mừng vì đã cùng hắn vượt qua thời kì gian nan nhất.

Trước khi đến tôi không hề biết tình hình hắn như vậy, nếu biết tôi nhất định sẽ đến bên hắn sớm hơn. Ấn tượng rất sâu là có một lần chúng tôi đến IKEA, hắn thích một chiếc đèn bàn, 799 tệ, thật sự hơi xa xỉ đối với chúng tôi khi đó, thế là lưu luyến đi tiếp. Tháng đó tôi nhận tiền lương, chuyện đầu tiên chính là đến mua chiếc đèn bàn đó cho hắn: “Em tin rằng tất cả những khó khăn bây giờ đều là chuyện anh và em sẽ phải trải qua trong đời, không có tiền, áp lực lớn, không thành công, người nào cũng sẽ có lúc gặp chuyện như vậy. Anh không cần lo, từ từ sẽ tốt hơn, cùng lắm là em nuôi anh”.

Sau đó chúng tôi chuyển nhà mấy lần, vẫn mang theo chiếc đèn này.

Lần trước tôi hỏi hắn: “Em đã nói lời nào khiến anh có ấn tượng rất sâu không?”

Hắn nói: “Em nói em nuôi anh”.

“Có phải anh rất cảm động không?”

Hắn nói: “Không, tức giận đến cả đêm không ngủ”.

“Vì sao?”

“Có nuôi cũng là anh nuôi em. Sau này không được nói như thế nữa”.

Có lúc tôi không thể nào đoán được hắn nghĩ gì.

03

Cuối tuần thức dậy rất sớm, đến siêu thị gần nhà mua đồ. Mây đen cuộn cuộn, xem ra sắp mưa, lại ôm tâm lí cầu may, nghĩ đi nhanh về nhanh chắc sẽ không dính mưa, thói quen không thích mang ô của tôi đến bây giờ vẫn không thay đổi. Nhanh chóng mua đồ chuẩn bị về nhà, vừa đi ra đã gặp mưa to, đợi một hồi vẫn không tạnh đành phải gọi điện thoại cho hắn. Lúc tôi đi hắn còn đang ngủ.

“Dậy chưa?”

“Gì thế?”

Nghe giọng nói vẫn còn ngái ngủ.

“Em không mang ô, đến Carrefour đón em, trời mưa rồi”.

Hắn lẩm bẩm một câu không được cái nước gì rồi gác máy. Tôi đứng ngoài cửa siêu thị đợi hắn, thấy mưa ngút dần, trong lòng hơi hồi hận đã đánh thức hắn, lẽ ra nên để hắn ngủ thêm một lát.

Đột nhiên nhớ lại năm lớp 12, cũng là một ngày mưa, tôi không mang ô, đứng trú mưa ở cổng trường. Thời gian đó quan hệ giữa tôi và hắn dường như rất tế nhị, có nhiều người gán ghép chúng tôi, tính tôi hướng nội, mỗi lần bị trêu đùa cực kì quẫn bách, không biết nên làm thế nào đành phải cố gắng tránh hắn. Có lẽ hắn cũng cảm thấy tôi đang tránh hắn nên không chủ động nói chuyện với tôi. Hôm đó tôi đứng dưới mái hiên, nhìn thấy hắn và một đám học sinh nam lớp toán từ trường đi ra, tôi nhanh chóng cúi đầu làm bộ không nhìn thấy. Một đám người đi qua bên cạnh tôi, hắn đi bên cạnh gần tôi nhất, không chào tôi. Đợi bọn họ đi xa, tôi vẫn đứng ở chỗ cũ nhìn bóng lưng hắn, trong lòng hơi phiền muộn, không thể nói đó là cảm giác gì, dường như hi vọng xảy ra chuyện gì đó, lại dường như hi vọng đừng xảy ra chuyện gì. Tôi thấy hắn càng chạy càng xa, đột nhiên dừng lại, nhanh chóng chạy về trước mặt tôi, nhét ô vào trong tay tôi trong tiếng ồn ào của đám bạn rồi xoay người lao vào màn mưa, vẫn không nói gì cả.

Trong trí nhớ của tôi, ngày đó hắn luôn yên lặng, những hình ảnh xưa cũ như một vở kịch câm yên tĩnh. Hắn không nói gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn, như một ngọn đèn không bao giờ hết điện lặng lẽ chiếu sáng tất cả.

Tôi đứng đợi ở cửa siêu thị chẳng bao lâu hắn đã đến, bấm còi với tôi, vừa dừng xe vừa nói điện thoại. Tôi vui vẻ đợi mưa chạy đến chỗ hắn, hắn ở trên xe ra dấu cho tôi quay lại, tôi lại ngoan ngoãn lùi về dưới mái hiên. Hắn xuống xe, cầm ô đi tới chỗ tôi, gần đến nơi vội vã dừng điện thoại. Tôi cho rằng hắn lại mắng tôi không mang ô, ai biết hắn lại nói: “Sao không đánh thức anh dậy đi cùng em?”

“Cuối tuần muốn để anh ngủ thêm một lát”.

Trên đường về tôi nhìn hắn chằm chằm, hắn thắc mắc: “Gì thế? Anh còn chưa rửa mặt”.

“Lạ thật, trước kia cảm thấy anh âu phục giày da mới đẹp, bây giờ đầu không chải mặt không rửa mặc áo ngủ mà vẫn rất đẹp trai”.

Hắn vui: “Ông xã em mặc thế nào cũng đẹp trai”.

Đột nhiên tôi nói: “Em yêu anh”.

Hắn ngẩn ra: “Gì thế?”

“Không có gì, chỉ bỗng dưng muốn nói với anh”.

Xe tắc trên đường không đi nổi, Bắc Kinh kẹt xe không khí ô nhiễm, thành phố quá lớn, xô bồ chen lấn, tôi có một vụn lí do không thích nơi này, nhưng người tôi yêu ở đây, nên tôi coi đây là nhà.

Yêu làm cho chúng ta mài tròn bớt những góc cạnh, vượt qua biển người cuộn cuộn, trao cho nhau cái ôm dịu dàng nhất, nóng bỏng nhất. Tôi biết trên thế giới này mọi thứ đều nhanh chóng thay đổi, nhưng nói thật, người trước mặt tôi này, anh ấy lại khiến tôi tin vào sự vĩnh cửu.

19. Chương 19: Hỏi Đáp F Kun (phụ Lục)

Hỏi: Có thể đăng ảnh không? Thật sự rất chờ mong!

Đáp: Tuyệt đối không tiết lộ thông tin cá nhân là giới hạn của tôi. Các bạn cứ coi như F kun và Kiều Nhất là hai người sống trong sách.

Hỏi: Mọi người đều cảm thấy F kun rất hoàn mỹ, hoàn toàn là hình mẫu lí tưởng, như vậy điểm nào của Kiều Nhất đã hấp dẫn anh?”

Đáp: Tôi không hoàn mỹ, các bạn chỉ thấy tôi dưới ngòi bút của bạn học Kiều Kiều, tôi không tốt như cô ấy viết. Tôi có rất nhiều khuyết điểm, nếu là người khác thì sẽ không chịu nổi, nhưng cô ấy có thể dung nạp tôi, trong tính cách của cô ấy thành phần dịu dàng chiếm đa số. Ở trong mắt tôi cô ấy có rất nhiều ưu điểm, quan tâm tới thể giới, có cái nhìn hài hước đối với cuộc sống, đủ độ lượng lạc quan, kiên cường, lại lương thiện. Trong lòng cô ấy cũng có một sức mạnh kiên cường giúp cô ấy sau khi trải qua cực khổ vẫn có thể giữ được sự lương thiện, điều này cực kì đáng khen, rất giống mẹ tôi. Cô ấy nói rất nhiều người đều nói cô ấy kiêu trước hẳn đã cứu cả thiên hà mới gặp được tôi, thực ra người nào từng thật sự tiếp xúc với bạn học Kiều Kiều đều không cho là như vậy. Tôi cho rằng tôi đã cứu cả thiên hà nên mới gặp được cô ấy.

Hỏi: Anh đối với Kiều Nhất là tình yêu sét đánh hay là lâu ngày sinh tình?”

Đáp: Tôi rất lí trí trong chuyện tình cảm, sẽ không vì bầu không khí lãng mạn hoặc một đặc tính trên người đối phương mà sinh ra thiện cảm, tình yêu sét đánh đối với tôi gần như là chuyện không thể có. Rất khó khẳng định bắt đầu động lòng từ sự kiện nào, có lẽ là càng hiểu lại càng thích cô ấy, trải qua một quá trình tích lũy rất lâu dài.

Hỏi: Ai thích ai trước?

Đáp: Khó mà nói, tôi cũng không rõ mình bắt đầu thích cô ấy từ bao giờ.

Hỏi: Vậy ai tỏ tình trước?

Đáp: Tôi tỏ tình trước, bị cô ấy từ chối, nhưng cô ấy không thừa nhận, nói đó không được coi là tỏ tình.

Hỏi: Vì sao mấy năm ở Anh, F kun lại nhẫn tâm tuyệt giao với Kiều Nhất?

Đáp: Bị từ chối mất mặt, cảm thấy tình cảm bị chà đạp. Khi đó ít tuổi xử sự không chín chắn, thực ra là tôi làm không đúng. Sau đó tôi rất hối hận, lại không chịu hạ mình chủ động giảng hòa, cứ thế chiến tranh lạnh mấy năm, bây giờ nghĩ lại thấy rất non nớt.

Hỏi: Kiều Nhất bỏ việc đến Bắc Kinh tìm anh, khi đó anh nghĩ thế nào?

Đáp: Rất khiếp sợ. Với những gì tôi hiểu về cô ấy, cô ấy không thể làm được một chuyện như vậy. Sau đó tôi phát hiện tôi căn bản không hiểu cô ấy.

Hỏi: Có một giây phút nào anh chợt cảm thấy rất hạnh phúc hay không?

Đáp: Không có kí ức đặc biệt nào. Nam nữ tư duy không giống nhau, vấn đề này phải hỏi bạn học Kiều Kiều.

Hỏi: Chuẩn bị bao giờ có tiểu F?

Đáp: Tạm thời còn chưa có kế hoạch.

Hỏi: Anh cảm thấy Quan Triều là người thế nào?

Đáp: Cực kì thông minh, trước kia đi học tôi là dựa vào cố gắng, anh ấy hoàn toàn dựa vào thiên phú, khiến tôi rất buồn bực. Tính cách anh ấy trái ngược với Kiều Nhất, anh ấy nghĩ đến mình nhiều hơn, tư duy rất thẳng, nói chuyện làm việc rất ít suy nghĩ đến cảm nhận của người khác. Tính cách của hai anh em có thể bù trừ được thì tốt. Trước kia anh ấy hỏi tôi nếu có mấy thời gian có thể trở lại quá khứ thì có muốn đi không, tôi nói đi về đến nhà anh đánh anh một trận. Anh ấy hỏi vì sao, tôi nói bởi vì anh toàn bắt nạt bà xã em.

Hỏi: Anh thấy thiếu gia là người thế nào?

Đáp: Không quen.

Hỏi: Bí quyết giữ hôn nhân ngọt ngào mỹ mãn?

Đáp: Không hề cố gắng giữ ngọt ngào. Bạn học Kiều Kiều là người rất ít kể khổ, từ miệng cô ấy nói ra toàn là những chuyện vui vẻ, cho nên các bạn thấy cuộc sống của chúng tôi dường như không hề có phiền muộn. Kì thực không phải vậy, chúng tôi cũng cãi nhau, cũng chiến tranh lạnh, nhưng đây cũng là một phần của hôn nhân. Phải cùng nhau đi tới chín mươi tuổi mới coi như thật sự mỹ mãn, bây giờ còn chưa nói vậy được.

Hỏi: Có cảm giác công việc của F kun rất bận, anh lo cho gia đình thế nào?

Đáp: Tình yêu rất quan trọng, nhưng không phải toàn bộ cuộc sống của chúng ta. Đại đa số thời gian chúng tôi đều bận công việc của mình. Tình cảm cần vật chất chống đỡ, phải đánh đổi bằng thời gian và tinh lực, vì vậy kì thực thời gian tôi có thể ở bên cô ấy rất ít, tôi rất cảm kích cô ấy có thể thoả hiệp. Nói một chuyện ngoài lề, có hai loài động vật có thể lên đến đỉnh kim tự tháp là đại bàng và ốc sên. Đại bàng là số ít, đại đa số đều là ốc sên, cho nên chúng ta không có tư cách lười biếng.

Hỏi: Có lời gì muốn nói với các độc giả thích anh chị không?

Đáp: Không được lười biếng.

Hỏi: Có lời gì muốn nói với Kiều Nhất không?

Đáp: Không có, nên nói đều nói rồi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-khong-thich-the-gioi-nay-anh-chi-thich-em>